

MEHMET ORUÇ · YILLIK KÜLLİYAT

MEHMET ORUÇ

2003

YILLIK KÜLLİYATI

KİTAP EDİSYONU · MİNION PRO

101 yazı · 52,773 kelime

17 × 24 cm · 11,5 punto

KİTAP EDİSYONU · 2003

Bir yılın bütün yazıları

Mehmet Oruç'un 2003 yılında yayımlanan 101 yazısı, tarih ve başlık sırası korunarak tek bir kitap cildinde bir araya getirildi.

Metinler doğrulanmış dijital arşiv kayıtlarından alınmış; imla ve ifade özellikleri korunmuştur. Yalnızca sayfa düzenini bozan teknik boşluklar ve görünmez karakterler temizlenmiştir.

Bu kitap edisyonu, yazıları zorunlu olarak yeni sayfadan başlatmaz. Başlık ve ilk paragraf birlikte tutulur; uygun alan bulunduğunda sonraki yazı aynı sayfada devam eder. Böylece kitap ritmi korunurken gereksiz boş sayfalar azaltılır.

DİZGİ NOTU

Minion Pro 11,5 / 16 punto · 17 × 24 cm kitap boyu · tek sütun · aynalı baskı marjları için hazırlanmış iç blok.

2003 DİZİNİ

İçindekiler

Ocak

Adım adım hedefe!	007
Seven, sevdiği ile beraber olacak!	008
Tarikatların dünü ve bugünü	010
Tasavvufun dinimizdeki yeri	012
Her insana bir deli lazım	014
Mazlumun ahı önceliklidir	015
"Haddini bilene ne mutlu!"	017
Feminist entellektüeller!	019
Feminist entellerin yanışı	021

Şubat

Bugün şeytana iş kalmadı!	025
Feminizmin çıkışı ve hedefi	027
Feminizmin yaptığı yıkım!	029
Zulüm payidar olmaz!	031
Kaleyi içeriden fethetmek	032
Rüyadaki beş sır!	034
Bire on karşılık	036
Maksatları üzüm yemek değil!	038

Mart

Yeni bir din kurma gayretleri	041
İlmihâl tartışması	043
Dinin temel direği!	045
Bugünkü inciller	047
İncil'in bozulması	048
"Kerbela" olayında "Ehli sünnet" in bakışı	050
"Dillerimizi bulaştırmayım!"	052
Barnabas İncili	054
Barnabas İncil'inden bölümler	056

Nisan

Zalimler hep lanetle anılmıştır	060
Zalimin zulmü varsa.. ..	062
"Tanrı bile batıramaz!"	064
Herkesin çektiği kendi cezası!	066
"Bir millet kendini bozmadıkça.."	068

Kötü din adamanın zararı	070
Bugünlere nasıl gelindi?	072
Ceditçilerin fikirleri	074

Mayıs

Wolkmenli gençlik	082
Yok olan ahlâkî değerler	083
Boşluk niçin doldurulamadı?	085
Bölgenin huzuru için	087
Müslümanlar niçin geri kaldı?	089
Müslümanlar niçin geri kaldı? (2)	091
Gazali'ye neden düşmanlar?	093
Felsefe ve tefekkür	095
Fethin manevi cephesi	097
"Fethi nasıl bildin?"	099

Haziran

Batılılaşma süreci	102
Batılılaşmanın neresindeyiz?	104
Herşey Curcunaya dönüşmüş	106
Tesettürün defilesi olur mu?	107
Aslıhu neslihu	109
Haklı mı mutlu mu olmak istersiniz!	111
Zor ama mümkün	113
Üç ibretli olay	115
"Bir vâdi dolusu altını olan..."	116

Temmuz

Körpe beyinleri körelten sihirli kutu!	120
Olayın diğer cephesi daha vahim	122
Bu işte bir terslik yok mu?	123
Eşit olmak mı huzurlu olmak mı istersiniz?	125
İthal tarikatlar furyası	127
Hıristiyan tarikatların taraftar bulabilmesi	129
Mucize peygamberlere mahsustur	131
Mucize, keramet, firaset, istidrac ve sihir	133

Ağustos

Korkunun ecele faydası yok!	136
Ölümü hatırlayının ömrü uzun olur!	138
İstanbul'un manevi ziyaret merkezi	140
Evliyalar Ansiklopedisi serisi: İSTANBUL EVLİYALARI	142
Hacı Bektâş-ı Velî'yi anma günü	143
Hacı Bektâş-ı Velî ve Bektaşilik	145

Cenab-ı Hakkın gazabına uğramış şehir	147
İngilizler cinsi sapıklıklarını meşrulaştırdı	149
Mübarek üç aylar	150
Receb ayında tutulan orucun fazileti	152

Eylül

Bir adım ötesi caminin içi!	156
Kilise müziği ve tasavvuf müziği	157
Ahrette ilk sorgu namazdan olacaktır	160
Namaz kötülüklerden alıkoyar	162
Öğretmenler, müellim değil, muallim olmalı!	164
Kırkbin kişi evleniyor otuz bini ayrılıyor	166

Ekim

“Dinlerarası Diyalog Tuzağı” kitabı	169
Dinlerarası diyalogta Vatikan’ın hedefi	170
Berât Kandili	172
“Onların her şeyini mahvettik!”	174
“Cennete merhametliler girer”	175
İşlerin boşa gitmemesi için	177
Suçlu bulundu: “Osmanlı!”	179
“Gözle görünmeyen Kilise” anlayışı	181

Kasım

İzzetbegoviç’in inanç dünyası	185
Begoviç’in ve zamana göre yorum	186
“Daha faydalı bir hareket olamaz!”	188
Doktorun önemli tavsiyesi	190
Bugün Kadir Gecesi	192
Bütün peygamberlerin yaptığı dua	193
Altın sözler	195
Altın sözler (2)	197

Aralık

Terörden kurtulmanın yolu	201
“Bu anlayışla bir yere varamayız!”	202
Otuz yıl önce haber vermiştik	204
Esas suçlu Vehhabiliği musallat edenler	206
“Bin kere tevbeni bozsan da...”	208
Allah dostları istismar ediliyor!	210
Yılbaşı ve Noel	211
Noel ve diğer ayinlere katılmak	213

2003 YILLIK KÜLLİYATI

01

Ocak

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

Adım adım hedefe!

Daha önce birçok defa dile getirdiğim, Dinlerarası diyalog adım adım hedefine ulaşıyor. Diyalogcuların gönlü rahat olsun! Müslümanların, noel ayınlarına katılması, ortak nikah merasimi ve Hristiyan temsilcilerin Ramazanlarda iftar yemeklerinde beraberce dua etmelerinin ardından şimdi de, ortak cenaze merasimi beraberliği başladı.

Geçenlerde biliyorsunuz, Rum Patrik Selçuk Erenerol öldü. Toprağı bol olsun. Fakat, cenaze merasimi daha önceki bildiğimiz gayri müslim cenaze merasimlerinden farklı oldu. Cenazeye Hristiyan ve Müslüman din adamları da katılarak dua ettiler. Şimdi bununla ilgili habere bir göz atalım:

“Rum Patrik Selçuk Erenerol’un cenaze töreni, hem Ortodoks, hem de İslam usulüne uygun yapıldı. Bulgar Kilisesi Başpapazı Kostas’ın yönettiği ayine ilahiyat mensupları da katılarak dua ettiler. İlahiyatçı meşhur bir Profesör, 'Selçuk kulun dinine, milletine, vatanına, bayrağına bağlı yaşadı. Onu Hazreti Muhammed, Hazreti İsa aleyhisselam şefaatine nail eyle yarabbim. Allah rahmet eylesin' dedi ve Fatiha okudu. Bazı parti yöneticileri bizzat katılırken, bazıları da çelenk gönderdi. Selçuk Erenerol, kilisedeki töreden sonra, Papa Eftim II Turgut Erenerol'un mezarının yanına defnedildi.” (23.12.2002 tarihli gazeteler)

Hani derler ya, buyurun cenaze namazına...Son günlerde olanlar tam buna uygun. Şimdi sormak lazım; merasim niçin sadece Hristiyan adetlerine göre yapılmadı da, İslam adetleri de karıştırıldı. Bırakalım İslam açısından doğruluğunu yanlışlığını, Hristiyanlık açısından da uygun bir iş değil bu. En azından, patriğe ve Hristiyanlığa saygısızlıktır yapılan. Adam Hristiyan olduğuna göre, merasimin sadece kendi dinine göre yapılması onun tabii hakkı değil mi?

Bütün bunlar “Dinlerarası diyalog” rezaletinin neticesidir. Ben diyaloga karşı değilim. Fakat, ben diyalogu onların anladığı gibi anlamıyorum. Zaten asırlardır bunlarla diyalogumuz vardı. Her mahallede, aynı sokakta bunlarla berber yaşadık. Birbirimizin sıkıntısına, yardımına koştuk. Aç iseler doyurduk, bakacak kimseleri yoksa, Devlet olarak, millet olarak baktık bakıştırdık. Fakat günlük yaşayışla ibadetlerimizi birbirine karıştırmadık. Onlar kiliselerinde biz camilerimizde, herkes kendi dinine göre ibadetini serbestçe yaptı. Kimse kimsenin ibadetine,

ayinine karışmadı. İşte gerçek diyalog budur, benim anladığım, dinimizin de emrettiği diyalog budur. Hoşgörü budur.

Peki, diyalogçuluğun mimarı olan Vatikan bunu bilmiyor mu? Tabii ki biliyor. Öyleyse maksatları ne? Maksatları şu: Peygamber efendimizin bildirdiği ve 14 asırdır sarsılmadan devam ettirilen, dinimizin Hristiyanlığa karşı olan bakış açısını değiştirmek. Müslümanlara, “Hristiyanlığı da, İslamiyet gibi hak din olarak göstermek. Onlar da Allaha inanıyor biz de Allah’a inanıyoruz, Peygamberlerin farklı olması önemli değil” inancını yayarak, Müslümanların imanını sarsmak, dinden çıkartmak.

Halbuki dinimize göre, bir insan, son peygamber Muhammed aleyhisselama inanmadıkça, O’na tabi olmadıkça, İslamiyeti son ve hak din, diğerlerini batıl, geçersiz din kabul etmedikçe Müslüman olamaz. Eğer Hristiyanlık ve diğer dinler doğru olsaydı, Muhammed aleyhisselamın gönderilmesi lüzumsuz olmaz mıydı? Yine Peygamberimizin bütün ömrü boyunca, insanların kendisine inanmaları için mücadele etmesi, herkesi müslüman olmaya davet etmesi haşa lüzumsuz muydu? Yine Peygamberimizin yolunda olan, İslam devletlerinin bütün dünyaya yayılıp, halkı müslüman olmaya davet etmeleri, bunu kabul etmeyenlerle, mücadele etmeleri, bu yolda milyonlarca şehid vermeleri boş şeyler miydi?

İşte bütün mesele burada düğümleniyor. Yavaş yavaş sinsice, başta Peygamber efendimiz olmak üzere, Müslümanların bugüne kadar yaptıklarının yanlış ve yersiz olduğu intibasını hafızalara hissettirmeden yerleştirmek. Müslümanların dini yaymak gayretlerini yok etmek. Madem ki diğerleri de doğru, onlarda Cennete gidecek, benim İslamiyeti yaymama, insanların Müslüman olmaları için çalışmama ne gerek var, düşüncesini yerleştirmek. Dinimizin esası olan, emri marufu, neyhi münkeri yok etmek.

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 OCAK 2003 · KAYIT 12045

Seven, sevdiği ile beraber olacak!

Dün bazı ilahiyat mensuplarının, Patrik Selçuk Erenerol’un cenazesine katılıp, dua ettiklerini ve ruhuna Fatıha okudukları haberini bildirmiştim. Bugün de dinimizin buna dair hükümlerini bildirmek istiyorum. Dinimize göre bu yapılanlar caiz

değildir, böyle davranışlar, onlara rahmet dilemeler küfürdür, dinden çıkmaya sebeptir. Bunun delili çoksa da biri şudur:

Hız. Ali, Resûlullah'a gelip, babasının öldüğünü haber verdiğinde Resulullah efendimiz, "Yıkı, kefen içine sar ve defnet! Men olununcaya kadar onun için duâ ederiz" buyurdu. Birkaç gün onun için çok duâ etti. Eshâb-ı kirâmdan bazıları bunu işitince, onlar da, kâfir olarak ölmüş olan akrabaları için duâ etmeye başladılar. Bunun üzerine, Tevbe sûresinin yüzonüçüncü âyet-i kerimesi nazil oldu. "Kâfir olarak ölüp cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, onlar için için af dilemeyin!" mealindeki bu âyet-i kerime ile dua etmesi men edildi. Seksen dördüncü ayette de, "Onlardan ölen kimsenin namazını sakın kılma, mezarı başında da durma!" buyuruldu.

Peygamber efendimiz, Eshabına, akrabaları bile olsa Müslüman olmadan ölmüş kimselerin kabir ziyaretini, onlara dua edilmesini yasakladı. (Ebu Talibin daha sonra, diriltilerek iman ettiğini büyük âlim İbni Haceri Mekki bildirmektedir.)

Peygamber efendimiz, ister kitap ehli dediğimiz Hristiyan ve Yahudiler olsun, ister bunların dışındaki inançlara tabi olan insanlar olsun, Müslüman olmayan her insanın kafir olduğunu ve Allahın düşmanı olduklarını bildirmiştir. 14 asırdır bütün Müslümanlar bu doğrultuda hareket etmişlerdir. Bunda ittifak vardır.

Çünkü, Kur'an-ı kerimde; Resulullah'a inanmayan, O'na tabi olmayan kâfirlerin Allahın düşmanı oldukları açıkça bildiriliyor. Kâfirleri sevmek, Allahü teâlâyı sevmemektir. İki zıt şey, birlikte seviemez. Ayeti kerimde mealen, "Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allahtan ilişkisi kesilmiş olur." buyuruldu. (Ali İmran -28) Maide suresinde de, "Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin, sevmeyin!" buyuruldu. (Maide 54)

Dinimize göre, İmanın alâmeti, (hubb-i fillah ve buğd-i fillah)tır. Bunun için Peygamber efendimiz "İmanın temeli ve en kuvvetli alâmeti, hubb-i fillah ve buğd-i fillahtır, yani müslümanları sevmek ve dine düşmanlık edenleri sevmemektir." (İ.Ahmed), "İnsan, dünyada kimi seviyorsa, ahirette onun yanında olacaktır" (Buharî) buyurdu.

Büyük İslam âlimi, ikinci bin yılın yenileyicisi İmam-ı Rabbanî hazretleri bu konuyu şöyle dile getirmektedir: "Doğru imanın alâmeti, kâfirleri sevmeyip, onlara mahsus olan ve kâfirlik alameti olan şeyleri yapmamaktır. Çünkü İslâm ile küfür, birbirinin aksidir. Bunlardan birisine kıymet vermek, diğerine hakaret ve kötülemek olur. Allahü teâlâ, habibi olan Muhammed aleyhisselama, İslâm

düşmanları ile savaşmayı ve onlara sertlik göstermeyi emrediyor. Allahü teâlâ, kâfirlerin, kendi düşmanı ve Peygamberinin düşmanı olduklarını bildiriyor. Bir kimse, kendini müslüman zanneder. Kelime-i tevhidi söyleyip, inanıyorum der. Namaz kılar ve ibâdet yapar. Hâlbuki, bilmez ki, böyle, Allahın dostlarını sevmemek veya Allahın düşmanlarını “şu iyilikleri de var” diye sevmek gibi çirkin hareketleri, onun imanını temelinden götürür. Allahü teâlânın düşmanlarını sevmek, insanı Allahtan uzaklaştırır. Onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sevgiliye dost olunmaz.” (Gayri müslimleri sevmemek kalb ile olur. Bu, onlarla görüşmeye, dünyalık işler için iş birliğine, iyi münasebetlere mani değildir.)

Büyük İslâm âlimi İmam-ı Gazali hazretleri de bu konu ile ilgili şu kıssayı anlatır: Allahü teâlâ, Hz. Musa'ya, “Ya Musa, benim için ne amel işledin, diye sorunca, “Ya Rabbi, senin için namaz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim, zikrettim” diye cevap verdi. Allahü teala, “Ya Musa, namazların, seni cennete kavuşturur, oruçların seni cehennemden korur, zekâtlar, kıyamette gölgelik olur. Zikirlerin de, o günün karanlığında ışıktır. Ya Musa, sırf benim için müslümanları sevip, kâfirlere düşmanlık ettin mi? buyurdu. Musa aleyhisselam, Allahü teâlâyı sevmenin, Onun için olan en kıymetli amelin, Hubb-i fillah ve Buğd-i fillah olduğunu anladı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 OCAK 2003 · KAYIT 12046

Tarikatların dünü ve bugünü

Dün, Mevlevilik, Bektaşilik gibi tarikatların aralarındaki, içki, kadın, para, rant... kavgalarından bahsetmiştim. Bugün de, asırlardır, islam dinine hizmet etmiş tarikatların bu hallere nasıl düştüklerinin üzerinde durmak istiyorum. Tarikat demek tasavvuf demektir. Önce tarikat yani tasavvuf nedir bunu izah edelim:

Tasavvuf, kalbi saf hale getirmek, kötülüklerden temizlemek demektir. Kişinin kalbini, Allahü teâlânın muhabbetine, sevgisine bağlamak, îmânını, i'tikâdını düzeltip, Resûlullahın söz, hareket ve ahlâkına uyup, O'nun yolundan gitmektir. Kalb ile yapılması ve sakınılması lâzım olan şeyleri ve kalbin, rûhun, kötülüklerden temizlenmesi yollarını öğreten ilimdir tasavvuf.

Tasavvuf, îmânın vicdanîleşmesini, yerleşmesini, fıkıh ilmi ile bildirilen ibâdetlerin seve seve, kolaylıkla yapılmasını, kötü huylardan kurtulup güzel ahlak sahibi olmayı ve Allahü teâlânın sevgisine kavuşmayı sağlar. İmâm-ı Kettânî: "Tasavvuf, güzel ahlâktan ibârettir." buyurmuştur.

Tasavvuf büyükleri, asırlardır, bıkmadan, usanmadan, İslâmın güzel ahlâkını anlatıp, İslâmı herkese sevdirmişlerdir. Her hâlleri ile İslâmiyeti yaşayarak örnek olmuşlardır. Bu büyükler ayrıca, İslâmiyeti dünyaya yaymakta bir nevi öncü kuvvet olmuşlardır.

Tasavvuf büyüklerinin dini yaymaktaki bu önemli fonksiyonunu gören İslâm düşmanları, bütün güçleri ile tasavvufa yöneldiler. Yüz yıldır, tarikat diyerek, birçok şey uyduruldu. Eshab-ı kiramın yolu unutuldu. Cahiller, sahtekârlar şeyh maskesi altında, müslümanlara her çeşit günahı işlettiler. İslâm memleketlerini, gerçek manada tasavvuf ile ilgisi olmayan, müslümanları sömüren sahte mürşidler, sahte şeyhler istila etti. Bu da yetmedi şeyh kılığında ajanlar sızdı.

Mesela, 18. asırda yaşamış meşhur İngiliz casusu Hempher, hatıratında, "İslâm ülkelerinde talebe, mürşid kıyafetinde beşbin ajanımız vardı" diye yazmaktadır.

Yahudi Sabetaycıların, Osmanlının yıkılmasında büyük rolü olmuştur. Sabetaycı Ilgaz Zorlu, "Sabetaycılar, kendi din adamlarını Melamilik tarikatı içinde yetiştirmişlerdir. Bu çok ilginç, adam hahamdır, ama dışarıdan baktığınız zaman Melamilik, Mevlevilik ve Bektaşilik tarikatları içinde yetişmiş din adamı gibi görünür. Nitekim, Selanik'teki Şemsi Efendi okulunun kurucusu hahamamdı." demektedir.

Namaz kılmanın farz olmadığını, içki içmenin haram olmadığını, kadınların açık gezmesinin sevap olduğunu açıkça söyleyebilen şeyhler çıktı ortaya. Bırakın şeyhi sıradan bir Müslüman bunu söyleyebilir mi? O hâle geldi ki, gayeleri insanlara dini sevdirmek olan tarikatlar insanları dinden uzaklaştıran kurumlar haline geldiler.

"Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır" sözünü öne sürerek, topladıkları müslümanların imanlarını, itikadlarını bozdular. Bu söz, dine uygun tasavvuf ehli bir kimse olduğu zaman için geçerlidir. Yoksa her önüne gelene, ne olduğu belirsiz kimselere gidip, tâbi olmak değildir. Böyle kimseler şeytandan daha kötü kimselerdir. Böyle bozuk bir tarikata girmek, yağmurdan kaçalım derken, doluya tutulmaktır.

Bunların tuzaklarına düşen kimse, sahte, cahil doktora giden hastaya benzer. Sahte doktora giden, hayatından olduğu gibi, sahte şeyhe giden de dininden, imanından olur.

Hakiki tasavvuf âlimi olmadığı günümüzde, eskiden yaşamış, bilinen meşhur evliyaların, müşşid-i kâmillerin kitaplarını okuyarak, dinimizi ve dinimizin güzel ahlâkını buralardan öğrenmeliyiz.

Hele hele řu karışık zamanda, din hırsızlarının, ırz, namus düşmanlarının kol gezdiği bir zamanda, bilhassa kadınların sokak sokak şeyh aramaya çıkması çok tehlikelidir. Sahte şeyhlerden, aydın din adamı kılığındaki sinsi din düşmanlarından kurtulmanın yolu eskiye dönüp, dini, hakiki ehl-i sünnet âlimlerinin, fıkıh, ilmihal kitaplarından öğrenmektir. Dini iyi bilen kimse kandırılmaz. İlmin olmadığı, cehaletin hakim olduğu yerde, din de kalmaz. Nitekim, hadis-i şerifte, “İlim bulunan yerde müslümanlık vardır. İlim bulunmayan yerde müslümanlık kalmaz” buyuruldu.

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 OCAK 2003 · KAYIT 12047

Tasavvufun dinimizdeki yeri

Bu güzel ahlakla ahlaklanan, tasavvuf büyükleri, asırlardır, bıkmadan, usanmadan, İslâmın güzel ahlâkını anlatıp, İslâmı herkese sevdirmişlerdir. Her hâlleri ile İslâmiyeti yaşayarak örnek olmuşlardır. Bu büyükler ayrıca, İslâmiyeti dünyaya yaymakta bir nevi öncü kuvvet olmuşlardır.

Tasavvuf büyüklerinin dini yaymaktaki bu önemli fonksiyonunu gören İslâm düşmanları, bütün güçleri ile tasavvufa yöneldiler. Yüz yıldır, tarikat diyerek, birçok şey uyduruldu. Eshab-ı kiramın yolu unutuldu. Cahiller, sahtekârlar, şeyh maskesi altında, müslümanlara her çeşit günahı işlettiler. İslâm memleketlerini, gerçek manada tasavvuf ile ilgisi olmayan, müslümanları sömüren sahte müşşidler, sahte şeyhler istila etti.

Böyle karışık zamanlarda, yani hakiki tasavvuf âlimi olmadığı devirlerde, eskiden yaşamış, bilinen meşhur evliyaların, müşşid-i kâmillerin kitaplarını okuyan, bunları kendilerine rehber edinen, dinini ve dinimizin güzel ahlâkını buralardan öğrenenler ancak bu tehlikeden kendini koruyabildi.

Zamanımızdaki bu sahte şeyhlerden, aydın din adamı kılığındaki mezhepsizlerden, sinsi din düşmanlarından kurtulmanın yolu budur. İşte bu doğru yolu bilenleri ve elinde ehl-i sünnet ölçüsü olanları, kimse kandıramaz. İlimin olmadığı, âlimin bulunmadığı yerde, din de kalmaz. Nitekim, hadis-i şerifte, “İlim bulunan yerde müslümanlık vardır. İlim bulunmayan yerde müslümanlık kalmaz” buyuruldu.

Eskiden, yani zamanımızdan 100-150 yıl önce, ilim sahibi, dinimizin emir ve yasaklarını iyi bilen ve öğreten; severek, zorlama olmadan yapılmasını sağlayan, insanlara dinimizin güzel ahlâkını aşılayan birçok tarikat, birçok şeyh vardı.

Fakat, Osmanlıların son zamanlarından itibaren, tarikatlar bozulmaya başladı. Tarikatlara, çeşitli ajanlar sızdı. Müslüman kılığındaki bu ajanlar, yerine göre talebe, yerine göre şeyh ve mürid rolüne girerek çeşitli yollar ile tarikatlara haramlar, bid'atler karıştırdılar. Din ile ilgisi olmayan, dinimizin yasak ettiği şeyleri, dinimizin emri olarak gösterdiler.

Bilhassa son zamanlarda, tarikat adı altında, insanların imanını çalmak için uğraşan, sayısız sahte şeyhler türedi. Namaz kılmanın farz olmadığını, kadınların açık gezmesinin sevap olduğunu açıkça söyleyebilen şeyhler çıktı ortaya. O hâlde geldi ki gayesi, insanlara dini sevdirmek olan tarikatı, insanları dinden uzaklaştırmak şekline çevirdiler.

“Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır” sözünü öne sürerek, topladıkları müslümanların imanlarını, itikadlarını bozdular. Bu söz, dine uygun tasavvuf ehli bir kimse olduğu zaman için geçerlidir. Yoksa her önüne gelen, ne olduğu belirsiz kimselere gidip, bağlanacak demek değildir. Böyle kimseler şeytandan daha kötü kimselerdir. Böyle bozuk bir tarikata girmek, yağmurdan kaçalım derken, doluya tutulmaktan, Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan da olmaktan daha kötüdür. Çünkü bulgursuz yaşanır da, imansız yaşanmaz.

Bunların tuzaklarına düşen kimse, sahte, cahil doktora giden hastaya benzer. Sahte doktora giden, hayatından olduğu gibi, sahte şeyhe giden de dininden, imanından olur.

Şimdi de, yerli tarikatları bozdukları yetmiyormuş gibi, dışarıdan Hristiyan kökenli ithal tarikatlar getirilmeye başlandı. Bozulan, dinden uzaklaştırılan kimseler Hristiyanlaştırılmak isteniyor. Bu, ithal tarikatı merak ediyorsanız, yarını bekleyin!

GÖNÜL BAĞÇESİ · 17 OCAK 2003 · KAYIT 12048

Her insana bir deli lazım

Günümüz huzursuzluklarının, sıkıntılarının bir sebebi de, bir hata yaptığımızda, yanlışımız olduğunda bizi uyuracak samimi dostlarımızın olmamasıdır. Bu hususu sadece şahıslar bazında ele almamak gerekir. Resmi - özel bütün kurumlar için de geçerlidir bu eksiklik. Özellikle de, yöneticiler ve devlet adamlarımız için.

Din gayreti, islam ahlakı azaldığı için bütün kesimlerde, ikiyezlüler, yağcılar söz sahibi olmuş durumda. Doğru-yanlış ne yaparsa yapsın, “En güzelini yaptınız, bundan daha güzeli yapılamazdı efendim” teraneleri ile yanlış yönlendiriliyor yöneticilerimiz. Yanlışta devam edilince de, işler karışıyor, huzursuzluk zirveye tırmanıyor.

Geçmişte, idareciler, devlet adamları yanlarında, her yanlışını korkmadan, Allah rızası için söyleyecek, yeri geldiğinde ikaz etmekten çekinmeyecek kimseler bulundururlardı. Bunlar da genellikle, yarı deli meczub denilen kimseler olurdu. Tabii ki bunlar, bugünkü manada deli denilen kimseler değildi. Dinlerine zarar gelmemesi için kendilerine gelebilecek zararları düşünmeden her doğruyu söylediği için “Meczub” denilmişlerdir. Bunun için hadis-i şerifte, “Bir kimseye deli denilmedikçe, îmanı kâmil olmaz” buyuruldu.

Bu meczublardan biri de Harun Reşid zamanında yaşayan Behlül Dâna idi. Hârûn Reşid bir sene hacca gittmişti. Dönüşünde bir müddet Kûfe'de istirahat etti. Sonra yola çıkacağı zaman herkes kendisini yolcu etmek için sokağa döküldü. Behlül de çıkmıştı. Çocuklar onunla oynayıp eğleniyorlardı. Tam o sırada Hârûn'un, develer üzerinde muhteşem kâfilesi gözüktü. Çocuklar da Behlül'ü bırakıp onun seyrine koyuldular. Tam Hârûn'un geldiği sırada Behlül yüksek sesle:

"Ey Hârûn!" diye seslendi. Hârûn, perdeyi kaldırarak: "Buyur Behlül, ne istiyorsun?" dedi. Behlül: "Ey Müminlerin Emîri! Resûl-i ekrem, Arafat' dönüşünde, kızıl bir deveye binmişti. Yanında kimse dövülmediği gibi, kimse de kovulmazdı. "Yol verin, yol verin!" diyen münâdileri de yoktu. Sen de bu usûle riâyet eyle. Bilmiş ol ki; tevâzu ile yolculuk etmen, kibir ile seyâhatinden hayırlıdır." Hârûn Reşid ağlayarak; Ey Behlül, biraz daha anlat!" dedi. Behlül:

"Memleketinin bir köşesinde bir mazlum zulme uğrasa, sen memleketin diğer köşesinde bile olsan, Allahü teâlâ bunun hesâbını senden soracak. Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde meâlen; "Şüphesiz ki iyiler Naîm Cenneti'ndedir. Kötüler ise Cehennem'dedir." buyurdu (İnfitar sûresi: 13-14). Âhirette, Cennet veya Cehennem dışında gidilecek üçüncü bir yer yoktur. O hâlde hazırlığını buna göre yap." dedi. Halîfe; "Amellerimiz hakkında ne dersiniz?" diye sordu. Behlül hazretleri; "Allahü teâlâdan korkarak ve emrettiğine uygun olarak yapılan amel makbuldür." buyurdu. Halîfe; "Peygamber efendimizle, akrabâlık olarak yakınlığımız hakkında ne dersiniz?" diye sordu. Behlül; "Peygamber efendimize akrabâlıktan ziyâde, bildirdiği hükümlere bağlılıkta yakın olmak daha mühimdir." dedi. Halîfe; "Peygamber efendimizin şefâatine kavuşabilecek miyiz?" deyince de, Behlül; "Onu Allahü teâlâ bilir." buyurdu. Halîfe; "Nasıl yaşayalım?" diye sordu. Behlül; "Allah'tan kork. Her hâlinde Muhammed aleyhisselâmın sünnetine tâbi ol. Bu durumda en kârlı yolu seçmiş olursun." dedi. Halîfe; "Çok güzel söylüyorsun, şu hediyemi kabûl et." dedi. Behlül hazretleri de; "Onu kimden aldınsa ona ver. Dünyâdaki sâhipleri yakana yapışmadan önce, verenin yoluna harca. Bunu burada yap. Âhirete kalırsa onlara bir şey bulup veremezsin, râzı edemezsin." diye cevap verdi. Parayı almayınca, Hârûn Reşîd; "Para borcun varsa onu ödeyelim." dedi. Behlül;

"Kûfe'de birçok ilim sâhipleri vardır. Borç ile borcun ödenmeyeceğinde ittifak etmişlerdir." dedi. Hârûn Reşîd; "Bâri ihtiyâcını temin edelim." deyince, Behlül hazretleri; "Allahü teâlâ senin Rabbin olduğu gibi, benim de Rabbim'dir. Seni hatırlayıp beni unutmaması muhâldir." buyurdu. Hârûn Reşîd, bu sözleri işitince ağladı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 OCAK 2003 · KAYIT 12049

Mazlumun ahı önceliklidir

Dün, gerek fert bazında gerekse, özel kurum, devlet kurumu bazında, her yöneticinin yanında, çekinmeden, yanlışlarını söyleyebilen kimselerin bulunmasının lüzumundan bahsetmiştim. Geçmişte bunun güzel örnekleri olduğunu dile getirmiştim. Behlül Dâna'dan örnekler vermiştim. Bugün önce

evliyanın büyüklerinden, Mevlana Halid-i Bağdadi hazretleri ile ilgili bir anekdot sunup sonra Behlül Dâna hazretlerini ibretli sözlerine geçmek istiyorum.

Zamanının valisi," Efendim, bu kadar insanla uğraşıyorum, işim zor, bana, Allahü teâlânın yardımını için dua edin!" deyince, Mevlana Halid-i Bağdadi şunları söyledi: "Ben sana dua ediyorum, edeceğim de, fakat sen, kimseye zulüm yapma, adamların da yapmasın. Çünkü, mazlumun duasının önceliği vardır. Allahü teâlâ ile mazlumun ahı arasında perde yoktur. Mazlumların ahı, bedduası olduğu müddetçe benim duama sıra gelmez!"

Bir gün Hârûn Reşîd, Behlül Dâna ile karşılaştı. Halife; "Seni gördüğüme çok sevindim. Çünkü uzun zamandır seninle konuşmayı arzu ediyordum." dedi. Hazret-i Behlül güldü ve; "Benim böyle bir arzum yoktu." cevâbını verdi. Buna rağmen Hârûn Reşîd kendisinden nasihat istedi. "Ne nasihatı istiyorsun? Şu sarayına bak, bir de kabirlere bak! Bunlardan ibret almayan, nasihat almayan nelerden alır! Hâlin ne olacak, ey müminlerin emîri! Yarın Cenâb-ı Hakk'ın huzûruna çıkacaksın. Büyük küçük yaptığın her şeyden suâl olunacaksın. Bunlara nasıl cevap vereceksin iyi düşün! Bu hesap zamanında aç ve susuz olacaksın, çıplak bulunacaksın. Orada bulunanlar sana bakıp gülecekler. Perişan hâlin orada meydana çıkacak, başka nasihatı ne yapacaksın?" dedi.

Behlül bir gün de, Hârûn Reşîd'in taht odasını boş buldu ve çıkıp tahta oturuverdi. Bunu gören askerler onu kamçı ile dövmeye başladılar. Askerler vurdukça o; "Vah Hârûn Reşîd. Vah Hârûn Reşîd!" diyordu. O esnâda halife geldi ve manzara karşısında donup kaldı. Askerleri uzaklaştırdıktan sonra; "Ey Behlül! Bu ne hâl?" diye sordu. Behlül; "Senin için ağlıyorum. Burada tahtı boş bulup bir an oturdum. Bu kadar kırbaç yedim. Sen ise senelerdir bu tahtta oturuyorsun. Hâlin ne olur diye düşündüm." Hârûn Reşîd; "Peki ne yapmam lâzım?" dedi. Behlül; "Mâdem ki bu yükün altına girdin. Zulme meyletme. Adâlet üzere ol. Böylece tahtında otur." buyurdu.

Bir gün halife Hârûn Reşîd Behlül-i Dâna'ya kıymetli bir hırka hediye etmek istedi: "Ey Behlül! Şu paha biçilmez hırkayı giy. Benim sana hediyemdir." dedi. Behlül-i Dâna hazretleri geri çekilip; "Ben ancak pamuklu hırka giyebilirim. Pederimin bana nasihat ve vasiyeti şu idi: "Oğlum! Toprak üstünde yat. Lâkin bir döşek kazanmak için kimsenin önünde eğilip, el etek öpme, pamuk hırka ile de yetin." Bir gün Hârûn Reşîd, Behlül ile görüşmek, hikmetli sözlerini duymak istedi. Bu şekilde adamlarını gönderip Behlül'ü getirmelerini söyledi. Gidenler

Behlül'ü boş bir mezar içinde uyur buldular. Uyandırdıklarında; "Siz ne yaptınız. Beni pâdişâhlık makâmından indirdiniz. Şimdi ben ne yapacağım." dedi. Görevliler gidip bu sözleri halîfeye bildirdiler. Hârûn Reşîd onun bu hâline bir mânâ veremedi, huzûruna geldiğinde; "Ey Behlül! Bu ne iş. Sen hangi pâdişâhlıktan indirildin?" dedi. O, bu soru üzerine; "Ey Halife! Rüyâmda kendimi hükümdâr olmuş gördüm. Tahtımda oturuyordum. Hizmetçilerim vardı. Saltanat ve ihtişam içinde idim. Lâkin senin adamların beni uyandırdı ve tahtımdan oldum." Bu sözlere Hârûn Reşîd güldü ve; "Ey Behlül! Rüyâdaki pâdişâhlığa itibâr olur mu?" dedi. Bunun üzerine Behlül hazretleri; "Benim hükümdarlığım ile seninki arasında ne fark var? Benim hükümdarlığım, gözlerimi açınca bitti, seninki ise, gözlerini kapayınca bitecek! O halde hangimizin hükümdarlığına itibâr yoktur sen karar ver!" dedi. Bunun üzerine Hârûn Reşîd söyleyecek söz bulamayarak ağlamaya başladı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 OCAK 2003 · KAYIT 12050

"Haddini bilene ne mutlu!"

İnsanın haddini bilmesi üstün bir meziyettir. Haddini bilmek gibi üstün irfan olamaz. Hadis-i şerifte, "Haddini bilene ne mutlu!" buyurulmuştur. Hatta bazıları bunun önemini bildirmek için, "İslâmın şartı beş, altıncısı ise haddini bilmektir" diye de bir latife ederler. İnsanın haddini bilmemesi büyük bir noksanlıktır. Böylesine üstün bir meziyetten mahrum olanlar kendine de toplumada büyük zarar verirler. Kimin başına ne gelmiş ise haddini bilmediğinden dolayı gelmiştir.

Bunun için, kişi, sınırını iyi bilmeli, çapına göre hareket etmeli, boyundan büyük işlere girişmemelidir. Burnunu her yere sokmamalıdır. Bilmediği konuda ahkam kesmemeli; "Ne oldum delisi" olmamalıdır. Güç ve kapasitesinin üzerinde işlere talip olan herkes sonunda hem rezil hem de perişan olmuştur. Son yıllarda, manken, şarkıcı, artist, müzisyen... pek çok entel bayanın, "Hidayete kavuşma" gerekçesiyle tesettüre girip İslâmı savunduklarını(!) görüyoruz. Ayrıca bu entel bayanların, her birinin dini gazetelerde bir köşe kaptıklarını; sunucu, programcı, bilir kişi sıfatıyla da, TV'lerde İslami programlarda ön planda yerlerini aldıklarını

görüyoruz. Bu hızlı entellerimiz bunlarlar da yetinmeyip, İslamı anlatan kitap üzerine kitap yazıp ahkam kesiyorlar..

Diyeceksiniz ki, bunda ne var, sevinilecek gelişmeler değil mi? Evet, sadece görünüşe, görüntüye bakarsak öyle. Fakat, faaliyetlere, konuşmalara, yazılan kitaplara baktığımızda hadlerini fersah fersah aştıklarını görüyoruz. Bu sanatçı; müzisyen, manken, artist bayanlarımızın, kafalarının içinin değişmediğini, değişikliğin sadece başlarını örtmekten ibaret kaldığını üzülenek müşahade ediyoruz.

Gerçekten iyi bir performans gösteriyorlar. Fakat, bu gayret, maalesef, geldikleri çevredeki insanları, içine düştükleri bataklıktan kurtarmaya yönelik değil. Aksine, yeni çevrelerindeki insanların, kafalarını karıştırıp, bunlara geldikleri çevrenin zihniyetini aşlamaya yönelik. Muhafazakâr, mütedeyyin kadınlarımızı sokağa dökmeğe endekslemişler kendilerini.

İstismar ettikleri de, Hz. Hadice, Hz. Aişe ve Hz.Fatıma gibi mübarek insanlar. Bu mübarek validelerimizi kendileri gibi sokağa dökülmüş “Entellektüel” “Siyasi lider” olarak takdim ediyorlar. Müslüman hanımları en hassas noktalarından vurup onları meydanlara çekmek istiyorlar.

Geçenlerde meşhur “Liberal” bir yazarın köşesinde, hararetle böyle bir kitabı tavsiye ettiğini gördüm. (Entellektüel ve siyaüsi bir kişilik olarak Hz.Aişe-M.Canan ceylan) Beni en çok da, yazının sonunda yaptığı yorum etkiledi. Çünkü önemli ipucu veriyordu. Yorum mealen şöyleydi:” Görüldüğü gibi Müslüman entel kadınlar istediğimiz konuma kendiliklerinden hızla geliyorlar. Başörtüsü ve irtica suçlaması ile üzerlerine gidilmesi bu süreci uzatıyor. Kendi hallerine bırakırsak neticeye ulaşmamız daha çabuk olacak!”

Bu yorum üzerine kitabı alıp, baştan sona dikkatlice okudum. Tahmin ettiğimden daha bozuk ve zararlı gördüm. Aslında hepsini okumaya lüzüm yok.Önsözü okuyunca işin vahameti hemen anlaşılıyor. Çünkü, kitabın yazılmasına destek veren, alkış tutan, mezhepsizliği, reformculuğu yayan kimseler; bilerek veya bilmeyerek dinin temeline dinamit koyanlar.(Prof.Mehmet S.Hatipoğlu,Prof.Mehmet Aydın,Prof.Hayrettin Karaman,Ekrem Sağıroğlu,Ali Bulaç,Yaşar Kaplan)

Sözde hazret-i Aişe validemiz methediliyor, fakat sinsice, bu mübarek annemizin, ulvilîği, yücelîği, âlimliğı, müctehidliğı yok ediliyor. Hafızalara, feminist, müzik, eğlence, süs düşkününü sıradan “entel” bir kadın imajı

yerleştiriliyor. Kendisinden, sanki rol arkadaşı gibi, aîşe, geldi, aîşe gitti gibi saygısızca bahsediliyor. Peygamber efendimizden, dört büyük halifeden ve Eshab-ı kiramdan bahsederken de aynı saygısızlık sürdürülüyor. “Hazreti”, “aleyhisselam”, “Radıyallühü anh” gibi ifadelerle saygı olmayacağı iddia ediliyor.

“Kılavuzu karga olanın.... “ diye bir atasözü vardır. Bu entel bayanımız da, Seyyid Kutub gibi, Eshabı kiram ve Türk düşmanı, fitneci, isyancı, sosyalist fikirli birini kendine kılavuz edinmiş, çünkü, hidayetine bu vesile olmuş. Hal böyle olunca başka ne beklenir? (Bu konuya yarın da devam etmek istiyorum)

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 OCAK 2003 · KAYIT 12051

Feminist entellektüeller!

Dün, “Hidayete kavuşmuş!” entel bayanlardan ve kitaplarından bahsetmiştim. Bunların ortak özelliklerinden biri de, 1400 yıllık geçmişi, birikimi bir kenara itip akıllarınca, doğrudan Kur’an-ı kerime ve hadis-i şeriflere ulaşip buradan neticeye varmak. Çünkü bunlara göre, asırlardır, âlimler genellikle erkek oldukları için dini yanlış anlattılar; kadınların aleyhine hüküm verdiler. Bunun için de, dini baştan alıp kadınların lehine yeniden yorumlamak, lazım diyorlar.

Bu düşünceleri ya bilgi eksikliğinden veya birilerinin kasıtlı olarak onları yönlendirmesinden ileri geliyor. İnaniyorum ki çoğunun bundan haberleri bile yok. Bunun için de hem kendilerine hem de topluma zarar veriyorlar.

Dün ele aldığım entel kadın yazarımızın kitabına geri dönecek olursak, Hz.Aişe validemizin “Siyasi kişiliği” nin anlatıldığı kitapta işlenen konular, İslam büyüklerinin bildirdiklerine tamamen ters şeyler: Aişe validemiz, ataerkil aileye karşıymış, bunun mücadelesini vermiş, müminlerin annesi kadın filozof tanımına uyarılmış, Kur’an ile yetinmemiş.. erkek despotizmini yıkmış, dogmatizmi eleştirmiş, müziğe karşı değilmiş, müziği severmiş...Ensardan bir kadının kızı olan, Esmâ şarkıcıymış. Peygamber efendimiz, şarkı söyleyen kadına, devam etmesini, şarkısını icra etmesini söylemiş! Müzikten etkilenmeyen kimseler, kaba yaratılışlıymış, hayvanlardan daha az ince ruhluymuş. Çünkü bütün hayvanlar müzikten hoşlanırlarmış...vs.

Paygamberimizin döneminde, Müslüman kadınlar makyaj yaparlarmış, Peygamberimizin huzuruna makyajlı gelirlermiş... Hz.Aişe validemizin Entekllektüel, siyasi bir lider olarak takdim edildiği bu kitabın bazı konu başlıklarına baktığımızda muhafazakar müslüman kadınların hangi yöne çekilmek istendiği daha iyi anlaşılıyor: "Kadın Lider, Eğlence ve Sanat Anlayışı, Hz. Peygamber'in Müzik Esprisi, Peygamber Devrinde Kadın Evde mi Otuyordu?, Kadın Hakları, Kadının Toplumda Yerini Alması...vs" Bu konuları işlerken de istifade ettiği kimselerin çoğu dinle ilgisi olmayan, meyhaneden çıkmayan mason Ömer Rıza Doğrul ve Ali Şeriatî gibi sapık inançlı kimseler. Ama, İmam-ı azam, İmam-ı Gazali gibi asırlardır sözleri, kitapları dinde senet kabul edilmiş âlimlerden istifade edilmemiş.

Bırakın böyle büyük âlimlerin sözlerini, işine gelmeyen femistliğe aykırı gördüğü Hadis-i şerifleri bile kabul etmiyor. Mesela, Peygamber efendimizin "Dul kadınla evlenmeyin..." " sözünü anlamak mümkün değil, diyor. Halbuki bu bir emir değildir, tavsiyedir, tercih meselesidir.

Yine Peygamber efendimizin, Hz.Aişe'ye olan sevgisini, sokaktaki bir insanın aşkı gibi ele alıyor, Aişe validemizi görünce herşeyi unuttuğunu, yanından ayrılmak istemediğini söylüyor.

Entel bayana göre, dört büyük halife ve diğer Eshabı kiram mal, makam için birbirleri ile kıyasıya mücadele edip, birbirlerini itham ediyorlar. Dönüp dolaşıp, Hz.Osmana ve Hz.Muaviyeye çatıyor. Hz.Osman'ın Kur'anı kerimi değiştirmeye teşebbüs ettiği bile iddia idiliyor. Hz.Osman için bu nasıl söylenebilir?

Peygamberlerden sonra insanların en üstünleri olan, Eshab-ı kiram öyle tanıtılıyor ki, kitabı okuyanlar, Eshab-ı kiram bunları nasıl yapar, bunu ben bile yapmam, noktasına getiriliyor. Yazara göre, Hz. Muaviye ve taraftarları, Kisra, Herakliyus yolunda zorba, zalim birer melik; Hz.Ali çevresindekiler ise cahiliyye devri çekişmeleri içinde. Halbuki, başta Hz.Aişe validemiz olmak üzere bunların her biri müctehid olduğu için, ictihad farklılıkları suç, günah değil. Bundan dolayı suçlamak İslami ölçülere uymaz.

Kitapta birçok çelişkiler de mevcut. Bir taraftan, okuyucusuna, Hz.Aişe gibi meydana çıkın siyasete karışın telkinini verirken, diğer taraftan, Aişe validemizin, çok kimsenin ölümüne sebep olan bu savaşı yaşamaktansa ölmeyi tercih ettiğini, her zaman, " Peygamber eşleri, evlerinizde oturun!" ayetini okuyarak başörtüsü ıslanacak kadar ağladığını söylüyor. Yine, Hazret-i Aişe'nin " Beni Peygamberin

yanına değil, Baki kabristanını defnedin. Çünkü ben, Peygamberden sonra onun hoşunna gitmeyecek bir harekette bulundum” sözünü naklediyor.

Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu demezler mi? Maksat belli; bilerek veya bilmeyerek Müslüman kadının en hassas noktası olan inancını kullanarak, onu sokağa dökmek, siyasete bulaştırmak. Asırlardır huzur yuvası olan aileyi bozmak. Ailenin, İslamın düşmanı olan feminizmi hakim kılmak! (Not:Ben şahıslarla değil, fikirlerle ilglendiğim için isimler üzerinde durmadım)

GÖNÜL BAHÇESİ · 31 OCAK 2003 · KAYIT 12052

Feminist entellerin yanlışı

Biliyorsunuz, geçen hafta islamcı entel feminist aydın bayanlarımızın sözde dinimizi anlatan kitaplarından bahsederek, din adına ne çamlar devirdiklerini anlatmıştım. Pek çok bayan okuyucum arayarak, bu konu üzerinde biraz daha durmamı istediler. Bayan olduğumuz için hem cinslerimizin yazıları ilgimizi çekiyordu, kitaplarından yazılarından istifade etmeye çalışıyorduk, ne kadar yanılığ içinde olduğumuzu gördük, sayesinizde onların gerçek yüzünü öğrendik, dediler.

Gerçekten de bu entel bayanlarımızın bilhassa genç kızlarımız üzerinde büyük etkileri var. Halbuki dinin emir ve yasakları bellidir. Bu, bir bayanın, bir erkeğin anlatması ile değişmez. Değişiyorsa o zaten din olmaz.Yorumcunun kendi sapık görüşü olur.

Bu entel bayanlarımızın en büyük yanlışı, feminist inançlarından dolayı, âlimlerimize, İslam büyüklerine karşı peşin hükümlü olarak karşı çıkmalarıdır. Erkek oldukları için dini erkeklerin lehine anlattıkları iftirasıdır. Halbuki, beğenmedikleri kadınlarla ilgi hükümlerin tamamını başta Hz.Aişe validemiz olmak üzere Peygamber efendimizin mübarek hanımları rivayet etmişlerdir. Bakın bu entellerden biri işi hangi boyuta vardiıyor:

“Şüphesiz kadınlar geçmiş asırlarda bugünkü haklarını bilseler ve bilinçli olarak bu hakların gerçekleşmesini talep etselerdi; bilimsel olarak Kur'an ve Sünnet'e başvurma gücüne sahip olsalardı, bugünkü İslami fıkıh, özellikle boşanma ve

evlilik gibi konularda çok daha farklı olurdu.” (Cihan Aktaş- KadınınTarihi Dönüşümü)

Allahım, bu ne büyük iftira! bu ne büyük cür’et! Yani alimlerimiz, mesela, ehli sünnetin göz bebeği, müslümanların önderi büyük imam İmam-ı azam hazretleri diğer mezhep imamaları ve onların talebeleri ve de bugüne kadar gelmiş geçmiş milyonlarca âlim, dini yanlış anlatmışlar. Erkek oldukları için taraf tutmuşlar, evlenme, boşanma, miras fıkhi hükümleri hep kadınların aleyhine bildirmişler.

Silsileyi uzatacak olursak, bu âlimlerimiz dinimizi Eshab-ı kirmadan öğrendiler. O zaman o mübarek insanlarda zan altında. İşi daha da ileri götürmek mümkün, haşa sümme haşa, Eshab-ı kiram da dini peygamberimizden öğrendiğine göre bu çarpık mantığa göre Peygamberimiz de buna dahil. Zaten bazı entel bayanlar bunu ima ediyorlar, hatta bazıları da açıkca söylüyorlar. Akıllı başında bir Müslüman bunu nasıl söyleyebilir?

Ekol haline gelmiş onlarca kitabı olan başka bir İslamcı bayan yazar da bakınız neler söylüyor: “Kur'an ve sünnete iman ediyoruz, yetmiyor. Mezheplere iman etmemiz isteniyor. Mezheplere inandığımızı, ama mezhepleri din ile aynı görmediğimizi, dinin hatasız olduğunu, ama mezheplerin hata yapabileceğini, biz bu bilinçle mezheplerin İslam'a uygun olan yönlerini aldığımızı söylüyoruz, yetmiyor...” (emineşenlikoğlu.com)

Yani Hadis-i şerifle geleceği bildirilen, medhedilen imam-ı azam Ebu Hanife hazretlerin yanlış ve doğrusu varmış da, bu ilkokulu dışarıdan bitirmiş eski artist yazarımız, doğrularını alıp yanlışlarını almayacakmış! Pes doğrusu! Mezhebin, müctehidin, ictihadın ne olduğunu bilmeyen bir kimseden başka ne beklenir. Buna değil de, bundan istifade etmek isteyenlere acımak lazım!

İnsan cahilliğin, haddini bilmezliğin kurbanı olup uçuşuruma yuvarlanınca nerede duracağı belli olmuyor. Başka feminist islamcı bir kadın da, işi daha ileri götürüp, Kur'an-ı kerimi sorgulamaya kalkışıyor:

“Bir sene yoğun bir şekilde sırf Kuran üzerinde, onun kadına yönelik bakış açısını yakalayabilmek için çalıştım. Kuran'da gerçekten ataerkil bir fonun varlığını farkettim. Kuran-ı Kerim, o gün orada yaşayan Arapların zihinlerine hitap ediyor. Bu durumda da sorun çıkıyor. Örneğin miras konusunda, erkeğin kavramlığı noktasında, eşitlik konusunda, özetle pekçok konuda sorun çıkıyor. Örneğin bu araştırmaya başlamadan önce, Nisa suresinin 34.ayetini hiç düşünmek istemezdim. Bu ayet yokmuş gibi davranmak isterdim.Çünkü, bizim modern

bilincimizle böyle bir şeyi kabul etmemiz mümkün değil, ama bu ayet var!” (Hidayet Tuksal- Kadın ve İslam, Ruşen Şakır’ın röportajı, Milliyet 2000)

Feminist islamcı aydın kadınlarımızın en önemli eksikliği altyapılarının olmaması. Dinin esasını, kaynaklarını bilmemeleridir. Bunun için de bir bataklıktan kurtulup daha tehlikeli başka bir bataklığa saplanıyorlar. Denebilir ki, birinci bataklık ikinciden daha az zararlı. Hiçbir kadın yaşadığı gayri meşru hayattan memnun olmaz. Yaptığının farkındadır bunun için de devamlı üzüntü içinde olur. Pişmanlık, üzüntü de tevbe sayılır. Fakat, insan bid’atten, dini sapıklıktan pişmanlık duymaz.Çünkü yaptığını doğru bilmektedir. Bunun için de tevbe etmek aklına gelmez. Zamanla küfür bataklığında boğulur gider de haberi bile olmaz.

2003 YILLIK KÜLLİYATI

02

Şubat

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 ŞUBAT 2003 · KAYIT 12053

Bugün şeytana iş kalmadı!

İslamcı feminist aydın bayanlarımız, kafalarında kendilerine göre, bir İslam şablonu çizmişler veya birileri çizdirmiş, bunun dışına çıkamıyorlar. Kim derse desin eğer bir husus bu feminist şablona uymuyorsa tanımıyorlar. Bunu dinde söz sahibi alim de söylese, Peygamber efendimiz de söylese hatta Kur'an-ı kerimde bile geçse fark etmiyor.

Bu feminist islamcılara göre, âlim söylemişse, erkek olduğu için erkekler tarafında yer alır gerekçesiyle red ediliyor. Hadis-i şerifte geçiyorsa, mevdudur yani uydurmadır. Kur'an-ı kerimde geçiyorsa, erkekler yanlış yorumlanmışlardır. Hatta daha da ileri gidilerek, bilinen meşhur bir hadis-i şerifse, Peygamber de olsa Kur'ana aykırı söz söylemeye yetkisi yok diyerek red ediliyor, istedikleri gibi çarpıtamayacakları kadar açık ayet varsa, ya görmemezlikten geliniyor ya da bu ayet o devirdeki araplar içindir, tarihsel sürecini dordurmuş diye yok farzediliyor.

Bütün maksatları,kadını dinden imandan çıkartıp sokağa dökmek. Bütün yollar buraya çıkıyor. Bu konuda epey de yol aldıkları anlaşılıyor: Kadınlarla ilgili meselelerin tartışıldığı Kanal'7 deki programında, bir feminist islamcı, "Biz Gazali'nin anlattığı kadınlar değiliz! Müslüman kadın artık evin dışına çıkmak istiyor!" diye bağırınca, kapalı seyirci kadınlardan büyük alkış aldı. Bu konuda âyet olmasına rağmen programda sorulan "Kadın evde otursun mu?" sorusuna kadınlarımızın yüzde 33'ü "evet", 66'sı "hayır" dedi. Eskiden, müslüman kadınlar imam-ı Gazali, imam-ı azam gibi ehli sünnet büyüklerimizin isimlerini ağızlarına abdestle alırlardı. Nereden nereye!

Bir entel bayan da, feministliğe aykırı gördüğü için, kadınların dikiş nakış, örgü işleri ile ilgili hadis-i şerifleri mesela "Dikiş öğretin ve Nur Suresini de iyi öğretin." hadisini inkar ediyor. Yine Kur'an-ı Kerimin ruhuyla uyuşmadığı gerekçesiyle 'Bana dünyada üç şey sevdirdi: Kadın, güzel koku ve namaz' hadisini inkar ediyor, güvenilir kaynaklarda yok diyor, (Cihan Aktaş- Kadının Tarihi dönüşümü) halbuki bu hadis-i şerif, Kütübü sittede mevcuttur.

Nisa suresinin birinci ayetini de kendine göre yorumlayarak, "Kadının erkekten bir farklılığı, erkeğin kadından bir üstünlüğü yoktur. Kadın da erkekle aynı

fıtrata sahiptir” derken, aynı surenin, “Allah'ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılması sebebiyle erkekler kadınların yöneticisi ve koruyucusudur. Onun için sâliha kadınlar itaatkârdır.” mealindeki 34.ayeti kerimesini görmemezlikten geliyor. Halbuki dinimiz, kadına hiçbir düşüncenin vermediği kıymeti, değeri vermiştir. Verilen görevlerin farklı olması bu kıymete zarar vermez.

O kadar çelişki içindeler ki, aynı pragrafta bile farklı farklı şeyler ifade ediliyor. Bir taraftan, İslam kadının haklarını elde etmesine engel değil, derken aynı pragrafta, “Zamanın değişen koşullarında sadece şeri hükümler yeterli olamazdı” diyebiliyorlar.(Elif Toros-Kadının Tarihi Dönüşümü)

Dönüp dolaşıp âlimlere ve ilmihal kitaplarına çatıyorlar. Neymiş efendim, erkeklerin kadınlar üzerindeki zulmünü alimler meşrulaştırmışlar. Kaynak olarak da, refomcu, sinsi din düşmanı, Carullah, Abduh, İkbâl, Fazlurrahman gibi gibi kimselerden istifade ediyorlar. Yaptıkları bir alıntıda, Fazlur Rahman diyor ki, “Müslüman alimler hiçbir zaman Kur’ana dayalı bir ahlak sistemi oluşturmamışlardı. Kuran ahlakı ile ahlaklanmaktan söz ettiler ama, bu ahlak edinme çabası ne yazık ki ilmihal ahlakının ötesine geçmedi. Kadın-erkek ilişkileri ve gündelik hayat ilmihal bilgileri düzeyinde kaldı. Herşey kitabına uyduruldu” (Elif Toros-Kadının Tarihi Dönüşümü)

Burada akıllarınca bir taş ile iki kuş vuruyorlar. Hem alimler kötüleniyor hem de asırlarca Müslümanlara doğru olarak dinlerini öğreten ilmihal kitaplarını müslümanların gözünden düşürmeye çalışıyorlar.

Biliyorsunuz, bir kıssa var. Şeytanının boş oturduğunu görenler şaşırıp, Müslümanları kandırmakla niçin uğraşmıyorsun diye sorduklarında, bu zamanın kötü din adamları benim vazifemi fazlasıyla yapıyorlar bana iş bırakmıyorlar, cevabını verir. Bugün, şeytanla işbirliği yapıp asırlardır âlimleri, mezhepleri yok ederek islamiyeti içeriden yıkmaya çalışan, siyonistlere, ingiliz casuslarına aynı soruyu sorsak, herhalde şöyle cevap verirler: Sizin feminist entel islamcı aydın kadınlarınız, müslüman kadınları kandırıyor; reformcu, diyalogcu, mezhepsiz din adamları da müslüman erkekleri kandırıyor, bize iş bırakmıyorlar!..

(Kadının Tarihi Dönüşümü, kitabı; Ayşe Nur Kurtoglu, Nevin Meriç, Mualla Gülnaz, Nazife Şişman, Yıldız Ramazanoğlu, Cihan Aktaş, Elif H. Toros ve Sibel Erarslan'ın makalelerinden derlenmiştir.)

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 ŞUBAT 2003 · KAYIT 12054

Feminizmin çıkışı ve hedefi

İki hafta üst üste feminist “İslamcı” kadınların, feminizm adına ”kadın haklarını savunma” bahanesiyle İslam büyüklerine ve İslamiyete saldırılarından bahsedince, “Feminizm nedir, ne zaman başladı, maksadı ne idi?” gibi sorular sorulmaya başladı. Bunun için bu hafta da, bu soruları cevaplamaya çalışacağım.

Feminizm, felsefî bir fikir hareketi olarak ilk defa Batı’da, kadınlara hiçbir değer verilmemesi, insan olarak sayılmaması sonucu Fransız devriminden sonra ortaya çıktı. Fransız devriminin etkisiyle, feminist düşünce İngiltere’ye de sıçradı. Daha sonra ABD ve bütün Avrupa ülkelerine yayılarak kadın, siyâsî çalkantının içine sokuldu.

Günümüzde ılımlı feminizm, radikal feminizm gibi sıfatları kullanan bu akım; iyice çığırından çıkartılarak erkeklere düşmanlık, sokakları-barlarıgeceleri erkeklerle paylaşmak, analıktan, ev kadınlığından nefret etmek aileyi, nikahı red etmek gibi insan tabiatına tamamen aykırı bir akım haline geldi. Bu kadar zararlı bir akım haline gelmesine de Feminizmi ticari, siyasi, idelojik maksatlarına alet eden sosyalist ve siyonist kuruluşlar sebep oldu..

Araştırmacı-yazar Aytunç Altındal feminist harekete kimlerin destek verdiğini şöyle ifade eder: “Feminist hareketler Masonluğun etkisi altındadır. Son 50 yıldaki feminist hareketlere baktığımızda bunların arasında ilaç ve kozmetik üreticileri olduğunu görüyoruz. ‘Kadına bir şey satabilmemiz için onu sokağa ve inançsız bir alana çekmemiz lazım, diyorlar’ Onun için birçok paneller düzenliyorlar. Önde kadın var, arkada ise görünmeyen bir sponsor. Ya da çok agresif bir kadını köşe yazarı yaptırıyorlar. Bu yeni değerleri savunması için.”

Başlangıçta haklı sebepler öne sürmüşlerdi. Çünkü, eski Hind, Yunan ve Roma hukukunda kadın hiçbir hakka sâhip değildi. Meşhur Yunan filozofu Eflâtun’a göre: “Kadın elden ele, orta malı olarak gezmeli.”; Aristo’ya göre de: “Kadın, yaradılıştta yarı kalmış bir erkek”ti. Eski Çin’de kadın, insan bile değildi; ona isim bile verilmezdi. İslâm’dan önceki Cahiliyyet Toplumunda kadının durumu ise herkesin malûmudur.

İngiltere’de 18. asırda bile kocalar kadınlarını pazara götürüp satardı ve onlara şeytan nazarıyla bakılırdı. Hattâ 1830’lara kadar Avrupa’da beyaz kadın ticâreti yapıldı. Avrupa’da kendilerine göre bazı haklı sebeplerle ortaya çıkan feminizmde ölçü kaçırılınca, ahlaki ve sosyal bakımdan çok olumsuz sonuçlar doğdu. Feminizm hareketine kapılan kadın, genel olarak kayıtsız şartsız özgürlük anlayışı ile hayatta hiçbir insan için geçerli olmayan "Hayatımı istediğim şekilde yaşamak hakkımdır!" düşüncesine kapıldı.

Bu düşünce, toplumun temel taşı olan aile yuvasının iğreti bir hal almasına, kadın ve erkeğin, aile sorumluluklarını çekilmez bir yük ve bir tür esirlik gibi algılamalarına yol açtı. Bu da, nikahsız beraberlikleri getirdi. Böylece sözde kadın özgürlüğünü savunan feminizm sebebiyle aile yıkılmış oldu, bunda da en büyük zararı “ortamalı” haline gelen kadın çekmiştir.

Feminizm, Batıda bir felsefî hareket olarak doğarken, İslâm memleketlerinde kadın, asırlardır huzur dolu bir hayat yaşadı. Müslüman erkek, hanımını mesud etmek için elinden gelen her türlü gayreti gösterdi. Hanımına karşı dâimâ gülyüzlü oldu. İslam ahlakı ile ahlaklanmış bir Müslüman onu değil dövmek, üzmekten bile çekindi. Bu yüzden İslâm ülkelerinde feminizm îtibâr görmemişti. Fakat son yıllarda, İslamiyetten habersiz sosyete arasında ilgi görmeye başladı; arkasından din cahili, aile mefhumundan uzak entel “İslamcı” entel kadınlar arasında da yayılmaya başladı.

Dinimizde, dinsizliği esas alan feminizmin yeri yoktur. Dinimiz, kadına layık olduğu değeri vermiştir. Peygamber efendimiz; “Müslümanların en faydalısı, hanımına karşı iyi ve faydalı olandır.” ve “Cennet, anaların ayakları altındadır.” buyurmuştur. Ayrıca Vedâ Hutbesi’nde kadınların haklarının gözetilmesini, bu hususta Allah’tan korkmayı, kadınların erkekler üzerinde-erkeklerin kadınlar üzerinde haklarının bulunduğunu belirtmiştir. Avrupa’nın kadın haklarını savunmayı yeni yeni düşündüğü bir zamanda İslâmiyet, daha 14 asır önce âilenin temelini meydana getiren kadına şeref ve îtibârını kazandırmıştı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 ŞUBAT 2003 · KAYIT 12055

Feminizmin yaptığı yıkım!

Batı'da kadını kurtarma amacı ile ortaya atılan feminizm, kadını kurtarmayı bırakın, onu daha kötü duruma düşürdüğü gibi, toplum dengelerini de alt üst ederek sosyal barışı yıktı. Dinsiz bir temele dayandığı için önce din hedef seçildi. Kadınlar sokağa dökülerek aileye savaş ilan edildiği için aile de yıkıldı. Çocuklar ailenin sıcak kucağından her türlü kötülüğün kol gezdiği sokağa bırakıldı. Alkolik, uyuşturucu bağımlısı dinsiz bir gençlik yetişti.

Aile yok edilince, cinsel sapıklıklar tarihin hiçbir döneminde şahit olugörülme-yen boyutlara vardı; eşcinsellik yer yer kanunlaştı, kadınlarda erkeklerden nefret duyulan gelişince lezbiyencilik yaygınlaştı.

Kadına fitratına, yaratılışına aykırı yük yüklendiği için ailenin temel direği olan kadın dengesini kaybetti. Perişan hale geldi. Eski günlerini mumla arar hale geldi; fakat geri dönüşü olmayan bir yola girildiği için dönüş yapamadı.

Kadının bu perişan halini ve istismarını bir araştırmacı şöyle dile getirmektedir: “Kadının istikrarsız duygusallığı, güzel bir kazanç aracı olmaya çok elverişli idi. Yani Batı'da kadın, yine kazanç aracı, yine zevk aracı olarak kullanılacaktı. Yine ezilecekti ve horlanacaktı ama, bunun yöntemi değişecekti. Yani kadın yine erkeğin arabasına koşulan at durumunda kalacak, ama ne var ki, arabayı arkadan kırbaçlanarak çekmesi yerine, önüne yeşil bir gözlük takılarak yeşil ota kavuşmak ümidiyle koşturacak ve yine aynı arabayı çekecekti. Değişen sadece buydu.”

Kadın, istismar edilip sıcak aile ortamından sokağa çekilerek ucuz işçilik temin edildi. Kapitalistler ceplerini doldurdu. Yeni yeni endüstri kolları geliştirildi. Kozmetikler ve moda gündeme geldi. Bunlar aracılığıyla kadın süslenip-püslenip erkeğin bulunduğu her yere girebiliyor, ayrıca defilelere ve yarışmalara çıkarılıyor, bunlar diğer kadınların bu yoldaki tutkularını artırıyordu. Böylece, erkekler, hem cebini dolduruyor, hem de erkekler gibi her alanda görev alma hakkını (!) elde eden kadını her aradığında elinin altında bulundurup zevklerini tatmin edebiliyorlardı.

Yani yine erkelerin arabası tıkırında gidiyordu. Şirketler, ürünlerinin tanıtımında kadını ön plana itip akıl almaz bir şekilde onu istismar ediyorlardı. Kadın derneklerini kadından çok, onu sömüren erkek örgütlemişti ve sömürünün yöntemi bilimselleşmişti. Zavallı kadın ise, yeşil gösterilen kuru otun peşine koşabilmeyi hak olarak görüyor ve bu hakkı koruyabilmek ve daha ilerilere götürebilmek için dernek üzerine dernek kuruyordu.

Batı'da Uzakdoğu'nun zenginliklerinin Avrupa'ya taşınmasıyla kurulan fabrikalar, tek geçim kaynağı hâline gelmiş ve işçi olarak erkeğin yerine, köle gibi çalıştırdıkları, buna rağmen çok az ücret verdikleri kadınları tercih eder olmuşlardı.

Fakat, George Gilder gibi iktisatçıların hesaba vurarak ortaya koyduğu ve herkesin de fiilen tecrübe ettiği üzere, istismar edilen kadın, aile bütçesine katkıdan ziyade, kapitalizmin menfaat çarkına katkıda bulunuyordu. Bu vesileyle, elbiseden deodoranta, ayakkabıdan kreş ve yuvalara bir dizi harcama kalemi ortaya çıkıyordu.

Feminizm en büyük hatası fitrata, yaratılışa karşı çıkmalarıydı. Dolayısı ile, fitrata uygun değil, "fitrata karşı" bir faaliyet içine girdiler. Hal böyle olunca beraberinde pek çok problemler ortaya çıktı. Bu problemler çözülmeye çalışılırken yeni sıkıntılar ortaya çıktı. Ailenin önemi kavranıp, kadın layık olduğu konuma getirilmedikçe toplumda huzur olmaz. Problemler bitmez.

Bütün bunlardan feministliğe özenen müslüman kadınların mutlaka ders çıkartmaları gerekir. "Allah, evlerinizi, sizin için bir huzur ve sükûn yeri yaptı." (Nahl-80) ayeti kerimesi ve Peygamber efendimizin, kadının evinde kıldığı namazın, mescidde kıldığı namazdan kat kat daha sevab olduğunu, kadının huzuru ancak evinde bulabileceği yönündeki tavsiyeleri, kadını sokağa dökmek isteyenlere önemli bir mesajdır.

Dinimize göre ilk âile ilkel değil, medenî ve yüksek değerlerle donatılmış bir kurumdur. Âileler, dolayısıyla toplum hazret-i Âdem'den itibaren doğru yolu gösteren Peygamberlerin nasihatlarına uydukları müddetçe mesut ve huzurlu bir hayat yaşadı. Eskisi gibi huzurlu bir toplum isteniyorsa, huzurun adresi belli!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 ŞUBAT 2003 · KAYIT 12056

Zulüm payidar olmaz!

Bir devlet, bir imparatorluk ne kadar güçlü olursa olsun, güçsüzlere adalet ile hareket etmezse, ayakta kalması fazla sürmez. Çünkü zulüm payidar olmaz! Osmanlının altı asır dimdik ayakta kalmasının esas sebebi budur. Osmanlı, barışta olsun savaşta olsun herkese adalet ile davranmışlardır. Bununla ilgili tarih kitaplarında binlerce olay, anekdot vardır. Bugün size kısa bir anekdot sunmak istiyorum:

Avrupa Hıristiyanları, Papa'nın kışkırtması ile bir araya gelip, Osmanlı topraklarına saldırınca, Kânûnî Sultan Süleyman Hân ordusuyla sefere çıktı. Târihe şân veren ordu, ağır ağır hedefe doğru ilerliyordu. Yol dar olduğundan, ordu mecbûren bağların içinden geçiyordu. Hava çok sıcak idi. Asker susuzluktan kıvranıyordu.

Çok güzel üzümleri bulunan, bir bağdan geçerken, askerin biri dayanamayıp, bağdan bir salkım üzüm kopardı. Yiyerek biraz olsun susuzluğunu giderdi. Sonra da, asmanın dalına, yediği üzümün çok üzerinde bir para bağlayarak, yoluna devam etti.

Çok geçmeden mola verildi. Askerler, kan ter içinde bir köylünün koşarak geldiğini gördü. Hıristiyan köylü ısrarla Pâdişâh ile görüşmek istiyordu. Köylüyü Kânûnî'nin huzûruna götürdüler. Kânûnî sordu, "Nedir bu hâlin, kan-ter içinde kalmışsın? Bir sıkıntın mı var?" Köylü rahat, kendinden emin bir şekilde, "Askerler, bağımın içinden geçerken... " daha sözünü tamamlamadan, Padişah sordu: " Yoksa bağına bir zarar mı vermişler? " "Hayır bağıma bir zarar vermemişler. Ben şikâyet için değil memnûniyetimi bildirmek için geldim. Ayrıca sizi tebrik etmeğe geldim. Böyle bir askeri, böyle bir komutanı tebrik etmemek insâfsızlık olur."

Padişah merak edip sordu: " Askerlerim, sizi memnûn edecek ne yapmışlar?" "Askerleriniz bağdan geçtikten sonra, asmanın dalında bağlı bir çıkı gördüm. İçini açtığımda, para vardı. Dikkatli baktığımda, bir salkım üzümün koparıldığını gördüm. Anladım ki koparılan üzümün parası olarak bırakılmış. Sizde böyle güzel ahlâklı asker olduğu müddetçe sırtınız yere gelmez."

Kânûnî, derhâl o askerin bulunmasını emretti. Orduda, tellâllar bağırtilarak, asker aranmaya başlandı. Hristiyan köylü, bu askere ne gibi mükâfât verecek diye merakla beklemeye başladı. Nihâyet asker bulunup, Kânûnî'nin huzûruna getirildi. Kânûnî:” Niçin izinsiz iş yaparsın? Parası verilmiş olsa bile, sâhibinden habersiz, mal almanın câiz olmadığını bilmiyor musun” diye askeri azarladı. Sonra da: “Bu asker derhâl ordudan uzaklaştırılsın, diye emir verdi.

Hristiyan köylü heyecanla Kânûnî'ye sordu:”Ben bu askerin mükâfâtlandırılması için gelmiştim, fakat siz onu cezâlandırdınız.” “Kursağında, harâm lokma bulunan bir askerle zafer kazanılmaz. Bunun için ordudan attım. Eğer aldığı üzümün parasını bırakmamış olsaydı, zâlimlerden olurdu. İşte o zaman cezası daha ağır olurdu.”

Aynı ordu, Belgrat yakınlarında, yine mola vermişti. Askerler, susuzluklarını gidermek, abdest almak için çeşme arıyorlardı. Bir manastırın yakınında bir çeşme bulup, su ihtiyaçlarını giderirken, manastırdaki râhib, birkaç râhibeyi iyice süsleyip, çeşmenin başına gönderdi. Kadınların geldiğini gören askerler, bırakın sarkıntınlık etmeyi hemen çeşmenin başından çekilip, sırtlarını döndüler, süslü kadınlara yan gözle bile bakmadılar.

Bu durumu uzaktan ibretle seyreden, râhib, hemen eline kâğıt-kalem alıp, haçlı kumandanına olup biteni yazdı. Mektubun sonuna da şu kanaatini belirtti: Ey Haçlı kumandanları! Osmanlılarda bu ahlak varken netice almanız mümkün değildir. Siz onlardaki bu özellikleri ortadan kaldırmadan, onlarla savaşırsanız, canlarınızdan ve mallarınızdan mahrûm kalacağınız açıktır. Kendinizi ölüme atmayınız!..”

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 ŞUBAT 2003 · KAYIT 12057

Kaleyi içeriden fethetmek

Osmanlıların, türlü türlü kanı taşıyan, türlü dil konuşan, başka başka âdet ve ananelere bağlı olan milyonlarca insanı, aralarındaki farkları bıraktıracak, bir inanç veya fikir etrafında toplayıp, muazzam bir imparatorluk kurduklarını biliyoruz.

Bu nasıl sağlanmıştı? Osmanlıların bu başarısı yalnızca askerî değildi. Yanî kaba kuvvete dayanmıyordu. Askerî yöntem Osmanlıların başvurdukları en son çâre idi. Öyleyse, onları mefkûrelerine ulaştıran ve uzun ömürlü kılan esas sebepler nelerdi? Bu başarıyı kazanmakta nasıl ve hangi metodları kullanmışlardı?

Başarılı olmalarını sağlayan birçok metodları vardı. Bu medodlardan biri, belki de en önemlisi örnek bir hayat sunmalarıdır. Mesela, fetihten sonra Anadolu'da yerli halka, gerek inançları ve töreleri, gerekse daha geniş ifâdesi ile kültürleri üzerinde herhangi bir baskı, zulüm uygulanmamıştır.

Avrupa ortaçağında görülen engizisyonlar ve benzeri uygulamalar, İslam âleminin hiçbir devrinde görülmediği gibi, Osmanlılarda da ne devlet ve ne de diğer ileri gelenlerce veya belli bazı teşkilatlarca bilinen ve uygulanan şeyler değildi.

Aksine tam bir inanç hürriyeti hâkimdi. Çünkü, İslamiyetin, "Dinde zorlama yoktur" prensibine Osmanlılar sâdık kalıyorlardı. Kimse Müslüman olmaya zorlanmıyordu. Yaptıkları tek şey; yerli halk arasına Müslüman Türklerin getirilerek yerleştirilmesi, kendi inançlarının gereğini en arı ve duru hâliyle yaşamak suretiyle onlara bir alternatif sunmaları idi.

Bu şekilde, yerli halk, kendi hayat tarzları ile Müslüman Türklerin hayat tarzlarını görüp, mukayese yapabilme fırsatına sahip kılınmış oluyorlardı.

Bu gâye ile Yıldırım Bayezid, İstanbul'u muhasara ettikten bir müddet sonra Timur Han ile araları açılınca, muhasarayı kaldırmak için Bizans ile anlaşırken koydurduğu anlaşma maddelerinden birisinin gereği olarak İstanbul'un Sirkeci kesiminde, Taraklı, Göynük ve Karadeniz sahillerinden 700 hanelik bir Müslüman-Türk mahallesi kurdurmuştur.

Bu tür faaliyetlerin asıl maksadı İslam ahlâkını gayrı müslimlere tanıtmaktır. Bu tanıtma faaliyetlerine baskı denilemeyeceği gibi, propaganda demek bile güçtür. Çünkü, hiçbir propoganda ve hiçbir reklam gerçeğin yüzde yüz ifâdesi değildir. Bu örnek yaşayış ise gerçeği aynen yansıtmaktır.

Osmanlıların ilk dönemlerindeki kültürel tanıtım faaliyetlerinde ve bilhassa iskân edilen nüfus içerisinde gönüllü olarak yer alan, yahut da başka uç bölgelerine kendiliklerinden giderek yerleşen, tekke ve tasavvuf mensuplarının da önemli payları olmuştur.

Sadece Anadolu'nun değil, birçok ülkenin fethinde, tasavvufun güzel ahlâkı ile bezenmiş kimselerin büyük rolü olmuştur. Resûlullah efendimiz, Hudeybiye anlaşmasını, bütün olumsuz maddelerine rağmen, bir maddesi için kabûl etmişti. Bu madde, Müslümanların müşriklerle rahatça görüşebilmelerini sağlamaktaydı. Bu görüşmeler ile birçok müşrik Müslüman olmuştu. Bir şeye inandırmanın en kolay, en sağlam yolu, görerek yaşıyarak örnek olmaktan geçer.

Meselâ eskiden Alperenler denilen kimseler vardı. Anadolu'nun alınmasında Alperenlerin büyük rolü olmuştu. Bunlar içerden, Anadolu'yu fethetmeye hazır hâle getirmişlerdi. Bunun için, Türkler Anadolu'ya girince, halktan ciddi bir tepki bile görmemişlerdir. Bunların her biri, tasavvuf büyüklerinin sohbetlerinde, dergâhlarda yetişmiş kimselerdi. Dînimizin güzel ahlâkı ile bezenmişlerdi. Hâl ile, söz ile, yaşayış ile örnek kimselerdi. İslamiyeti yaymak için kendilerini adanmışlardı. Eshâb-ı kirâm gibi geri dönmek üzere çeşitli memleketlere dağılmışlar, oralarda İslamiyeti tanıtmakla ömürlerini tamamlamışlardı. Tâ Semerkant'tan, Buhara'dan kalkıp Anadolu'ya, Rum diyârına gelmişlerdi. Bugün dünyanın en ücra köşesinde müslüman varsa bunun sebebi bu eşsiz fedakârlıklardır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 ŞUBAT 2003 · KAYIT 12058

Rüyadaki beş sır!

Bizden önceki kavimlere gönderilen Peygamberlerden birisi, birgün bir rüyâ gördü. Rü'yâsında kendisinden, sabahleyin kalkınca karşısına ilk çıkan şeyi yemesi, ikinci olarak karşılaştığı şeyi gizlemesi, üçüncü olarak karşılaştığı şeyi kabûl etmesi, dördüncü olarak, karşılaştığını yeise, ümitsizliğe düşürmemesi, beşinci olarak karşılaştığından da kaçması isteniyordu.

Sabah oldu. O peygamber aleyhisselam kalkınca karşısında gözüne ilk çarpan büyük ve kapkara bir dağ oldu. Bu manzara karşısında durakladı, hayrete düştü ve kendi kendine, "Rabbim bana onu yememi emretti. Acaba ben bunu yiyebilir miyim?" dedi. Daha sonra, kendini toparladı, "Rabbim bana, gücümün yetmeyeceği şeyi emretmez" diye düşündü.

Onu yemeğe azmederek oraya doğru yürüdü. Fakat yanına yaklaşınca dağ birden küçüldü, küçüldü ve baldan daha tatlı bir lokma hâline geldi. Peygamber onu yiyerek yola koyuldu. Biraz gidince karşısına altın bir tas çıktı. Onu görünce, "Benden, ikinci karşılaştığımı gizlemem istenmişti" diye düşündü.

Hemen bir çukur açarak onu toprağa gömdü ve tekrar yola koyuldu. Fakat biraz gittikten sonra dönüp arkasına baktığında altın tasın toprağın üstüne çıkmış olduğunu gördü. Geri döndü. Onu tekrar gömerek yine yoluna devam etmek üzere hareket etti.

Fakat biraz gidince yine dönüp geriye baktığında, altın tasın yine dışarıda olduğunu hayretle müşâhede etti. Bu dönüp gömmeler birkaç defa tekrarlandığı halde altın tas yine üste çıkıyordu. Nihâyet peygamber, "Ben, Rabbimin bana olan emrini yerine getirdim." diyerek onu gömmek için bir daha geri dönmedi ve yoluna devam etti.

Biraz gidince, kendisine doğru gelen bir kuşla karşılaştı. Kuşun peşinde de bir şâhin vardı. Onu avlamak, yakalayıp yemek istiyordu. Kuş:"Ey Allah'ın nebîsi, beni kurtar" diyerek Peygamberden yardım istedi, Peygamber de onu himayesine aldı, "Üçüncü olarak karşılaştığın şeyi kabûl et" emri gereğince yeninin içine sakladı. Bu arada onu avlamak için peşinden gelmekte olan şâhin gelip:"Ey Allahın nebîsi, ben aç idim. Sabahtan beri onu avlayıp karnımı doyurmak için uğraşıyordum. Tam yakalıyacağım sırada onu benden aldın. Rızkıma mâni olup beni düşürme" dedi.

Bu sırada Peygamber aleyhisselâm, "Benden, üçüncü olarak karşılaştığımı kabûl etmem, dördüncü olarak karşılaştığımı da yeise düşürmemem istenmişti. Üçüncü bu kuş. Onu kabûl edip kurtardım. Ya dördüncüyü ne yapayım? Onu ümitsizliğe düşürmemem lazım" diye düşündü. Yanında bulunan etten biraz keserek beklemekte olan avcı kuşa attı. O da onu alıp gitti. O uzaklaşınca saklamakta olduğu kuşu da salıvererek yoluna koyuldu.

Yolda ilerlerken pis kokulu bir cife ile, pislik ile karşılaştı. Geceki rü'yânın gereğince ondan da sür'atle uzaklaştı. O günü akşam yatarken Allahü teâlâyâ şöyle duâ etti: "Yâ Rabbî, emirlerinin hepsini de yerine getirdim. Fakat bunlardaki hikmeti bana bildir!.." O gece rü'yâsında kendisine gündüz ki hadiselerdeki hikmet, sır şöyle izah edildi:

İlk önce çok büyük ve kapkara bir dağ olarak gördüğün ve sonradan baldan daha tatlı bir lokma hâline gelen şey, öfke ve kızgınlıktır. Öfke, önce büyük bir dağ

hâlinededir. Sabır edildiği ve yenildiği zaman baldan daha tatlı bir lokma olur.İkinci olarak karşılaştığın altın tas, güzel ve iyi amellerdir. İyi ve güzel ameller, hareketler, davranışlar ne kadar örtülürse örtülsün, yine de açığa çıkar ve kendilerini belli ederler. Üçüncü olarak, sakladığın kuş, sana sığınana ihânet etmemeni himayene almanı öğretmek istemektedir. Dördüncü hadise, birisi senden bir şey istedi mi, kendi ihtiyâcın olsa bile onun hâcetini görmek gerektiğine işârettir.Beşinci olarak karşılaştığın ve kendisinden kaçtığın pis kokulu cîfe gıybete işârettir. Gıybet eden, ötekini-berikini çekiştiren insanlardan, pis kokulu cîfeden kaçarcasına kaç!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 ŞUBAT 2003 · KAYIT 12059

Bire on karşılık

Bir gün evliya hanımlardan Râbia-yı Adviiye hazretlerinin evine misâfirler gelmişti. Misâfirlerin karnını doyurmak istedi. Fakat baktı ki sadece iki ekmek var. Ekmek misâfire yetmiyecekti. "Misâfirlere yetecek kadar ekmeği nasıl temin edebilirim?" diye düşünürken kapı çalındı.

Gelen iki kişi de, karınları aç olduğu için Râbia-yı Adviiye'den yiyecek birşeyler isteyeceklerdi. Daha onlar birşey söylemeden, kapı aralığında iki ekmek uzatıldı. Gelenler ekmeği alıp sevinerek oradan uzaklaştılar.

Evdeki misâfirler bu işe bir mânâ verememişlerdi. Mevcut iki ekmek de gitmişti. Kendilerine yiyecek birşey kalmamıştı. Fakat hazret-i Râbia'ya birşey söylemeden "vardır bir hikmeti" diyerek beklemeye başladılar.

Aradan bir saat geçmemişti ki, hazret-i Râbia'nın kapısı tekrar çalındı. Kapıyı açtıklarında iki kişinin kucaklarında bir yığın ekmekle beklediklerini gördüler. Ekmek getirenler:

"Efendimiz bu ekmekleri, Râbia-yı Adviiye'ye hediye olarak gönderdi" dediler.

Hazret-i Râbia ekmekleri teker teker saydı. Onsekiz ekmek vardı. Ekmeği getirenlere, "İki ekmek eksik" dedi.Gelen iki kişi çok mahcup oldular. Sakladıkları iki ekmeği de çıkartıp verdiler. Fakat hazret-i Râbia, bu iki ekmeği onlara hediye ederek:

“Bu iki ekmek sizin rızkınız idi. Gerçi siz izinsiz aldığınız için rızkınızı haram yoldan temin etmiş olacaktınız. Fakat şimdi helâlden yiyeceksiniz” buyurdu.

Olanlara bir mânâ veremiyen evdeki misâfirler nihayet dayanamayıp sordular: “Sen ekmek siparişi vermiş miydin?” “ Hayır.” Cevabı verince, “Peki niçin iki tane eksik diye söyledin, eksik olduğunu nereden bildin?” diye sordular.

Hazret-i Râbia şöyle cevap verdi:

“Biliyorum, siz bana yemek yemek için gelmiştiniz. Karnınız açtı. Fakat evdeki iki ekmek size yetmiyecekti. Bu iki ekmeği çoğaltmak istedim. Bu sırada kapıya gelenlere mevcut iki ekmeği vererek, Allahü teâlâdan misâfirlere yetecek kadar ekmek vermesini istedim.”

“Peki yirmi tane ekmek geleceğini nereden bildin?”

“Çünkü, Allahü teâlâ Kur’ân-ı kerîmde, hayır hasenat yapılınca bire on vereceğini va'dediyor. Ben O'nun va'dine güvendim. İki ekmek yerine yirmi ekmek vereceğini biliyordum. Onun için eksik olduğunu söyledim.”

Bu hâli gören misâfirler, hazret-i Râbia'nın Allahü teâlânın sevgili kulu olduğunu yakînen bir daha görmüş oldular.

Hazret-i Râbia, gelen hediyeleri dağıtır, günlerinin çoğunu oruçla geçirirdi. Bir defasında yedi gün yiyecek birşey bulamadı. İftarlarını sadece su ile yaptı. Sekizinci günü açlığı iyice şiddetlendi. Akşam ezânından sonra kapı açıldı, birisi bir tabak yemek getirmişti. Yemeği içeri aldı. Mum almak için gitti. Geri döndüğünde kedinin yemeği dökmüş olduğunu gördü. Su bardağı almak için gitti bu esnada mum söndüğünden ayağı takılıp bardak kırıldı. Anladı ki bunlar birer imtihan.” Yâ Rabbî! Bu zavallı kulunu imtihan ediyorsun. Fakat âcizliğimden sabredemiyorum” diyerek bir ah çekti.

Bu sırada gaibten bir ses işitti: “Ey Râbia! İstersen dünya ni'metlerini üzerine saçalım, üzerindeki dert ve belâları kaldıralım. Hangisini tercih edersin?” “Yâ Rabbî! Beni senden uzaklaştıracak şeylerden, uzak eyle! Beni onlara bulaştırma” diye yalvardı.

Hazret-i Râbia'nın bütün ömrü Cenâb-ı Hakka taat ve ibâdet üzere geçti. Her işinde Allahü teâlânın rızâsını aradı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 ŞUBAT 2003 · KAYIT 12060

Maksatları üzüm yemek değil!

Bir Kurban bayramını daha, sağlık ve afiyet içinde geçirdik. Fakat tartışmaları hâlâ devam ediyor. Geçmiş senelerde olduğu gibi, bu sene de çatlak kafalardan çatlak sesler yükseldi. Çok değil 15-20 sene önce böyle tartışmalar olmazdı. Herkes haddini bilirdi, 1400 yıldan beri, kurban hangi tür hayvanlardan nasıl kesiliyorsa, eti, derisi nasıl dağıtılıyorsa her müslüman böyle yapıyor dolayısıyla manevi bir huzur içinde bayramlar idrak ediliyordu. İslamiyete, kurbanı inanmayanlar da haddini biliyor, “Bu bir inanç meselesidir, herkes dininin emrettiği şekilde yapmalıdır” diyerek Müslümanların işine karışmıyorlardı.

Daha sonra ne olduysa, nereden emir aldılarsa, topyekün dine müdahaleye, saldırıya geçtiler. Yapılanlar akla uygun değil iddiası ile dine, ibadetlere yön vermeye kalkıştılar. Maksatları, üzüm yemek değil bağcıyı dövmek; dini önce tartışmaya açmak, yıllardır dinden uzak bir şekilde yetiştirilen cahil kitlelerin kafalarını karıştırmak. Sonra da dine iki de bir müdahale ile, dinde reform yaparak dini oyuncak haline getirmek. Oyuncak haline getirdikleri dini, halka gösterip, “işte sizin inandıklarınız” diyerek, bunları dinden uzaklaştırmak. Adı islamiyet olup, İslamiyetle ilgili olmayan, insanların uydurdıkları bir felsefi düşünce sistemi meydana getirmek.

Gelelim şimdi Kurban tartışmalarına: Daha önceki seneler kurban kesmek vahşettir, fikrini işlemeye çalıştılar. Bu tutmayınca da, kurban sadece, sığırdan, keçi, koyundan olmaz: horozdan, tavuktan da olur saçmalığını ortaya attılar. Bu sene de, kurban kesmeye lüzüm yok, bunun yerine bedelini fakirlere vermek daha sevaptır, fikrini gündeme getirdiler.

Bununla ilgili fakir, muhtaç kimselerin yaşayışlarını sergileyerek, halkın saf vicdanını etkilemek istediler. İslamiyetle ilgisi olmayan birçok köşe yazarı günlerce bunu işledi. Açılan kampanyalara öncülük ettiler. Şimdi bunlara sormak lazım; Müslümanlar, sizin yaşayışınıza Noel kutlamalarınıza karışıyorlar mı, istismar ettiğiniz fakirler sıkıntı içindeyken, lüks otellerde, lokantalarda, şampanya patlatmalarınıza su gibi para harcamalarınıza müdahale ediyorlar mı?

Lafa gelince, herkes uzmanlık alanında konuşsun diyorlar, kendileri ise, Diyanetin, “ Kurban kesmek yerine bedelinin tasadduk edilmesi, bu ibadetin yerine geçmez.” fetvasına rağmen dini konularda ahkam kesip Müslümanları yönlendirmeğe kalkıyorlar.

Neymiş efendin, fakirler muhtaç iken, kurban kesilirmiymiş. Bunlar elmayla armudu toplayama çalışıyorlar. Tabii ki muhtaçlara yardım etmek lazım. Nasıl ki kurban kesmek dinimizin emri ise fakirlere yardım etmek de dinimizin emridir. Fakat onun yeri başka. Devlete vergi borcu olan, bizim mahallede çok zor durumda olan kimseler var, ben vergimi bunlara vereceğim, diyebilir mi? Elli milyon vergi borcuna karşılık fakirlere 300 milyonluk yardımda bulunsa, vergi borcundan kurtulabilir mi? Vergini de vereceksin, fakirlere yardım da edeceksin. Zengin, üçyüz milyonluk kurban yerine fakirlere, üç trilyon yardım yapsa, kurban kesmeme günahından kurtulamaz. Bunu onlar da biliyorlar, fakat maksatları başka: Dimizin önemli bir emri olan kurban ibadetini ortadan kaldırmak.

Dinin emir ve yasakları değiştirmek isteyenler, hep akıllı mantığı öne sürüyorlar. İslamiyette,aklın ermediği şeyler çoktur. Fakat, akla uymayan birşey yoktur. Âhıret bilgileri ve Allahü teâlânın beğenip beğenmediği şeyler ve Ona ibâdet şekilleri, eğer aklın çerçevesi içinde olsalardı ve akıl ile doğru olarak, bilinebilselerdi, binlerce Peygamberin gönderilmesine lüzum kalmazdı. İnsanlar, dünya ve âhıret saadetini kendileri görebilir, bulabilirdi ve Allahü teâlâ, hâşâ Peygamberleri boş yere ve lüzumsuz göndermiş olurdu.

Hiçbir akıl, âhıret bilgilerini bulamayacağı, çözemeyeceği içindir ki, Allahü teâlâ, her asırda, dünyanın her tarafına, Peygamber göndermiş ve en son ve kıyâmete kadar değiştirmemek üzere ve bütün dünyaya, Peygamber olarak, Muhammed aleyhisselâmı göndermiştir.

Bunun için, her müslümanın akla, mantığa vurmadan, dinimizin bildirdiklerine inanmak ve yapmak zorundadır. Bunlar da ancak, Peygamber efendimizin varisleri olan âlimlerimizin yazdığı fıkıh, ilmihal kitaplarından öğrenilir. Dini bozmak, yok etmek için çalışan reformcuların, dinsizlerin kitaplarından öğrenilmez.

2003 YILLIK KÜLLİYATI

03

Mart

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 MART 2003 · KAYIT 12061

Yeni bir din kurma gayretleri

Dün, bazılarının kasıtlı olarak, asırlardır devam eden, kurban kesme ibadetini değiştirmeye çalıştıklarından bahsetmiştim. Aslında bu değiştirme işi sadece kurbanla sınırlı değildir, bunların gerçek niyeti dini tamamen değiştirmek, kendilerine göre yeni bir din kurmak. Vahye dayalı, nakli esas alan İslamiyeti yok edip, Protestanlık gibi yeni bir dinin tarih sahnesinde yerini almasını sağlamak.

Bunun için önce dinin, temeli esası olan imandan başladılar işe. Dinlerarası diyalog çalışmaları ile, Hristiyanlığın da Yahudiliğin de hak din olduğu, bunlara inanların da Cennete gideceği fikri gündeme getirildi.. Bu dinlerle, amentüde yani inanılacak şeylerde ittifak olduğu söylendi. Halbuki, ibadetlerde olduğu gibi iman konusunda da bunlarla ortak noktamız yoktur. Mesela, Hristiyanlarda, üç tanrı inancı vardır, meleklerin Allahın kızları olduğuna inanırlar, biz Hz.Musa'ya, Hz.İsaya inanırız, onlar Muhammed aleyhisselama inanmaz.

Diyalaogtan esas maksat, müslümanların imanını bozmak, özellikle de, imanın özü olan, “Hubbu fillah ve buğdu fillah” ı yani, Müslüman olanı Allah için sevmek, Müslüman olmayanı Allah için sevmemek, ona düşman olmak esasını yıkmak. Bir de, emri marufu, neyhi münker'i yani, dinimizin doğru inanışı yaymak, yanlış inanışlara, yaşayışlara mani olmak, emrini ortadan kaldırmak.

İmandan sonra sıra namaza geliyor. Burada da iddiaları şu: Namaz duadan ibarettir, Allahı hatırlayıp ona sığınmak kafidir. Namaz kılma imkanı olmayanlar, namaz vakitlerinde bunu yaparlarsa namaz şartı yerine gelmiş olur. Kur'an'da ne namazın şekli ve ne de vakitleri hakkında bir açıklık olmadığını söyleyerek dinimizi bu Arap hurafelerinden kurtarmak gerek diyorlar.

Halbuki namaz dinin direğidir. Peygamber efendimiz, en zor şartlarda mesela çetin savaş şartlarından bile beş vakit namazı bilinen şekliyle mutlaka kılmıştır. Peygamberimizin varisi olan âlimler de, namazı bedendeki başa benzetmişlerdir, başsız beden olamayacağı gibi namazsız din olamayacağını ve namaz kılmayanın dinini yıkmış olacağını bildirmişlerdir.

Zekat için de, zekat bir vergidir, vergisini veren zekatını da vermiş sayılır diyorlar. İlla vermek isteyenler de, Kur'an-ı kerimde oranı bildirilmediği için, gönlünden ne koparsa, sembolik bir şey vermekle zekat borcunu ödemiş olur, heyazanında bulunuyorlar.

Dinimizin hac şantını da, kurban meselesinde olduğu gibi, fakir, muhtaç kimseler varken hacca gidilmez, hac parasını onlara vermek lazım, fikrini ortaya attılar. Hac ibadetini bozmak için de, senenin billi günlerinde değil de senenin diğer günlerine yaymak gerekir, diyorlar. Ayrıca, şeytan taşlama da yok. O nefsinizdeki şeytanı taşlamaktır, diyorlar.

Oruca gelince; aslında o bir diyet ve kötü söz söylememe, yanlış iş yapmama konusunda yılda bir kez insanın kendi kendini otokontrole tabi tutması ve disiplin altına alması olayıdır. Bunu bir gün durup bir gün yapmak da mümkün. Aralıksız otuz gün tutmak ta şart değil diyorlar.

Sadece bu saydığımız ibadetlerde değil tabii ki, her konuda yeni projeleri var bunların. Bunlara göre kalb temiz olsun, herkese iyilik yap yeter. İbadete bile luzum yok. İsim vermeden hümanizmi din diye halkın önüne koymaya çalışıyorlar.

Peki, biz bu olup bitenlere seyirci mi kalacağız. Hayır, dinimizi fıkıh kitaplarından, ilmihal kitaplarından en iyi şekilde öğreneceğiz ve öğreteceğiz. Öğrendiklerimizi en güzel şekilde yaşayacağız ve yaşatacağız. Aksi takdirde, Cenâbı Hak, verdiği nimetin kıymetini bilmediğimiz için elimizden alır, dünya ve ahiretimiz harab olur.

Allahü teâlâ kıyamete kadar dinini devam ettireceğine göre, başka milletlerle de devam ettirebilir bu dini. Bu İslam nimetinin on asırdır, bizde olması bundan sonra da bizde kalacak manasına gelmez. Yüce Allah, “Gönderdiğim nimetlerin kıymetini bilir, şükürünü yaparsanız, nimetlerimi artırırım. Şükürünü yapmazsınız elinizden alır, şiddetli azab ederim” buyuruyor.

Unutmayalım, tarihte bunun örnekleri çoktur!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 MART 2003 · KAYIT 12062

İlmihâl tartışması

Geçenlerde bir TV kanalında Türkiye'deki Müslümanların durumu tartışılıyordu. Aralarında ilahiyatçıların da bulunduğu birçok konuşmacı, Müslümanların bugünkü, dağınkınlığını, sıkıntılarını ve bunların sebeplerini konuşuyordu. Başka bir ifade ile suçlu aranıyordu Müslümanların bu günkü iç açıcı olmayan hallerine.

Ben kendi kendime, “ Suçu niçin şurada burada arıyorsunuz, dini kendi kafalarına göre yorumlayan, refomcu ilahiyatçılar değil mi?” diye söylenirken, ilahiyatçı bir Prof. söz alarak, katili bulmuş bir komiser edasıyla, kendine göre birçok safsata gerekçeleri de sıralayıp, “ Bütün bu olumsuzlukların müsebbibi, ilmihal kitaplarıdır” demez mi?

Yine kendi kendime, “pes! Doğrusu” dedim. Hani derler ya, “Yavuz hırsız ev sahibini bastırır!” aynen öyle! Çok şükür başka bir ilahiyatçı söz alarak beni biraz olsun ferahlattı. Şükürler olsun ki, az da olsa insaf ehli ilahiyatçılar da varmış, dedim. Bu ilahiyatçı Prof. dedi ki:

“ Biraz insafli olalım, Allahtan korkalım, eğer bugün öyle veya böyle memleketimizde Müslümanlık varsa, bu ilmihaller sayesinde. Bir “Mızraklı ilmihal’in yaptığı hizmeti nasıl inkar edebiliriz. Halkımızın sahip olduğu din bilgilerinin esas kaynağı, “mızraklı ilmihal’dir. Bugün halkımız islamiyeti yaşıyorsa, bu beğenmediğiniz ilmihaller sayesinde. İlmihal kitaplarını şekilcilikle suçlamak, bu kitaplarda, ahlâk bilgisi, hikmet, şuur yok demek yanlış olur. İlmihal’lerin konusu zaten şekildir; yani namaz nasıl kılınır, abdest nasıl alınır... bunları anlatmak. Bir kitap konusu gereği anlattıkları ile nasıl suçlanabilir. Sonra din kitapları sadece ilmihallerden ibaret de değil ki. Ahlak kitapları, hikmet kitapları da var. Bunların hepsini ihtiva eden kitaplar da var. İstiyen bunları da alıp okuyabilir. Bunu engelleyen mi var?”

Eski ve günümüz ilmihallerine karşı çıkan ilahiyatçı Prof, kendisinin yeni bir ilmihal kitabı yazacağını söyleyince, bir başka konuşmacı hoşuma giden, yüzde yüz gerçeği yansıtan çok güzel bir söz söyledi: “ Zahmet etmeyin hocam, yazacağınız ilmihali hiç kimse okunmaz. Niçin diyecek olursanız, sebebini de hemen söyleyeyim: Dini bir kitabın okunması için, yazarın, ihlaslı ve olması, ilmi

ile amil olması, yani İslamiyeti yaşaması, takva sahibi olması lazımdır. Bugün bu vasıflarda din adamı kalmadı. Eski kitapların çok okunmasının hikmeti de burada zaten. Çünkü, onlar gerçekten takva sahibi samimi insanlardı. Söylediklerini, yazdıklarını eksiksiz olarak yaşayan kimselerdi. Sadece Allah rızası için yazıyor ve konuşuyorlardı. Bugünkü din adamları için bu söylenebilir mi?”

İlmihal, özellikle mızraklı ilmihal düşmanlığı yeni değil. Fakat son yıllara kadar, bu düşmanlığı dinsizler, ateistler yürütüyordu. Mesela, Nazım Hikmet’in mızraklı ilmihal düşmanlığını hedef alan bir şiiri vardır. İşin düşündürücü, ürkütücü yönü, ilahiyatçıların da bu kampanyaya katılmaları. Nazım Hikmet’in düşmanlığını anlıyorum; düşüncesi gereği dini ortadan kaldırmak istiyor. Zira kendisi inançsızdı. Peki iyi de ya İlahiyatçılar ne yapmak istiyor acaba? İster istemez insanın aklına geliyor, yoksa bazı ilahiyatçıların da nihai hedefleri dini ortadan kaldırmak mıdır?

Bu konularda kafa yoran bir yazarın şu tespiti de bu şüpheyi doğrulamaktadır:

“Yeni İslâmcılık projesi, daha önce dinle ilgisi olmayan elitler, aydınlar tarafından yürütülüyordu. Bundan netice alınamayınca yeni proje yürürlüğe konuldu. Bu yeni projeye göre, “Yeni İslam” başka bir ifadeyle dinsizleştirme, İslâmcı elitler ve aydın din adamları(!) eliyle yürütülecek. İslâmı Protestanlaştırma Projesi ile de buna destek verilecek. Veya, İslâmı protestanlaştırma projesine dönüştürülecek.”

Dış güçlerin özellikle de, İngilizlerin ve “Vatikan”ın yönlendirdiği bu projeyi önlemenin yolu, asırlardır olduğu gibi, dinimizi ilmihal, fıkıh kitaplarından öğrenmekten geçer.(Hakikat kitapevinin (0212 523 45 56) yayınladığı, Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye, (2.Kısımda “Mızraklı İlmihal” olan) İslam Ahlâkı ve Faideli Bilgiler kitapları fıkıh bilgilerini, İslâm ahlâkını, hikmet ve İslâmi şuuru çok güzel bir şekilde bildirmektedir. Sinsi oyunları gelmemek için, bunlar mutlaka dikkatlice okunmalıdır.)

GÖNÜL BAĞÇESİ · 8 MART 2003 · KAYIT 12063

Dinin temel direği!

Dün, bazı çevrelerin, İslamda reform yapıp, “yeni bir islam ortaya koyma projesi” dahilinde yapılan, fıkıh, “İlmihâl” düşmanlığından bahsetmiştim. Bugün de, ilmihal nedir, fıkıh nedir? bunun üzerinde durmak istiyorum.

Her Müslümanın, imân, amel ve ahlâk ile ilgili, öğrenmesi ve yapması lâzım olan bilgileri ihtiva eden kitaplara “İlmihal” denir. İlmihâllerle zaruri din bilgileri verilir. Bu bilgileri öğrenmeyen bir kimsenin dînin emirlerini doğru bir şekilde yerine getirmesi mümkün değildir.

İlmihâl kitaplarında önce îtikâd (imân) bilgilerine yer verilmiştir. Çünkü, inanılacak şeyler, dînin esâsını teşkil eder. Burada imanın altı şartı, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği şekilde anlatılır. Sonra islamın beş şartı; ibâdet, helâl ve haram bilgileri anlatılır. Bundan sonra da, İslâm ahlâkından bahsedilir. Bu kısım, kalbi kötülüklerden temizlemenin, kısaca iyi bir Müslüman olmanın yollarını öğretir.

İlmihâl kitaplarının kaynağı, fıkıh kitaplarıdır. Fıkıh ilmi, insanların yapması ve yapmaması lâzım olan işleri bildirir. Fıkıh bilgileri, edille-i şerriyye denilen, “Kitap”, “Sünnet”, “İcmâ” ve “Kıyâs”tan çıkarılır. Dînin hükümlerini bu dört kaynaktan çıkartan müctehid âlimlere “Fakih” denir.

Müctehid olmıyanların doğrudan doğruya bu dört kaynaktan fıkıh bilgisi öğrenmeleri imkânsızdır. Bunun için din bilgileri ancak fıkıh kitaplarından öğrenilebilir. Cehenneme gidecekleri hadîs-i şerifte bildirilen "Yetmiş iki sapık fırka" âlimleri, Kur'an-ı kerîmden yanlış ma'nâ çıkardıkları için sapıttılar. Âlimler sapıtınca, âlim olmıyanların Kur'an-ı kerimden, Hadisi şeriflerden dinini öğrenmeye kalkışması felâket olur. Kur'an-ı kerîmin hakîkî ma'nâsını öğrenmek isteyen, Ehl-i sünnet âlimlerinin kelâm, fıkıh ve ahlâk kitaplarını okuması lâzımdır.

Dört mezhebin kelâm (iman) kitapları aynı olup, fıkıh kitapları başka başkadır. Halk için yazılmış olan ve herkesin bilmesi ve yapması gereken iman, ahlâk ve fıkıh bilgilerini kısaca ve açıkça anlatan kitaplara “İlmihâl” kitapları denilmiştir.

Her müslümanın, evinde mutlaka muteber ilmihâl kitabı bulundurması, dinini ilmihâl kitaplarından öğrenmesi şarttır.

İlmihâl kitabını alırken de rastgele almayıp, nakli esas alan, kafasına göre yorum yapmayan, dinini bilen, seven ve kayıran mübârek insanların ilmihâl kitaplarını alıp, çoluğuna ve çocuğuna öğretmek her müslümanın birinci vazîfesidir. Kendilerine aydın din adamı ismini ve süsünü veren câhil ve sapık kimselerin sözlerinden ve yazılarından din öğrenmeğe kalkışmak, kendini Cehenneme atmak demektir.

Bunun için dinimiz fıkıh bilgisine çok önem vermiştir. Bir kimse Kur'ânı kerîmi, ihtiyaç miktarı ezberledikten sonra, fıkıhla meşgûl olmalıdır! Çünkü, Kur'an-ı kerîmi ezberlemek farz-ı kifâye, fıkıhın kendine lâzım olan miktarını öğrenmek ise farz-ı ayndır. Peygamber efendimiz, “İbâdetlerin en kıymetlisi fıkıh öğrenmek ve öğretmektir.” “Her şeyin dayandığı direk vardır. Dinin temel direği, fıkıh ilmidir.” buyurmuştur.

Kur'an-ı kerimde, Resulullah'a ve âlimlere uymamız emrediliyor. Peygamber efendimiz de, “Âlimlere tabi olun” buyuruyor. O hâlde, Allahü teâlânın emrine uyarak, âlimlere tabi olmamız, uymamız şarttır. Bu vesîkalardan anlaşıldığı gibi, din ancak, bu âlimlerin kelâm, fıkıh ve ahlâk kitaplarından ve bu ilimlerin biraraya getirildiği, toplandığı ilmihâl kitaplarından öğrenilir.

Asırlardır, İslamiyet böyle öğrenildi, bu yol sayeyesinde bozulmadan bize kadar geldi. İslamı yok etmek isteyen güçler acı tecrübelerden sonra bunun farkına vardılar. Bunun için, saldırılarını İslam âlimlerine ve bunların yazdığı fıkıh ve ilmihâl kitaplarına yönelttiler. Biliyorlar ki, bu kitaplar halkın gözünden düşürülürse, Müslümanlar arasındaki bütünlük bozulacak, dinde anarşi çıkacak. Müslümanlar birbirini yiyiyip bitirecek. Böylece, asırlardır top, tüfek ve diğer bütün güçleri ile yapamadıklarını hiçbir sıkıntıya girmeden yaptırmış olacaklardır.

Maalesef bunda da hayli mesafe katetmiş oldukları görülüyor. Sözde dini temsil eden, bu ilahiyatçıların, bu aydın din adamlarının televizyonlarda, açıkca ilmihallerin, fıkıh ve kitaplarının zararlarını tartışmaları bunun açık göstergesidir.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 14 MART 2003 · KAYIT 12064

Bugünkü inciller

Belediyelerin, Batı'daki kentleri, "Kardeş şehir" ilan etme modası gibi, son yıllarda, bazı sözde din temsilcileri de, "Semavi din kardeşliği" modasını başlattılar. Kardeşliği pekiştirmek içtin, noellerine, yortularına, cenazelerine katılarak üzüntülerini, sevinçlerini paylaşıyorlar. Akıllarınca, bu dinlere, İslamiyetin vermediği, "Kardeşliği" meşruiyetini sağlamak istiyorlar. Onlar da, "hak, doğru dinlerdir, bir dinin diğer dine göre, üstünlüğü yoktur" düşüncesini hafızalara yerleştirmek istiyorlar. Yürürlükten kaldırılmış bir din nasıl, geçerli, nasıl meşru olur, bunun üzerinde durmuyorlar. Bu, aslında, 1924,1960 Anayasalarının geçerli olduğunu, yürürlükte olan 1982 Anayasasının yanısıra bunların da yürürlükte olduğunu söylemek kadar abes, saçma, zırva bir iddiadır.

Zırva tevil götürmüz, fakat bu konuların yabancısı olanların kafalarını karıştırdığı için, bu hafta, yürürlükte olduğu iddia ettikleri, bugünkü İnciller üzerinde durmak istiyorum. Dinimize göre bugünkü İncillerin durumu nedir?

Kur'an-ı kerime göre, Allahü teâlânın peygamberleri vasıtasıyla insanlara gönderdiği dört büyük kitaptan biri "İncil"dir. İncil, hiç şüphesiz Hazret-i İsa'ya indirilen Allahü tealanın kitâbıdır.

Fakat bugün, Hristiyanların elinde bulunan ve "Evangelium" veya "Bible" adını verdikleri kitapta, eski hakîkî İncil'den kalmış pek az bilgi vardır. Kur'an-ı kerim'de Allahü teâlâ, İncil'i hazret-i İsa'ya vahyettiğini ve onu peygamber olarak gönderdiğini çeşitli âyetlerde, meâlen şöyle bildirilmektedir: "Arkalarından da Meryem oğlu İsa'yı gönderdik. Ona İncil'i verdik." (Âl-i İmrân sûresi: 3), "(İsa beşikteyken dile gelip) dedi ki: "Ben, hakikaten Allah'ın kuluyum! O, bana kitap (İncil) verdi. Beni peygamber yaptı." (Meryem sûresi: 30).

Biz Müslümanlar, diğer ilâhî kitaplarla beraber hakîkî İncil'in de Allahü teâlâ tarafından hazret-i İsa'ya gönderilmiş hak bir kitap olduğuna inanırız. Ancak, Hazret-i İsa'ya gönderilen İncil, tek kitaptı. İbrânî diliyle ile yazılmış olan bu hakîkî İncil, bugün mevcut değildir. Bolüs (Pavlos) adındaki bir Yahûdî, Hz.İsa'ya inandığını söyleyerek ve Hristiyanlığı yaymaya çalışıyor görünerek, gökten inen İncil'i yok etti. Daha sonra, dört kişi ortaya çıkıp, on iki Havârî'den işittiklerini

yazarak, İncil adında dört kitap meydana geldi. Bolüs'ün yalanları, bunlara da karıştı. Böylece İsa aleyhisselâmın hak olan dini, az zaman sonra Yahûdiler tarafından sinsice değiştirilmiş oldu.

İncil'in hazırlanmasında, Kur'an-ı kerim'in yazılmasında gösterilen büyük hassâsiyet gösterilmemiştir. Gerçek İncildeki bilgilere birçok yanlış düşünceler, efsâneler ve hurâfeler eklenmiştir. Aslından uzak dört İncil ortaya çıkmıştır:

1- Meta(veya Matta): Filistinli olan Metâ, İsa aleyhisselâm göğe çıkarıldıktan sekiz sene sonra, birinci İncil'i yazmıştır. Bugün mevcûd olan Mattâ İncili, İbrânice nüshanın tercümesidir. Bu tercümeyi yapanın da kim olduğu belli değildir.

2- Luka: Antakyalı olan Luka, İsa aleyhisselâmı görmemiş, İsa aleyhisselâm göğe çıkarıldıktan sonra, münâfık olan Bolüs tarafından güyâ Hıristiyanlık dinine alınmış ve onun (bozuk) fikirleriyle aşılanarak, Allahü teâlânın kitâbını büsbütün değiştiren bir İncil yazmıştır.

3- Markos: İsa aleyhisselâm göğe çıkarıldıktan sonra İsevî (Hıristiyan) olmuş, İncil ismi ile tercümanı olduğu Petros adındaki havâriden işittiklerini yazmıştır. Havârî değildir.

4- Yuhanna: İsa aleyhisselâmın teyzesinin oğlu olup, hazret-i İsa'yı birkaç kere görmüştür. Yuhanna'ya âit olduğu iddia edilen bu kitap oana ait değildir, ikinci asırdan sonra aslı meçhul bir şahıs tarafından kaleme alınmıştır.

Bu dört İncil, aynı hususları başka başka anlatan ve insan eliyle yazılmış hikâyelerden ibâret olup, Allah kelâmı değildir ve devamlı olarak değiştirilmektedir. Böyle bir kitaba ilahi kitap, böyle bir kitaba inan kimselere hak din mensubu, bunlarda cennete gidecek diyenlerin ya akıllarından ya da niyetlerinden şüphe etmek lazım!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 MART 2003 · KAYIT 12065

İncil'in bozulması

Dün, mevcut incillerin gerçek incil olmadığından bahsetmiştim. Bugün de bu kutsal kitabın nasıl, bozulduğundan, nasıl değiştirildiğinden bahsetmek istiyorum:

İncildeki ilk tahribatı Yahûdî olan Bolüs sinsice yaptı. Daha sonra, Yunancaya ve Lâtinceye çevrilirken Putperest Romalılar ve Yunanlılar kendi inançları doğrultusunda değişiklik yaptılar. İncil'deki tek Allah inancının üçe çıkarılmasında, Yunanlıların Eflâtun felsefesinin büyük etkisi oldu.

Ayrıca İncil'in en eski şekli olan İbrânice nüshası başka dillere yanlış tercümelemler ile aktarıldı. Mesela, İbrânicede “Baba” kelimesi yalnız bir çocuğun kendi babası değil, aynı zamanda “hürmete değer büyük bir şahsiyet” mânâsına gelmesine rağmen, bu mana verilmedi.

Bunun gibi “Oğul” kelimesi de İbrânicede çok kereler bir şahsın rütbece ve yaşça kendisinden daha küçük olan, fakat kendisine son derece bir sevgi ile bağlı bulunduğu bir şahsı tasvir etmek için kullanılmaktadır. İncildeki, “oğul” kelimesi, “Allah'ın sevgili kulu” mânâsına gelmesine rağmen bu manada kullanılmadı.

Bütün bunlara rağmen bugünkü İncil'in bile birçok yerlerinde Allah'ın tek olduğu, İsâ aleyhisselâmın ise bir “Peygamber” olarak gönderildiği yazılıdır. Bunların bir kısmı şöyledir:

Markus (12:30): Allahımız tektir. Tesniye (4:25): Yalnız bir Allah olup, ondan gayrisi yoktur. İsâ'ya (45:5): Rab benim, benden gayri ilâh yoktur. Yuhanna (5:3): İsâ dedi ki, ben kendiliğimden bir şey edemem, işittiğime (yâni bana verilen vahye) göre hüküm ederim. Kendi irâdemi (bir şeyi yaptırmak arzusu) değil, ancak beni gönderenin (yâni Allah'ın) irâdesini ararım.

(Matta 27:57): İsâ aleyhisselâm onlara; “Peygamber, kendi vatanından ve evinden gayrı yerlerde de itibârsız değildir.” dedi. (Yuhanna 8: 26-27): Beni gönderen Allah'tır. Ben dünyâya ancak O'ndan işittiklerimi söylerim.

Bütün bu cümleler bugün Hıristiyanların elinde bulunan İncil'den alınmıştır. Yâni ne kadar değiştirirlerse değiştirsinler, hâlâ İncil'de muhakkak hakîki İncil'den kalma doğru sözler bulunmaktadır.

Mızrak çuvala sığmıyor. İnsaf sahibi Batılı ilim adamları da bugünkü İncillerin gerçek İncil ile ilgilerinin olmadığını bildiriyorlar:

Moody İncil Enstitüsünden Dr. Graham Scroggie, “İncil, Allah Sözü müdür?” adlı kitabının 17. sahifesinde diyor ki: “Evet, İncil insan eseridir. Bazı kimseler, neden olduğunu anlamadığım sebeplerden ötürü, bunu inkâr etmektedirler. İncil, insanların dimağında teşekkül etmiş, insanlar tarafından insan dili ve insan eli ile yazılmış ve tamamıyla insan karakteri taşıyan bir eserdir.”

Başka bir din adamı Kenneth Gragg, Hristiyan olmasına rağmen, şöyle demektedir: İncil’in Ahd-i Cedid kısmı, Allah sözü değildir. Burada doğrudan doğruya insanların anlattıkları hikâyeler, herhangi bir işin nasıl yapıldığını gören insanların görgü şahitliği vardır. Sırf insan sözü olan bu kısımlar kilise tarafından insanlara Allah sözüymüş gibi nakledilmektedir.”

Teolog Prof. Geyser: “İncil’in tamâmı Allah kelâmı değildir.” demektedir.

İncil’de yazılı hususlara, bilhassa, “Allah, oğul ve rûhülkudûs” gibi üçlü tanrıya inanmayan papalar bile ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri olan Papa Honorius, üçlü tanrıyı katiyetle reddettiği için ölümünden 48 sene sonra İstanbul’da toplanan Sinod (Papazlar Heyeti) tarafından resmen lânetlenmiştir (Sene M. 680).

Fransa’da yayınlanan L’Evenement Du Jeudi dergisinin Temmuz- 1993 sayısında da bugünkü İncillerin sahte olduğu belirtilerek deniliyor ki: “Gerçek İncil’i artık açıklama zamanı geldi... Ancak, bazı güçler, Hristiyan ve Yahudi medeniyetlerini kökünden sarsacağı için gerçek İncil’i açıklamıyorlar.” Zaman zaman yapılan bu ve benzeri açıklamalar bugünkü mevcut incillerin gerçek incil olmadığının delilleridir.

İnciller içinde doğruya en yakın olanı, “Barnabas” incilidir. Haftaya da isterseniz biraz da bundan bahsederek bu konuyu kapatalım.

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 MART 2003 · KAYIT 12066

“Kerbela” olayında “Ehli sünnet”in bakışı

Son yıllarda, “Ehli Beyt” ve “Kerbela olayı” geçen hafta olduğu gibi her 10 Muharremde yazılı ve görsel basında geniş yer almaktadır. Haberler objektif olarak değil, tek taraflı olarak verildiğinden şikayetle bu iki konuda, “Ehli sünnet” in “görüşünü” (inancını) soran okuyucularıma muteber kaynaklarda geçen konu ile ilgili bilgileri sunmak istiyorum.

Ehli sünnet İslam büyükleri Ehl-i Beyti sevmenin her mümine farz olduğunu bildirmişlerdir. Bunlarda Resûlullah’ın zerrelere vardır. Onlara kıymet vermek,

saygı göstermek her Müslümanın vazîfesidir. Ehl-i Beyt ile ilgili Peygamber efendimiz buyurdu ki:

“Ehl-i Beytim, yâni evlâdlarım, Nûh aleyhisselâmın gemisi gibidir. Buna binen kurtulur, binmeyen helâk olur.”

“Benden sonra size iki emanet bırakıyorum. Bunlara yapışsanız, yoldan çıkmazsınız. Birisi, ikincisinden daha büyüktür. Biri Allahü teâlânın kitâbı olan Kur’ân-ı kerîmdir ki, gökten yere kadar uzanmış, sağlam bir iptir. İkincisi, Ehl-i Beytimdir. Bunların ikisi birbirinden ayrılmaz. Bunlara uymayan Benim yolumdan ayrılır.”

“Sizlere dîn-i İslâmı getirdiğim için, bir karşılık istemiyorum. Yalnız bana yakın olan Ehl-i Beytimi sevmenizi istiyorum.”

“Ümetimden Ehl-i Beytimi sevenlere şefâat edeceğim.”

Büyük İslâm âlimi İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyurdu ki: “Babam çok âlim idi. Her zaman Ehl-i Beyti sevmeyi tavsiye ve teşvik buyururdu. Bu sevgi insanın son nefeste imanla gitmesine çok yardım eder, derdi. Vefât edeceklerinde baş ucunda idim. Son anlarında şuurları azaldığında kendilerine bu nasihatleri hatırlattım ve o sevginin nasıl tesir ettiğini sordum. O hâldeyken bile:“Ehl-i Beytin sevgisinin deryasında yüzyorum” buyurdular.

Dinimiz “ölçülü” olmayı emredir. Bunun için sevgide ve düşmanlıkta haddi aşmamak, dinimizin dışına çıkmamak lazımdır. Çünkü, bir kimse ne kadar, zalim olursa olsun, ne kadar alçakça işler yaparsın yapsın, açıkça dini inkar etmedikçe, inanılacak şeylere inandığı müddetçe, Müslümandır, buna kafir denilemez. Denilirse bunu söyleyen dinden çıkar. Günah ne kadar büyük olursa olsun, küfre taşmadığı müddetçe imanı götürmez.

Yezid, zalimliğine, caniliğe sebep olmasına rağmen, İslâmiyete düşman değildi. Namaz kıldığı İslâmiyete yaymak için cihad ettiği tarihi bir gerçektir. Kerbela’nın sebebi, Yezid’in din düşmanlığından değil, Hz.Hüseyin’in kendisine karşı geldiği için saltanatının tehlikeye gireceği korkusundandı. Babası Hazret Muaviye, Eshab-ı kiramdandı, Resulullahın kayın biraderi ve vahiy katibi idi, Onun zamanında İslâmiyet geniş bir coğrafyaya yayıldı. İstanbul’u fethetmeye gelen ordunun başında Yezid vardı ve emrinde Hz. Halid bin Zeyd ve Mesleme gibi büyükler bulunuyordu. Hadis-i şerifte, “Ümmetinden İstanbul’a ilk sefer yapanları Allah mağfîret etti” buyurulmuştur. Seyyid Abdülhakim Arvasi hazretleri, “Yezid ve Velid meşru halife idi” buyurmuştur. Hal böyle olunca, Yezid’in ve Babası Hz.

Muaviye'nin Müslüman olmadığını hangi dil söyleyebilir? Burada Yezid'in yaptıklarını savunacak halimiz yok; zaten hiçbir Müslüman bu yapmaz. Onu sevmez, fakat sevmemek ayrı, küfürle itham etmek ayrı. Maksadımız onu temize çıkartmak değil dinimizin yani, Resulullahın "birinci emaneti" olan Kur'an-ı kerimin ölçüsünü bildirmektir.

Hazret-i Muaviye ehli beyti çok severdi. Şu vasiyeti ehli beyt sevgisini açıkça göstermektedir. Hz. Muaviye vefâtına yakın, çok hastalandı. Öleceğini anlayınca oğlu Yezîd'i çağırarak dedi ki:

"Ey oğlum! Hazret-i Hüseyine, çocuklarına, kardeşlerine, kardeşlerinin çocuklarına, bütün akrabasına iyi davran! Ey Yezîd! Hz.Hüseyin ile istişare etmeden, halk hakkında hiçbir iş yapma. Senin yanında onun emrinden daha yüksek emir, onun elinden daha yüksek el olmasın. Onsuz ve onun çoluk çocuğu olmadan bir şey yeme ve içme. Ondan ve onun çoluk çocuğundan önce kimseyi giydirme. Ey oğlum! Biz sadece onun babasının ve dedesinin köleleriyiz.

Ey oğlum! Bir harcama yaparsan yarısı Hz.Hüseyin için olsun. Onun üzülmekten ve kızmasından çok sakın. Çünkü onun dedesi Resûlullah efendimiz önce gelenler ve sonra gelenler hakkında şefaet edecektir. Onun babası Hz.Ali bin Ebî Tâlib kıyamet gününde Kevser Havuzunun suyundan dağıtacaktır. Liva-i Hamd onun elindedir. Annesi Fâtımat-üz-Zehrâ kadınların efendisidir. Büyük annesi Hadîce-i Kübrâ'dır. Allahü teâlâ onlar sebebiyle bizi doğru yola iletti. Onlara ve çoluk çocuğuna herkesin iyilik etmelerini tavsiye et. Onları râzi et. Hazret-i Hüseyin, çoluk çocuğu, akrabaları ve Benî Hâşim hakkında ileri gitme!" (Devamı yarın)

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 MART 2003 · KAYIT 12067

"Dillerimizi bulaştırmayım!"

Birisine, mal için, makam için olan düşmanlıkla, dini için, nesebi için düşmanlık aynı değildir. Birincisinin neticesi günah, ikincisinin neticesi küfür olur. Ehli Sünnet büyüklerinin görüşüne göre, Yezid'in, Hazret-i Hüseyin'ne, karşı oluşu düşmanlıktan olmayıp, makam ve dünyalık içindi.

Her ne olursa olsun, bu alçakça yapılan vahşeti, Yezîd bile üzerine almamış. İbni Ziyâd’a, bu yüzden la’net etmiştir. Yezîd’in suçu da büyük ise de, bundan dolayı, babası Hazret-i Muaviye’yi lekelemeye kalkışmak, pek haksızlık olur. Hâbil’in kâtili olan Kâbil’in babasını, yanî Âdem aleyhisselâmı kötölemek gibi olur.

İşin diğer bir yönü Yezîd, Hazret-i Hüseyin’i öldürmek için emir vermedi. Kendisine bi’at ettirilmesini emretti. Adamları haddi aşarak bu akıl almaz cinayeti işlediler. Yezid, şehit edildiğini işitince ağladı ve Hazret-i Hüseyin’e rahmet okudu. “Hüseyin bana gelseydi buna mani olurdum.” dedi. Haberi getiren Zübeyr mükafat isteyince bir şey vermedi. “Allah İbn-i Mercâne’ye lânet eylesin! Hüseyin’in istediklerini kabul etmeyip de onu katletti. Böylece beni kötü tanıttı.” diye üzüntüsünü bildirdi.

Hazret-i Hüseyin’in çocuklarını Kerbelâ’dan Şam’a getirdiler. Yezîd onları sarayına alıp çok hürmet ve ikramda bulundu. Yezîd’in âilesi de Hazret-i Hüseyin için çok üzüldü ve çok ağladılar. Yezîd, İmâm-ı Hüseyin’in Ehl-i beytini kendi sarayına yerleştirdi. Çok ikramda bulundu. Sabah akşam yemeklerini İmâm-ı Zeynelâbidîn ile yedi. Onlar bir müddet Şam’da kaldıktan sonra Medîne’ye gitmek istediler. Yezîd, onlara çok mal ve hayvan ile iki yüz altın verdi. “Her ihtiyâcınızı bildirin, hemen gönderirim.” dedi.

Nûmân bin Beşir’i beş yüz süvâri ile bunların emrine verdi. İzzet ve hürmetle Medîne’ye gönderdi. Zeynelâbidîn hazretleriyle vedâlaşırken de; “Allahü teâlâ İbn-i Mercâne’ye lânet etsin. Vallâhi ben olsaydım babanın her teklifini kabul ederdim. Allah’ın takdiri böyleymiş ne çâre. Ne istersen bana yaz, hemen gönderirim.” dedi. Hattâ Hazret-i Hüseyin’in kızı Sükeyne’ o kadar iyi davrandı ki, ayrılırken” Mu’âviyenin oğlu Yezîd’den dahâ hayrlı kimse görmedim” dedi.

Yezîd’in suçu için, bu olay esnasında hayatta olmayan babası Hazreti Mu’âviyeyi kötölemek de uygun olmaz. O zaman hazret-i Hüseyini salıvermeyip, asıl şehîd eden, Ömer’in babasını da haşa kötölemek gerekir. Ömer’in babası olan Sa’d ibni Ebî Vakkâs Cennetle müjdelenenlerdendir.

Hüseyin gibi yüce bir imamın şehid edilmesi, bütün Müslümanlar için büyük musibet ve üzüntüdür. Hz.Osman’ın ve Hz.Hamza’nın, Hz. Ali’nin pek feci şekilde şehid edilmeleri de, böyle büyük musibet ve üzüntüdür. Fakat, Peygamberimiz, Hz.Hamza’nın şehid edildiği günün yıldönümlerinde matem tutmadı. Matem tutmayı emretmedi.

Hadis-i şerifte: “Matem tutan kimse, ölmeden tevbe etmezse, kıyamet günü şiddetli azab görecektir.” “İki şey vardır ki, insanı küfre sürükler. Birisi, bir kimsenin soyuna söğmek, ikincisi, ölü için matem tutmaktır.” (Müslim)

Kerbela vahşetini kimse savunmuyor, kimse bununla övünmüyor. Bunun için bu vahşeti öne çıkarmanın, her sene gündeme getirmenin kimseye faydası yoktur. Aksine, İslam tarihinin en büyük yarasını deşmek olur. Müslümanları üzme olur. Müslümanlar arasına tefrika sokmak olur.

Ateş düştüğü yeri yakar, Bu olaya en çok üzülenler, Hazreti Hüseyin’in soyundan gelen seyyidlerdir. Çünkü, dedeleriydi. O’nun mübarek kanını taşıyorlardı. Fakat buna rağmen Abdülkadir-ı Geylani, Ahmed Bedevi, Ahmet Rufai, Abdülhakim Arvasi gibi seyyidlerin büyükleri ve meşhurları bağırarak taş basıp asırlarca bu olayı dile getirmediler. Olaya sebep olanları, küfürle itham etmediler.

Bizler de bu şerefli insanlar gibi davranıp bu vicdanları paralayan cinayetleri konuşmamalıyız. Konuştuğumuz zaman kime ne faydası olacak? Bu mübarek şehidler geri mi gelecek? Tabii ki hayır, sadece acılar tazelenecek, birlik ve beraberliğimiz bozulacak. Huzur içinde ve kardeşçe yaşamak için bunları dile getirmemek şarttır.

Sözümü Ehli sünnetin büyük imamı, İmam-ı Şafi hazretlerinin sözü ile bitirmek istiyorum: “Allahü teâlâ, bu kanlara ellerimizi bulaştırmaktan bizleri korudu. Biz de dillerimizi bulaştırmaktan korumalıyız!”

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 MART 2003 · KAYIT 12068

Barnabas İncili

Daha önce bozulmuş, aslı ile nerdeyse ilgisi kalmamış İncil’lerden bahsetmiştim. Bugün de, gerçek İncil’e en yakını olan “Barnabas” İncili’nden bahsetmek istiyorum. Barnabas İncil’ini kaleme alan Kıbrıs doğumlu Joses idi. Kendisi hazret-i İsa’ya inananların en başında gelmekte ve Havârîlerin arasında önemli bir yeri bulunmaktadır. Kendisine verilen “Barnabas” lakabı, nasihat verici, iyiliğe teşvik edici anlamına gelmektedir.

Barnabas'ın İncil'i; bugüne kadar gelen İncillerden gerçek İncil'e en çok yakın olandır ve en önemlisidir. Barnabas İncili'nde, son Peygamberin 600 veya 1000 sene kadar sonra geleceği bildirilmektedir. Bu İncil'de, tek Allah inancından bahsedilmekte ve teslis yani üç ilah inancı yalanlanmaktadır.

Avrupa ansiklopedilerinde, "Barnabas İncili diye bildirilen kitap, 15. yüzyılda İslamiyeti kabul etmiş bir İtalyan tarafından yazılmıştır" denilmektedir. Halbuki, Barnabas İncil'i daha 3. yüzyılda, yani hazret-i Muhammed'in gelmesinden asırlar önce aforoz edilerek ortadan kaldırılmıştır. Demek ki, daha o zaman da içinde fanatik Hristiyanların işine gelmeyen, teslisin aleyhinde olan, başka bir Peygamberin geleceğini haber veren bahisler vardı. Şark Hristiyanları, yakın zamana kadar bu İncil'i okurlardı.

Barnabas'ın bu İncil'i, târîh boyunca çeşitli defalar ortadan kaldırılmak ve bütün nüshaları kaybedilmek istenmiş olmasına rağmen, Papa Damorus tesadüfen eline geçen bir nüshasını Papalık Kütüphânesinde saklamıştır.

Kitap, 1590'da el yazısı ile İbrâniceden İtalyancaya çevrilmiştir. Bu nüsha elden ele dolaşarak 1713 yılında Prens Eugene'e ulaşmış ve ölümünden sonra Viyana Kraliyet kütüphanesine nakledilmiştir. 1907'de Bay ve Bayan Ragg tarafından İngilizceye tercüme edilerek Oxford'da basılmış, fakat esrârengiz bir tarzda ortadan kaybolmuştur. Ancak bugün de, British Müseumda ve Amerikan Kongresi Kütüphânesinde birer nüshası halâ muhafaza edilmektedir. Barnabas İncili, Pakistan Kur'ân Konseyi eliyle 1973'te tekrar basılmıştır.

"Resullerin İşleri" kitabında bildirildiğine göre, Hz. İsa'nın ardından ayrılıkların başlamadığı ilk dönemlerde, iman edenler tek yürek ve tek can idi ve hiç biri kendisinin olan şeyler için 'benimdir' demiyordu, her şey onlar için ortaktı. Her biri, tarlalarını, evlerini satıp bedellerini getirerek resullerin ayakları önüne koyuyorlardı; ve her birine ihtiyacına göre dağıtılıyordu.

İşte bu zamanda Resullerce çağrıldığı şekliyle Barnabas tarlasını satmış ve parayı getirip resullerin önüne koymuştu. Bu olaydan sonra Barnabas adı Resuller'in İşleri'nde sık sık geçer. Şehir şehir dolaşan Barnabas Allah'ın sözünü her gittiği yerde ilan etmekte, kardeşlerine yardım için koşmakta ve pek çok kişinin Hakk Dine girmesine sebep olmaktadır.

Barnabas ilk dönemlerde Pavlos'la birlikteydi. Fakat, bir süre sonra aralarında, şehirleri dolaşırken Markos denilen Yuhanna'yı da yanlarına alıp almama

konusunda şiddetli bir tartışma çıkar ve nihayet ayrılırlar. (Resuller'in İşleri, 15: 36 – 41)

Bu ayrılma olayından sonra Resuller'in İşleri'nde Barnabas adı bir daha geçmez ve sürekli Palos'tan söz edilir. Buradan, Barnabas ile Pavlos 'iman' konusunda derin ayrılığın söz konusu olduğu anlaşıyor. Nitekim, Barnabas, İncili'nin girişinde şöyle der:

“Şeytan tarafından aldatılan pek çokları, dindarlık maskesi altında en dinsiz akideyi va'z ederek İsa'ya Allah'ın oğlu demekte, Allah'ın sonsuza değin emrettiği sünnet olmayı reddetmekte ve her türlü kirli etin yenmesine izin vermekte olduğundan kurtulasınız, Şeytan tarafından aldatılmayasınız ve Allah'ın hükmü önünde hüsrana uğramayasınız diye, İsa ile yaptığım konuşma ve görüşmelerde gördüğüm ve duyduğum gerçeği yazıyorum.”

Barnabas'ın bizzat kendi yazdıklarına göre, Pavlos'la bir süre arkadaşlık yapmış, fakat, her peygamberden sonra olduğu gibi, Hz. İsa'dan sonra da izleyicileri arasında ayrılıklar çıkmış, bu ayrılıklar dinin özüne de inmiş ve Pavlos, Tevhid'i Şirk'e çevirenlerin başında yer alırken, Tevhid'den kopmayan Barnabas ise, Hz. İsa'nın gerçek dinini, ona inananlar Şeytan'a kanmasınlar diye yazıya geçirme gereği duymuştur. (Yarın, Barnabas İncili'nden bölümler)

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 MART 2003 · KAYIT 12069

Barnabas İncil'inden bölümler

Barnabas incili gerçek incile en yakını olduğu için, ihtiva ettiği bilgiler diğerlerinden çok farklı. Örneğin, Barbabas incilinde geçen şu bölüm Peygamberimizin geleceğini, son Peygamberin Muhammed aleyhisselam ve son dinin de İslamiyet olacağını açıkça bildirmektedir:

Hz.İsâ, kendisine, 'Sen Allahın Oğlusun' diyen Petrusa çok kızdı. Onu azarladı. Ona, “Def ol” benden uzaklaş! Sen şeytânsın ve bana fenâlık yapmak istiyorsun dedi. Ondan sonra havâîlerine dönerek, bana böyle söyliyene yazıklar olsun! Çünkü, Allah bana, bunlara la'net etmek emrini verdi, dedi”

“Ben kimsenin günâhını af edemem. Ancak Allah günâhları af eder.”

“Ben bu dünyaya, cenâb-ı Hakkın dünyaya selâmet getirecek olan Resûlünün yolunu hazırlamak için geldim. Fakat sizler dikkat ediniz! O gelinciye kadar sakın aldatılmayınız. Çünkü benim sözlerimi alıp benim İncilimi bozacak birçok yalancı peygamberler zuhûr edecektir”.

O zaman Andreasın, geleceğini söylediğin bu Resûl hakkında bize bazı işaretler söyle ki Onu bilelim dediklerinde şöyle cevap verdi: “Bu Resûl sizin zamanınızda gelmeyecektir. Benim İncilim tahrif edilmiş olacağı ve hakîkî inananların 30 kişi kadar kalacağı bir zamanda gelecektir. İşte o zaman, cenâb-ı Hak insanlara acıyarak, elçisini gönderecektir. Onun başının üzerinde daimâ beyaz bir bulut bulunacaktır. O çok kudretli olacak, putları kırarak, puta tapanları cezalandıracaktır. Onun sayesinde, insanlar Allahı tanıyacak ve Onu ta’ziz edecek ve ben de o zaman hakîkî olarak tanınacağım. Benim insandan başka bir şey olduğumu söyleyenlerden intikam alacaktır”

“Kardeşlerim! Ben topraktan yaratılmış bir insanım. Sizin gibi toprak üzerinde yürüyorum. Günahlarınızı bilin ve tevbe edin! Kardeşlerim! Şeytân, Romalı askerlerin yardımı ile, size benim Allah olduğumu söyliyerek sizi aldatacak. Onların, sahte ve yalancı ilahlara kulluk ederek Allahın la’netine uğrayacaklarını görerek, onlara inanmayınız”

“Benim tesellim, hakkımdaki her batıl düşüncüyü yok edecek ve dinini tüm dünyaya yayacak alacak olan Elçi’nin gelmesindedir. Ve, bana teselli veren, onun dininin sona ermeyecek ve Allah tarafından el değmeden korunacak olmasıdır.”

Sordular: “Allah’ın Elçisi geldikten sonra, başka peygamberler gelecek mi?”

Hız.İsa cevap verdi: “Ondan sonra Allah tarafından gönderilen gerçek peygamberler gelmeyecek ama pek çok yalancı peygamber gelecek; ki ben buna üzülüyorum. Çünkü, Şeytan onları yerlerinden kaldıracak da, kendilerini, benim kitabımı bahane edip gizleyecekler.”

Sordular: “Bu tür dinsizlerin öne süreceği hüküm nasıl bir şeydir?”

Hız.İsa cevap verdi: “Bunların öne sürdüğü, kurtuluşa götüren gerçeğe inanmayan, lanete götüren bir yalandan ibarettir. Dünya hep gerçek peygamberleri horlamış ve bu yalancıları sevmiştir.”

Sordular: “Bu elçiye ne ad verilecek ve hangi işaretler onun gelişini ortaya koyacaktır?”

Hız.İsa cevap verdi: “Onun adı hayranlık uyandırır, çünkü Allah, ruhunu yaratıp da, bir nur içine konulduğu zaman ona bu adı kendisi vermiştir. Allah dedi: “Bekle Muhammed; çünkü senin uğruna Cennet’i, dünyayı ve her türlü mahluku yaratacağım, içlerinden seni bir elçi yapacağım, öyle ki, kim seni kutsarsa kutsanacak, kim seni lanetlerse lanetlecektir. Seni, dünyaya gönderdiğim ve senin sözün gerçek olacak. O kadar ki, gök ve yer düşecek. Fakat senin dinin düşmeyecek. Muhammed O’nun kutlu adıdır.”

O zaman, kalabalık seslerini yükseltip, dediler: “Ey Allah, bize elçini gönder! Ey Muhammed, dünyanın kurtuluşu için çabuk gel!”

2003 YILLIK KÜLLİYATI

04

Nisan

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAĞÇESİ · 4 NİSAN 2003 · KAYIT 12070

Zalimler hep lanetle anılmıştır

Geçmişte pek çok defa olduğu gibi bugün de, Hristiyan âlemi, acımasızca Müslümanların üzerine saldırmakta, kadın, çocuk, sivil demeden önüne geleni katletmektedir. Geçmişte yaptıkları Haçlı zulümlerine bir yenisini daha ekleme zilletindedirler.

İnsanlık tarihi boyunca, zalim diktatörler, ellerini kana boyayıp, memleketlere hâkim olmuş, zulüm ile insanları inleterek, sömürerek, üstün silâhlar yapmış, dünyâyı korkutmuş iseler de, çabuk yıkılmışlar ve târîh boyunca, la'netle anılmışlardır.

Örümcek yuvası gibi çabuk kurulan tuzakları, sabâh rüzgârı gibi hafif bir kuvvetle uçmuş, insanlığa yarar birşey bırakmamışlardır. Şimdi de, zulme dayanan devletler, ne kadar büyük ve kuvvetli görünseler de, elbette yıkılacak, zulüm pâyidâr olamayacaktır.

Böyle zalimler, bir anda parlıyan kibrite benzer ki, etrafındaki saman, talaş gibi hafif şeyleri tutuşturur, eli yakar, evleri harâb edebilir. Kendi ise, hemen söner, biter.

Adâlete dayanan devletler ise, kaloriferlerin radyatörü gibidir. Radyatör, birşeyi yakmaz, odaları ısıtarak, insanlara rahatlık verir. Sıcaklığı aşırı, zararlı değildir. Fakat ısı, enerji kaynağına mâliktir. İslâmiyet te, böyle faydalı bir enerji kaynağı olup, kendisine bağlanan fertleri, âileleri ve cemiyetleri besler, kuvvetlendirir. Böyle hareket eden devletler tarihte az da olsa vardır.

İslam tarihini inceleyenler bilir. Hz. Ömer on yıllık Halifeliği zamanında devrin iki süper devleti olan Bizans ve Sasani imparatorluğunun toprakları içinde bulunan Suriye, Filistin, Mısır, Irak ve İran'ı devletin sınırları içine aldı. Kuzey Afrika'dan Türkistan'a, Azerbeycan'dan Yemen'e kadar uzanan iki milyon kilometre kareden büyük, bir İslam Devletini, kurdu ve mükemmel müesseselerle gayet muntazam bir şekilde yönetti. Herkes can ve mal güvenliği içinde idi. Tahakkümleri zulme değil, adalete, merhamete dayanıyordu.

Rum İmparatoru Heraklyus'un büyük ordularını perişan eden İslâm askerlerinin başkumandanı Ebû Ubeyde bin Cerrâh hazretleri zafer kazandığı her şehirde tellallar dolaştırarak, Rumlara halîfe hazret-i Ömer'in emirlerini bildirirdi:

“Ey Rumlar! Allahü teâlânın yardımı ile ve halîfemiz Ömer'in emrine uyarak, bu şehri de aldık. Hepiniz ticâretinizde, işinizde, ibâdetlerinizde serbestsiniz. Malınıza, canınıza, ırzınıza, kimse dokunmayacaktır. İslâmiyetin adâleti aynen size de tatbîk edilecek, her hakkınız gözetilecektir. Dışardan gelen düşmana karşı, müslümanları koruduğumuz gibi, sizi de koruyacağız. Bu hizmetimize karşılık olmak üzere, müslümanlardan hayvan zekâtı ve uşur aldığımız gibi, sizden de, senede bir kere cizye dediğimiz vergiyi vermenizi istiyoruz. Size hizmet etmemizi ve sizden cizye almamızı Allahü teâlâ emretmektedir.”

Cizye de rastgele alınmazdı. Fakîrlerden kırk, orta hallilerden seksen, zenginlerden yüzaltmış gram gümüş veya bu değerde mal yahut tahıldır. Kadınlardan, çocuklardan, hastalardan, yoksullardan, ihtiyârlardan ve din adamlarından cizye alınmazdı.

Humus Rumları, vergilerini seve seve getirip, Beytül mâl emîni Habîb bin Müslim'e teslîm ettiler. Bir müddet sonra, Heraklyus'un, bütün memleketinden asker toplıyarak Antakya'ya hücûma hâzırlandığı haber alındı. Bunun üzeri, Humus şehrindeki askerlerin de, Yermük'teki kuvvetlere katılmasına karar verildi. Ebû Ubeyde, şehirde tellallar dolaştırdı:

“Ey hıristiyanlar! Size hizmet etmeğe, sizi korumağa, söz vermiştim. Buna karşılık, sizden cizye almıştım. Şimdi ise, halîfeden aldığım emir üzerine, Heraklyus ile gaza edecek olan kardeşlerime yardıma gidiyorum. Size verdiğim sözde duramayacağım. Bunun için hepiniz Beytül mâla gelip, vergilerinizi geri alınız! İsimleriniz ve verdikleriniz defterimizde yazılıdır.”

Böyle bir olay dünyanın neresinde görülmüş? Sömürme, gelirlerine el koymayı bırakın, hiçbir zorlama olmadan, zorlamayı bırakın normal istek bile olmadan alınan paralar iâde ediliyor.

Hıristiyanlar, müslümanların bu adâletini, bu şefkatini görünce, senelerden beri Rûm İmparatorlarından çektikleri zulümlerden ve işkencelerden kurtuldukları için bayram yaptılar. Çoğu seve seve müslüman oldu.

Hatta çoğu, kendi arzûları ile, Rum ordularına karşı İslâm askerine câsusluk yaptılar. Ebû Ubeyde böylece, Heraklyus'un ordularının her hareketini günü gününe haber alırdı.

Büyük Yermük zaferinde bu Rum câsuslarının büyük yardımı oldu. İslâm devletlerinin meydana gelmesi, yayılması, asla, saldırmakla, öldürmekle olmadı.

İslam devletlerini ayakta tutan, yaşatan, büyük ve başlıca kuvvet, îmân kuvveti idi ve İslâm dininde, çok kuvvetli bulunan adâlet, iyilik, doğruluk ve fedâkârlık kudreti idi. Bunu için zulümleri ile değil, adeletleri ile anılıyor. Bundan sonra da anılacak!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 NİSAN 2003 · KAYIT 12071

Zalimin zulmü varsa..

İnsanın, yaratılışında, mayasında iyilik etmek vardır. Bunun için kişiler iyilik yapamasa bile iyilik edeni sever ve onu unutmaz, hayırla yad eder. İnsanlara zulmedenleri ise sevmez, onları lanetle anar. Geçmişte yaşamış olan, Fravnlr, Nemrudlar, Şeddatlar, Hulagular, Haccacılar ile çağımızda yaşamış olan, Lenin, Stalin, Hitler gibi zalimler lanetlenmekte ve nefretle anılmaktadırlar. Günümüz zalimlerinin akibeti de böyle olacaktır. Bundan şüpheniz olmasın.

İnsanların iyiliği için çalışan, adaleti, merhameti ile meşhur Nuşirevan, Hz.Ömer, Ömer bin Abdülaziz ve Osmanlı sultanları iyilikleri ile anılmakta ve adaletleri, merhametleri dillerde dolaşmaktadır. Bugün Hz.Ömer ile ilgili dillerde dolaşan menkıbelerinden bir örnek sunmak istiyorum sizlere:

Hazret-i Ömer zamanında, O'nun doğu cephesi kumandanı olan Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Kûfe şehrinde bir köşk yaptırmak istedi. Arsaya bitişik bir mecûsinin evini satın almak icâp etti. Mecûsî ise, satmak istemedi. Satması için ısrar edildi. Fakat o satmamakta kararlıydı. Ancak, yine de korku içindeydi.

Mecûsî, satmaz isem acaba başıma bir iş gelir mi, bana bir kötülükleri dokunur mu diye endişeleniyordu. Evine gidip hanımına danıştı. Hanımı, “Onların Medîne'de bir Emîr-ül-mü'minînleri var. O'na gidip şikâyet et” dedi. Mecûsî, netice alacağından pek emin değildi. Koskoca Devlet başkanı benim arsam ile mi ilgilenecek, diyordu kendi kendine. Belki bir ümit, diyerek yola koyuldu.

Medîne'ye varıp Halîfenin sarayını sordu: “Onun sarayı, köşkü yok. Kendisi şehir dışına çıktı” dediler. Gidip aradı. Askerleri, muhafızları göremedi. Toprak

üstünde uyumuş birini gördü. Buna, “Halîfe Ömer'i arıyorum, gördün mü?” diye sordu. Hâlbuki bu zât, hazret-i Ömer idi. Hazret-i Ömer sordu: “ O'nu niçin arıyorsun?” “O'nun kumandanı, benim evimi zor ile satın almak istiyor. Onu kendisine şikâyet etmeğe geldim.” “Ben Ömer'im benimle beraber gel” dedi.

Bu nasıl hükümdar, böyle hükümdar mı olur diye, mecûsî çok şaşırdı. Hazret-i Ömer, mecûsî ile evine geldi. Kâğıt istedi. Evde kâğıt bulamadı. Bir kürek kemiği gördü. Bunu istedi. Kemik üzerine şöyle yazdı: “Bismillâhirrahmânirrahîm. Ey Sa'd, bu mecûsînin kalbini kırma! Yoksa, hemen yanıma gel!.. “ Mecûsî, kemiği alıp evine geldi. Hanımına dert yandı: “Hanım, boşuna yoruludum. Bu kemik parçasını kumandana verirsem, alay ediliyor sanıp, çok kızar. Bana bir zarar verir.” Hanımı ısrar etti: “Hayır o sana bir zarar veremez. Git mutlaka bu kemiği ona götür!”

Kadının ısrâr etmesi üzerine Sa'da gitti. Sa'd, askerleri arasında oturmuş, neş'e ile konuşuyordu. Sa'dın gözü, uzakta duran mecûsînin elindeki kemiğin üzerindeki yazıya ilişti. Emîr-ül-mü'minîn hazret-i Ömer'in yazısını tanıyıp ansızın rengi soldu. Bu âni değişikliğe herkes şaşırdı. Sa'd, mecûsînin yanına gelip, “Her ne istersen yapayım. Aman beni Ömer'in karşısına çıkarma! Zirâ O'nun cezâsına tâkat getiremem” dedi.

Mecûsî, adaletli kimselerin dinleri batıl olamaz deyip hemen müslüman oldu. Böyle birden bire nasıl müslüman oldun, diyenlere, şöyle cevap veriyordu: “Bunların Emîrlerini gördüm. Yamalı hırkasını örtünmüş, toprak üstünde uyuyordu. Büyük kumandanların bundan titrediklerini de gördüm. Bunların hak dinde olduklarını anladım. Benim gibi, ateşe tapan bir kimseye böyle adâlet yapılması, ancak hak olan bu dine inananlara mahsustur “ Kur'ân-ı kerîmde, meâlen, “Allahı inkâr edenleri ve zâlimleri hiçbir zaman affetmem” (Nisâ- 168) buyurmuştur. Allahü teâlâ, insanlara dâimâ merhamet, şefkat ve af ile mu'âmele etmeği, kendilerine fenâlık yapanları affetmeği, dâimâ güler yüzlü ve tatlı sözlü olmağı, sabırlı hareket etmeği, işlerinde dâimâ dostlukla anlaşılmayı emretmektedir. Peygamberimizin dâimâ barış tavsiye ettiğini, kendisine karşı çıkanlara bile şefkat elini uzattığını, bütün dünya tarihleri yazmaktadır.

Bunun için, hakîkî müslümanlar, gerçek din rehberleri, diğer bütün dinlere karşı büyük bir müsâmaha göstermişler, değil hıristiyan ve yahûdileri zorla müslüman yapmak ve onların ibâdethânelerini tahrip etmek, aksine, onlara yardım, hattâ kiliselerini tamir etmişlerdir. Gayrı müslimlere iyi muâmele

etmeyenler olmuş ise de bunlar, hem sayıca çok az, hem de dînimizin emirlerini bilmiyen câhillere idi. Bunlar, nefislerine uyarak hareket etmişler ve cezâları bizzât müslümanlar tarafından verilmiştir.

Zulümle kimse bir yere varamıştır. Eden bulur. Zalimin zulmü varsa, mazlumun da Allahı vardır. Zalimlerin Müslümanları yok etmek için hesapları varsa, Allahın da bir hesabı var.

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 NİSAN 2003 · KAYIT 12072

”Tanrı bile batıramaz!”

Bugün, İngilizlerin ”Tanrı bile batıramaz!” dediği, ”Titanic” gemisinin 91 yıl önce batıp soğuk sulara gömüldüğü gündür. İnsanoğlu, dinin kontrolünden çıktığında, nerede duracağı, ne yapacağı belli olmuyor. Kendilerine, dünya ve ahiret saadetini göstermekle görevli Peygamberlere bile kafa tutuyor. Hatta bu olayda olduğu gibi Allaha da meydan okumaya kalkışıyor.Tarih boyunca bunların çok örnekleri görülmüştür.

Örneğin, Nemrud böyle idi. Tanrı olduğunu ilân etti. Allahü teâlânın, nasihat vermek için gönderdiği Peygamberi İbrahim aleyhisselamı ateşe attı. Allahü teâlâ, küçücük bir sinek vasıtasıyla bunu yok etti. Firavun da böyle ahmaklardan biri idi. Mısır’da tanrılık iddiasında bulundu. Allahü teâlâ, nasihat vermek için, Musa aleyhisselamı gönderdi. Buna inanmadı. Allahü teâlâ, onu Kızıldeniz’de, askerleri ile birlikte boğdu.

Her devirde böyle ahmaklar gelmiştir. Bu zâlimler, milyonlarca insanı öldürerek ve işkence yaparak ve din kitaplarını yok ederek, milletlerini sindirmişler, korkutmuşlardır. Her istediklerini zorla yaptırarak şıarmışlar, kendilerinden üstün bir güç yok zannetmişlerdir. Fakat Cenab-ı Hak, onları en güçlü oldukları zamanda yok etmiştir.

Allahü teâlâ, imhal eder, fakat ihmal etmez. Yani kendisine karşı yapılanları hemen cezalandırmaz, mühlet verir, fakat bunları cezasız bırakmaz. Eninde, sonunda herkes yaptığıının karşılığını mutlaka bulur. Titanic’in yok edilmesi gibi.

1912 senesinde İngilizler, bir gemi imal ettiler. Bu gemi ile dünyaya, “Böylesini kimse yapamaz” diye meydan okudular... Yalnız insanlara meydan okumakla kalmadılar, hâşâ Allahü teâlâyâ da meydan okuma küstahlığında bulundular. Gemi ilk seferine çıkarken, görevliler, “Bu gemiyi Tanrı bile batıramaz” deme cüretinde bulundular. İsmi bile eski Yunan tanrılarının birinin adı olan, tabiat üstü güç manasında, “Titanic” koydular.

Devrinin en büyük ve lüks yolcu gemisi olan Titanic’in uzunluğu 271 m, genişliği 28 metre idi. İçi son derece süslü ve konforlu olan geminin her tarafı pırıl pırıldı. Geminin görüntüsü bozulmasın diye, yeterli sayıda filika bile alınmamıştı. Batmayacak gemide bunlara ne lüzum vardı ki!

Gemi her türlü fuhuş ve sefahetin işlenmesine müsaitti. Bu gemide yolculuk yapamayanlar, kendilerini şanssız sayıyorlardı. Günlerce yapılan hazırlıklardan sonra, aralarında pek çok tanınmış şahsiyetin de bulunduğu 2340 yolcusu olan Titanic, 10 Nisan 1912 tarihinde, İngiltere’nin Southampton limanından, ABD’nin New York şehrine gitmek üzere ilk seferine çıktı.

Titanic, Atlas Okyanusu’nda süratle ilerlediği sırada, civarda bulunan gemiler, telsizle, tehlike teşkil edecek buzdağları gördüklerini haber verdiler. Ancak Titanic personeli, bu uyarıya aldırış bile etmedi. Geminin mühendisi, kaptana, “Süratini artır, kısa zamanda varalım ki, gazetelere manşet olalım” diyordu. Gemi, gece, 22 deniz mili hızla ilerlediği sırada, Newfoundland Adası’nın açığında, 15 km boyunda ve 60 m genişliğindeki bir buz dağı (aysberk) ile karşılaştı. Çok hızlı gittiği için, dümen kıramayacağını anlayan kaptan, mühendise, “İşte şimdi gazetelere manşet olacağımız kesinleşti” dedi. Gemi buz dağına hızla bindirdi. Buz parçaları güverteye yayıldı. Âlem yapan yolcular, kahkahalar içinde bu buz parçalarını alıp, viski kadehlerine koyuyorlardı.

Geminin çoğu suya gömülünce işin vahametini anladılar. Fakat, kibrin neticesi meydana gelen sınıflaşma, burada da kendini gösterdi. Önce birinci sınıf yolculara haber verildi. 2. ve 3. sınıftakiler hadiseyi çok sonra anladılar. Bunun için, 709 kişilik 3. sınıftan ancak 55 kişi kurtulabildi. Ayrıca, az sayıda olan filikalara önce Lordlar bindirildi. Lord ve avam ayrımı yaparken, gecikmeden dolayı yüzlerce kişi boğuldu. Lordlar, avamın bulunduğu filikalara binmek istemiyorlardı. Avamla birlikte olmaktansa, ölmeyi tercih edenler bile çıkmıştı. Çarpmadan dört saat sonra, 2340 yolcudan 1500’den fazlası soğuk sulara gömüldü.

Geminin sağlamlığı sebebiyle, batmasına ihtimal bile verilmediği için, herkes zevk ve sefahetine devam ediyordu. Her türlü içkili eğlence ve fuhşun her çeşidi işleniyordu. İsyan, gurur zirvedeydi. İnsanlıktan eser kalmamıştı. Hatta gemi orkestrası su, çalgıcıların dizlerine çıkıncaya kadar çalmaya devam etmişti...

Bu ceza, bu helak etme ne iltir ne de son olacaktır. İbret almayanlar için tarih daha çok tekerrür edecektir. Kur'an-ı kerim bunu şöyle haber vermektedir: "Nuh milletini de, peygamberleri yalanladıkları zaman suda boğduk ve kendilerini insanlar için bir ibret kıldık. Zalimlere can yakıcı azap hazırlamışızdır." (Furkan-37)

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 NİSAN 2003 · KAYIT 12073

Herkesin çektiği kendi cezâsı!

Dün, çağımız isyanlarından, İngilizlerin "Titanic" vesilesiyle Allaha karşı yapılan başkaldırıdan ve neticesinden bahsetmiştim. Bugün de geçmiş kavimlerden olan "Semud kavmi"nin buna benzer bir isyanları sebebiyle başlarına gelen felaketlerden, "helak" olmalarından bahsetmek istiyorum:

Hûd aleyhisselamın peygamber olarak gönderildiği Âd kavmi, âsi olup, şiddetli bir rüzgârla helâk edilince; Semud kavmi onların yurtlarına yerleşip, bu yerleri imar etmişlerdi. Allahü teâlâ Âd kavmi gibi bunlara da bol nimet ve çok uzun ömür verdi. Önceleri bu nimetlere şükrederlerken, sonraları şükretmeyi unutup, zevk ve sefaya düştüler. Zulüm ve haksızlığa dayalı çeteler kurdular. İnsanları ifsat ettirip putlara taptırmaya başlattılar.

Kavmin içinde iman sahibi olanlar akıllanmaları için bunlara, Allahü teâlânın Âd kavmini isyanları sebebiyle nasıl helâk ettiğini anlattılar. Semudlular gülüp geçtiler. " Âd kavmi kendilerine sağlam binalar yapmadıkları için helâk oldular. Zira onlar, evlerini ve çadırlarını kumlar üzerine kurduklarından, esen rüzgâr, evlerini ve kendilerini aldı götürdü. Biz ise dağlarda kayaları oyup, sağlam, kapıları demirden olan evler yapıyoruz. Rüzgâr onları yıkamaz ve bizlere de zarar veremez." dediler.

Rezaletler devam etti. Ahlâksızlık ve bilhassa zina çok yayıldı. Öyle ki, kadın erkeği zinaya davet ederdi. Emaneti korumak kalmadığı gibi, yalan, haksızlık,

adam öldürme gibi günah işlemede adeta birbirleriyle yarıştılar. Allahü teâlânın ikram ve ihsan ettiği bu nimetleri ve bolluğu putlarından bilip, günden güne küfürlerinde azdılar. Ağaçlar, Allahü teâlânın izniyle dile gelerek dediler ki: “Allahü teâlâ size senede iki defa, ağaçlarınızda meyveler veriyor. Siz ise; ona isyan ediyorsunuz!” Bunu duyan Semud kavmi, bu durum karşısında ibret alacakları yerde, öfkelenerek, meyve ağaçlarını kestiler.

Bu arada, Allahü teâlâ, Salih aleyhisselâmı peygamber olarak gönderdi. Kavmi Ona, “Ey Salih! Eğer doğru söylüyorsan ve peygamberlik davasında isen, seni imtihan etmek istiyoruz: Biliyorsun ki, bölgemizde El- Katibe isminde büyük bir kaya vardır. Oraya gideceğiz. Senin ilâhın o kayadan kızıl tüylü, doğurmak üzere olan bir deve çıkarsın ve taştan çıkan deve yavrulasın, yavrusunun da rengi anasına benzesin!”

Salih aleyhisselam duâ etti. Bu esnada, önüne geldikleri o kaya büyümeye başladı. Gebe bir deve şekline döndü. Kaya çatladı ve bir deve çıktı sonra da yavruladı. Bu mucizeyi görence iman edeceklerine, hiddetlenip deveyi kestiler.

Allahü teâlâ Hz. Salih’e vahiy gönderip, “Kavmine azabın geleceğini bildir!” buyurdu. Bunun üzerine Salih aleyhisselam kavmine şöyle dedi: “Evlerinizde ancak üç gün yaşarsınız. İlk günde yüzleriniz sararır, ikinci günde kızarır, üçüncü günde kararır, dördüncü gün de helâk olursunuz. Bu kesin bir vaattir.”

Bunun üzerine, Semudlular, Hz. Salih’in azap vaadi karşısında, “Ey Salih! Elinden geleni ardına koyma! Biz deveyi keserek etini yedik. Sen uzun zamandır bizi azapla korkutursun. Biz ondan bir eser göremiyoruz.” diyerek azgınlıklarına devam ettiler.

Bildirilen günün sabahında, birtakım acayip hâllerle karşılaştılar. Devenin bastığı yerlerden kan fışkırdığını, ağaçların yapraklarının kızardığını, kuyu suyunun kan kırmızısı, yüzlerinin de sapsarı olduğunu gördüler.

İkinci günde Semudluların yüzleri kana boyanmış gibi kıpkırmızı oldu. Azabın geleceğine kanaat getirip feryat ettiler, bağıştılar, ağlaştılar. Üçüncü günü yüzleri simsiyah oldu. Sanki yüzlerine zift sürülmüştü. Azap vakti geldiğinde, Allahü teâlâ Cebrail aleyhisselâmı gönderip, şiddetli sayha (öldürücü şiddetli bir ses) ile azabı indir! Saraylarını, diyarlarını harap et!” diye emir buyurdu.

Bu İlâhi emir üzerine bir sabah vakti, öldürücü dehşetli bir sesle, Semud kavmini yakaladı. Cebrail aleyhisselam, onları muhkem binalarda helâk etti. Bizim binalarımız sağlam, bir şey olmaz diyenler, sayhanın şiddet ve heybetinden,

hepsinin ödleri patlamak suretiyle öldüler. Allahü teâlâ Kur'an-ı kerimde mealen bu hâli şöyle bildirmektedir:

“Semud kavmini sabah vaktinde, Cebrail aleyhisselamın şiddetli sayhası yakaladı. Hepsi helâk oldular. Kazanageldikleri, işledikleri o şeyler; muhkem evler, mal ve nüfuslarının çoğalmış olmaları onlardan azabı defedemedi.” (Hicr 83-84)

Hâşâ zulm etmez, kuluna Hudâsı,/Herkesin çektiği kendi cezâsı!

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 NİSAN 2003 · KAYIT 12074

“Bir millet kendini bozmadıkça..”

Haftalardır, Bağdat'ın yakılıp yıkılmasını, mübarek mekanların tahrip edilmesini içimiz kan ağlayarak seyrediyoruz. Bu yetmiyormuş gibi son günlerde bir de şehrin yağmalanmasına, hem de bunun yerli halk tarafından yapılmasına, bu çapulcuların nezdinde Müslümanların bütün dünyada aşağılanmasına şahid olduk. Kendi Devletin, kendi milletin malını böyle vahşice yağmalayan millet tarihte az bulunur herhalde.

Bir devlet, bir millet zulme uğrarsa, suçu sadece dışarıda değil birazda içeride aramak lazımdır. Bir devletin, halkı bozulmuşsa; bozuk inanç, fuhuş yayılmışsa, bunun sonucunda idareciler de bozuk olur. Çünkü, Peygamber efendimiz, “ Bir millet neye layık ise onunla idare olunur” buyurmuştur. Zulmü yapan devletin de, buna yardımcı olan, seyirci kalan halkın da bu yaptıkları yanına kalmaz. Birileri gelir hadlerini bildirir!

Bağdat'ın başına gelen bu durum ilk değildir. Geçmişte de Bağdat aynı sebepler yüzünden defalarca istila olayı yaşamıştır. Tarih tekerrüden ibarettir. İbret alınmadığı için de tekrarlanıp duruyor. Geçmişte yaşananlar bugünküne o kadar benziyor ki, neredeyse birebir aynı. Sadece isimler farklı.

Geçmişte en büyük yıkımı Moğal istilasında yaşamış Bağdat. Hükümdar Mütasım sünnî, fakat, saf ve dünyaya meyyal biri idi. Varlığı ile yokluğu birdi. Bundan dolayı her işi veziri İbni Alkamî'ye bırakmıştı. Halbuki, İbni Alkamî düzgün inançlı, iyi bir insan, iyi bir idareci değildi.

Bunun için Devlet kadrolarına, kendisi gibi bozuk inançlı, kötü niyetli kimseleri getirdi. Adaletten uzaklaşıldı, zulüm ve haksızlık yaygınlaştı. Sapık inançlı idareciler el altından devletin altını oymaya başladı.

Devlet adamları böyle iken sanki halk bunlardan farklı mı idi. Hayır. Halk da zevk ve safaya dalmıştı, fuhuş diz boyu idi. Her türlü bozuk inanç bütün ülkeyi sarmıştı. Devletin sahibi olan Ehli sünnet inancı azınlığa düşmüştü. Her tarafta bozuk inançlı kimseler söz sahibiydi. İbni Alkamî, Şii olduğu için, fırsattan istifade edip, mevcut devleti yıkıp yerine bir Şii devleti kurma gayretine girdi. Bunun için, Hülagü'nün Badat'ı istila etmesini el altından teşvik etti. Bu arada yüzbin olan talimli asker sayısı da yirmi bine indirilerek, şehrin kolay düşmesi için imkan sağlandı.

Diğer taraftan din adamları da bozulmuştu. Farz olan emri maruf unutulmuş, herkes dünyaya dalmıştı. Din adamları, insanın dünya ve ahiretine yaramayacak meseleleri günlerce tartışıyordu. Fakat gaflet içinde olduklarından dinin imanın elden gittiğinden, bozuk inançların çığ gibi büyüdüğünden haberleri yoktu. Bütün bunlar umumi bir belanın habercisidi.

Zamanın meşhur bir âlimine sorarlar: Moğollar buraya niçin geldiler? O şöyle cevap verir: “ Onları buraya biz getirdik. Bizim amellerimiz getirdi. Nimetlerin kıymetini bilemedik: Esas gayemizi unutup makam, mevki, mal mülk peşine düştük, zevke sefaya daldık. Cenab-ı Hak da verdiği bu nimeti almak üzere bunları gönderdi.”

Her izzet ve her nimet, Allahü teâlâya ihlas ile itaat ve ibâdet etmekten, her kötülük ve sıkıntı da, günah işlemekten hasıl olur. Herkese dert ve belâ, günah yolundan, rahat ve huzur da, itaat yolundan gelir. Allahü teâlânın adeti böyledir. Cenab-ı Hak, hiç kimseye, sebepsiz belâ göndermez. Bu husus Kur'an-ı kerimde şöyle bildiriliyor:

“Bir millet, kendini bozmadıkça, Allah onların hallerini değiştirmez.” (Rad 11)

“Size gelen musibet, işlediğiniz (günahlar) yüzündendir.” (Şura 30)

Netice olarak başa gelen herşeye sebep, insanın kendisidir. Kimse başka suçlu aramasın. Kur'an-ı kerimde, “Allahü teâlâ, kullarına zulmetmez, haksızlık etmez, onları azaba, acılara sürükliyen bozuk düşünceleri, çirkin işleridir. Böylece kendilerine zulüm ve işkence ediyorlar.”(Nahl 34) buyurulmaktadır. Hâşâ zulmetmez kuluna Hüdası, Herkesin çektiği kendi cezası!

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 NİSAN 2003 · KAYIT 12075

Kötü din adamanın zararı

Dün, gafletler, ihanetler zinciri neticesinde meydana gelen Moğol istilasından bahsetmiştim. Bugün de, bu katliamın nasıl geliştiğini ve İslam âlemine verdiği zarardan bahsetmek istiyorum.

Sinsi hareketleri ile ülkede söz sahibi olan İbni Alkamî, Hülâgü'nün Bağdat'ı almasını, kendisinin de ona vezîr olmasını istiyordu. Bunun için Hülâgü'den gelen mektuba sert cevap yazarak onu kızdırdı. Diğer tarftan sapık inançlı Nasirüddini Tûsî, Hülâgü'nün müşâviri idi. Bu da, onu Bağdat'ı almaya teşvik ediyordu.

İşler, iki rafizi inançlı kimse elinde dönüyordu. Bunların yönlendirmesi ile Hülâgü Bağdat'a yürüdü. Bağdat'ta bulunan yirmi bine yakın ordu, ikiyüzbin Moğal askerinin oklarına karşı duramadı. Geri çekildi. Hülâgü, Bağdat'a, naft ateşleri ve mancınık taşları ile saldırdı. Elli gün muhasaradan sonra, İbni Alkamî, sözde barış için Hülâgü'nün yanına gitti. Onunla gizlice anlaştı. Hükümdar Mütasım'a gelip, teslim olursak, serbest bırakılacağız dedi. Mütasım buna aldı.

1258 senesi, Muharrem'in yirminci günü Hülâgü'ye gidip teslim oldu. Yanındakilerle beraber idam edildi. Yüzbinlerce müslüman kılınçtan geçirildi. Milyonlarca islâm kitabı Dicleye atıldı. Güzel şehir, harâbeye döndü. "Hırka-i saadet" ve "Asâ-yı nebevî" yakılıp külleri Dicleye atıldı. 524 senelik Abbâsî devleti yok oldu.

Tarihçiler, Bağdat katliamında öldürülen insan sayısının, 800 binin üzerinde olduğunu bildiriyor. Moğollar, gördükleri kimseleri sağ bırakmadılar. Kadın, erkek, yaşlı, çocuk demeden herkesi öldürdüler. Hatta öldürdükleri hamile kadınların karınlarını deşip doğmamış bebekleri de hançerlediler. Ancak kuyulara ve sığınaklara saklanan çok az sayıda insan kurtulabilirdi.

Öldürülen insanların cesetleri günlerce sokaklarda açıkta kaldı. Cesetlerden yayılan kokular tahammül edilecek gibi değildi. Bu kokulardan Hülâgü bile rahatsız olup şehir dışına çıkmak zorunda kaldı. Şehir tamamen yağmalandı. Camiler ahır olarak kullanıldı. Kütüphaneler, tarihi eserler tahrip edilerek yakıldı.

Dicleye atılan el yazması kitaplardan dolayı, nehir günlerce mürekkep renginde aktı.

İslam medeniyetinin duraklamasına sebep olan Moğol istilası, sadece Bağdat için değil bütün islam âlemi için korkunç bir felaket oldu. Tarihçiler, Adem aleyhisselamdan beri Müslümanların böyle bir felaket görmediğini, bu olay ne kadar geniş anlatılırsa anlatılsın, gerçeği tam yansıtamayacağını sadece çok az bir bölümünün ifade edilebileceğini söylemişlerdir.

Moğolların islâm memleketlerini yıkmalarına, Müslümanları kılıçtan geçirmelerine Sünni - Şii çatışmasını çıkartan bozuk inançlı iki kötü din adamı sebep olmuştur. Halbuki, Bağdat yerle bir olunca, ortada ne sünni kaldı ne de Şii. Böylece, Kur'an-ı kerim ve hadis-i şeriflerde, imanda parçalanmanın, fırkalara ayrılmanın kötülüğü bir kere daha ortaya çıkmış oldu..

İbni Alkami, Ehl-i sünnete yaptığı hiyânetinin cezasına çabuk kavuştu. Kendi devletine hıyanet edenin bize ne yapacağı belli olmaz, düşüncesiyle Hülagü tarafından kendisine hiçbir vazîfe verilmeyip, zillet içinde o sene öldü. Yüzbinlerce Müslümanın katledilmesine sebep olan, Tusî ise, önce habse atıldı sonra vezir yapıldı, daha sonda idam edildi. Kimsenin yaptığı yanına kâr kalmadı. Çünkü, zalime yardım eden onun zulmüne uğramadan ölmez.

Bu arada Hülagü İslâm âlemi için faydalı bir iş de yaptı: Hasan Sabbâh diye, İbni Sebe'nin yolunda giden azgın bir dinsiz vardı. Haramlara helâl diyerek, çok kimseleri yoldan çıkarmıştı. “Elemut” kalesi ve civarı bunun adamları ile dolmuştu. Bir Ehl-i sünneti öldürmek, on kâfiri öldürmekten daha sevaptır diyorlardı.

Hasan Sabbah, otuzbeş sene binlerce kimsenin canına kıydı. Bunun yerine geçen torunu Ahund Hasen, hepsinden daha azgındı. İslâmiyetin aslı yoktur. İş kalbedir. Kalbi temiz olana günah zarar vermez. Herşeyi helâl ettim. Keyfinize bakınız! derdi. Hülâgü, bunları da kılıncıdan geçirerek Müslümanları bu, otuz beş senelik zulümden kurtardı. İslam âleminin, Selçukluların başa çıkamadığı bir azılı din düşmanlarını ortadan kaldırdı. “Dinsizin hakkından imansız gelir” sözünün doğru olduğu bir kere daha zâhir oldu. (Faideli Bilgiler, Kısas-ı Enbiya, İbnül Esir)

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 NİSAN 2003 · KAYIT 12076

Bugünlere nasıl gelindi?

Bugün İslam âleminin içler acısı durumu ortada. İç ve dış düşmanlar, İslamiyeti tamamen ortadan kaldırmak için bütün güçleri ile saldırıya geçmiş durumdadırlar. Şunu unutmayalım ki, bu duruma hemen gelinmedi. En az üç yüz yıllık bir çalışma sonunda, İslam âlemi içeriden çökertilerek bugüne gelindi. Bu yıkımı gerçekleştirebilmek için pek çok yıkım projeleri hazırlandı.

Bunlardan biri de, 20.yüz yılın başlarında ortaya atılan Rus idaresindeki Müslümanların “Ceditçilik” yani reform hareketleridir. Şimdi bu akımın kitapları, piyasaya sürülmekte; bunların bozuk fikirleri “İslam” adı altında tanıtılmaya çalışılmaktadır. Bunun için bu akım hakkında biraz bilgi sunmak istiyorum.

19.yüz yılın ortalarından itibaren, Osmanlının iyice zayıflaması ile, Batı özellikle İngilizler İslamı içeriden yıkmak için harekete geçti. İslam âleminin üç önemli ilim merkezi olan, Mısır (Ezher), İstanbul ve Buhara - Semerkant hedef seçildi. Önce, Ezher ele geçirildi. Yetiştirdikleri, (Abduh, Reşit Rıza, Afgani gibi) masonları buraya yerleştirdiler. Sonra burada eğittikleri kimseleri (Cemaleddin Afgani gibi) Tataristan’na (Kazan şehrine) göndererek, Müslümanları Ceditçi- Kadimci diye ayırarak birbirlerine düşürdüler.

O tarihlerde ele geçiremedikleri sadece İstanbul kalmıştı. Osmanlıdan kalma Ehli sünnet kültürü bu faaliyetlerine mani oldu. Türkiye’yi İstedikleri reformist fikir ortamına ancak seksen sene sonra getirebildiler. Geçen sene Diyanetin tertiplediği Şura karaları ile ancak noktalanabildi. Son yıllarda dillerden düşürülmeyen, Dinlerarası diyalog, hoşgörü faaliyetleri de bu çalışmanın bir uzantısıdır.

Şimdi Rusya’daki Müslüman arasında cereyan eden Ceditçilik hareketlerine bir göz atalım:

19.yüz yılın ortalarından itibaren, 1917 yılına kadar, Tataristan’da, hızlı bir “Dinde reform” hareketi yaşandı. “Ceditçilik” hareketi denilen bu akımdan önce, asırlardır bu bölgelerdeki dini faaliyetleri, tarihi Buhara ve Semerkant

medreselerinde yetişen âlimler yürütürdü. Gerek müderrislerin, gerekse halkın Ruslarla doğrudan irtibatları yoktu.

Ruslar, bu içe dönük sağlam yapıyı yıkmak için, Avrupa ile, özellikle de İngilizlerle bağlantılı olarak, Müslümanları parçalayıp aralarına nifak sokmak için faaliyete geçtiler. Kazan’da okul açarak, Tatar dili ile eğitim gören sınıflar oluşturdular. Buralarda yetiştirdikleri gençleri, Avrupa ile de irtibatlandırarak (Jön Türklere yaptıkları gibi) dini inançlardan koparıp, yeni bir inanç sistemine yönelttiler.

Bu hareketin öncüleri, medrese tahsilinden sonra Rus okullarında da okuyan, Rus, Avrupa pozitivist (maddeci, inançsız) ve Ezher’in (Mısır) dinde reform fikirlerinden etkilenen kimselerdi. Mesela bunlardan biri olan Cemalettin Afgani 1888’de Petersburg’ta bulunmuş, ceditçilerle görüşerek onları yönlendirmiştir. Carullah ve Rızaeddin bin Fahreddin bundan çok etkilenmiştir. O kadar çok etkilenmiş olacaklar ki, daha sonra Rızaeddin bin Fahreddin, Afgani hakkında müstakil bir yazmıştır.

Musa Carullah, Ziya Kemali gibi reformcular Mısır’a giderek, Cemaleddin Afgani gibi reformcuların ders halkalarına katılmışlar ve bu kimseler Ruslarla iç içe olmuşlardır. 1917’deki Komünist ihtilalinden sonra, milyonlarca Müslüman ve din adamının katledilmesine rağmen, Carullah’ın, 1930 yılına kadar, Rusya kalması ve Moskova’da imamlık yapması ve çeşitli dini toplantılara katılması çok dikkat çekicidir. Hal böyle iken ülkemizdeki milliyetçi kesimin Carullah’a sahip çıkmaya kalkışmasını anlamak mümkün değildir.

Bu akımın organizatörlüğünü yapanlar, milliyetçiliği de dinin yerine ikame etmek için de, İttihatçılarla iş birliği yaparak Kırımlı İsmail Gaspıralı, Yusuf Akçura gibi kimseleri kullandılar. Her iki grup bilerek veya bilmeyerek, Ehli sünneti ve bunun hamisi olan Osmanlıyı yıkmak için iş birliği yaptı. Osmanlı yıkılınca da bugünkü hazin manzara ortaya çıktı. (Yarın, Ceditçilerin fikirleri)

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 NİSAN 2003 · KAYIT 12077

Ceditçilerin fikirleri

Dün, Batı, özellikle de İngiliz patentli, Ceditçilik (Dinde reformculuk) hareketinin Rusya'daki Müslüman Türkler arasında nasıl ortaya çıktığından bahsetmiştim bugün de bunların belli başlı fikirlerine değinmek istiyorum:

1- Bugüne kadar gelmiş geçmiş bütün alimler, bütün kitaplar, dört mezhebin fıkıh kitapları da dahil olmak üzere yok farz edilip din, Kur'an ve hadis ışığında yeniden yorumlanacak.

2- Dinin yeniden yorumlanmasında, İbni Teymiyye, İbni Kayyum el- Cezviye, Muhammed Abduh, Reşid Rıza, Cemalettin Efgani gibi gibi reformcuların fikirlerinden ilham alınacak.

3- Medreseler yeniden yapılandırılacak; Batı ölçülerinde, eğitim reforma tabi tutulup Rusça okullarda mutlaka okutulacak. (İsmail Gaspıralı 1881'de yayınladığı, "Russkose Musulmanstvo" (Rus İslamı!) kitabında bu eğitimin temel unsurlarını bildirmektedir)

4- Dinde, akıl esas alınacak. Asırlardır devam eden Vahiy inancı yıkılacak. Bu konuda, Kindi, İbni Rüşt, Farabi, İbni Sina gibi felsefecilerin fikirlerinden ilham alınacak.

5- İbni Sina, İbni Rüşt, Farabi gibi felsefecilerin, "dünya, âlem ebedidir, sonsuzdur" görüşü benimsenecek. İmam-ı Gazali hazretleri taassupçulukla (Felsefecilerin bu fikirlerini çürütüp, onların küfre düştüklerini bildirdiği için) suçlanacak.

6- Ehli sünnet inancına; kelâm, itikat kitaplarının bildirdiği şekilde iman edilmesine ve yine fıkıh kitaplarında bildirildiği gibi amel, ibadet yapılmasına karşı çıkılacak. Herkesin, istediği gibi inanması ve istediği gibi ibadet yapması teşvik edilecek. (Herkes istediği gibi inanır, istediği gibi ibadet ederse ortada din diye bir şey kalmayacak; böylece bunlar da nihaî maksatlarına ulaşmış olacaklar.)

7- Kur'an-ı kerimde geçen, kafirlerin "ebedi" olarak Cehennemde kalacağı ifadesi, uzun süre manasında ele alınıp, Cehennemin sonsuz, olmadığı, kafirlerin de Cennete gireceği fikri savunulacak. (Halbuki sadece Kur'an-ı kerimde değil

hadis-i şeriflerde de, Kafirlerin ebedi, sonsuz olarak Cehennemde kalacağı bildirilmiş, 15 asırdır, bütün alimler, müminler böyle inanmışlardır. Vahyi değil aklı öne çıkarmalarının bir sebebi de budur. Herkes istediği gibi yorumlasın, din diye bir şey kalsın.)

8- Kur'an-ı kerimin mutlaka tercümesinin yapılması ve namazlarda her millet kendi ana dilene göre yapılan tercümeyi okuması savunulacak. (Carullah, bir makalesinde, tercümenin mukaddes bir vazife olduğunu hatta farz olduğunu dile getirmiştir. Kendisi de bir tercüme yapmış fakat bastıramamıştır. Bastırması için Cemal Kutay'a vermiş, daha sonra da bu tercüme kaybolmuştur. Cemal Kutay'ın ısrarla Türkçe ibadeti savunması fikri demek ki Carullah'tan geçmiş.)

9- Bunlara göre, ictihadın terk edilip belli bir mezhebe uyulması yanlıştır, her Müslümanın gücüne göre, ictihad yapması farzdır. (Mercani, daha da ileri gidip, hadis varken fıkıh kitapları ile amel etmenin küfür olduğunu söylemiştir. Carullah da, bir mezhebe uyanın, bu mezhebi, Kur'an yerine geçirmek olduğunu söylemiştir.)

11- Kadınlar ön plana çıkartılacak. Kadın ve erkeğin, nikahta, boşanmada, mirasta eşit hakka sahip olmaları gerekli olduğu, bazı âyetlerin geçerliliğini kaybettiği fikri savunulacak.

1-11 Mayıs 1917' Moskova'da toplanın genel kurultay tutanaklarındaki şu ifade “Ceditçilerin” (Reformcuların) gerçek niyetlerini açıkca göstermektedir. “ Efendiler, unutmayınız ki, Kur'anın bazı kuralları eskimiştir. Bunları tarihin malı saymak lazım.”(Rusya'da Birinci Müslümanlar Kongresi Tutanakları- Kültür Bakanlığı yayınları sh.394)

Ancak bu kurultaydan altı ay sonra, meydana gelen komünist ihtilali, reformcuların yaklaşık 70 yıllık çalışmalarını yerle bir etti. Böylece “Dinsizin hakından imansız gelir” sözü bir kere daha gerçekleşmiş oldu.

Yukarıdaki kararlar, bu iddialar sizlere, bugün ülkemizde din adına ahkam kesen bazı kimseleri hatırlattı zannederim. Çünkü aynı şeyleri tekrarlıyorlar. Bugün ülkemizde bu ve buna benzer sapık fikirleri, dinde reformu, savunanların da aynı yolun yolcuları olduğunu unutmayalım!

CEDİTÇİLİK (Dinde Reform) ÇALIŞMALARI Bugün İslam âleminin içler acısı durumu ortada. İç ve dış düşmanlar, İslamiyeti tamamen ortadan kaldırmak için bütün güçleri ile saldırıya geçmiş durumdadırlar. Şunu unutmayalım ki, bu duruma hemen gelinmedi. En az üç yüz yıllık bir çalışma sonunda, İslam âlemi

içeriden çökertilerek bugüne gelindi. Bu yıkımı gerçekleştirebilmek için, dinde reform projeleri hazırlandı.

Her türlü yıkıcı akım yoğun faaliyette. İçerideki reform faaliyetleri yetmiyormuş gibi, dışarıdaki yıkıcı reformist akımlar da ülkemize getirilmeye çalışılmaktadır.

Bunlardan biri de, 20.yüz yılın başlarında ortaya atılan Rus idaresindeki Müslümanların “Ceditçilik” yani reform hareketleridir. Şimdi bu akımın kitapları, piyasaya sürülmekte; bunların bozuk fikirleri “İslam” adı altında tanıtılmaya çalışılmaktadır. Bunun için bu akım hakkında biraz bilgi sunmak istiyorum.

19.yüz yılın ortalarından itibaren, Osmanlının iyice zayıflaması ile, Batı özellikle İngilizler İslamı içeriden yıkmak için harekete geçti. İslam aleminin ilim merkezi olan, Mısır (Ezher), İstanbul ve Buhara - Semerkant hedef seçildi. Önce, Ezher ele geçirildi. Yetiştirdikleri, (Abruh, Reşit Rıza gibi) masonları buraya yerleştirdiler. Sonra burada eğittikleri kimseleri (Cemaleddin Afgani gibi) Tataristan’na (Kazan şehrine) göndererek, Müslümanları Ceditçi- Kadimci diye ayırarak birbirlerine düşürdüler.

O tarihlerde ele geçiremedikleri sadece İstanbul kalmıştı. Osmanlıdan kalma Ehli sünnet kültürü buna mani oldu. Şu anekdot bu kültürün gücünü ortaya koymaktadır: Cumhuriyetin ilk yıllarında, Moskova’da görevli diplomatımız Rıza Nur, hatıralarında şöyle bir hadise anlatır: “ Musa Carullah ile zaman zaman görüşürdüm. Kendisi tuhaf bir adamdı; asabi, hisslerine tâbi, ileriye göremeyen biriydi. Bir kitap yazmıştı; müsveltelerini bana verip, Ankara’da bastırmamı ve kendisine görev verilmesini istedi. Zamanın Adliye vekili Abdullah Azmi Bey’e dileğini ilettim. Kitabın basılmasına razı olmadığı gibi bana şu cevabı verdi: Musa Carullah, içtihat kapısı açmak, dini değiştirmek isteyen, mezhepsiz, dinsiz biridir. Böylelerini burada hizmete alamayız!”

İşte böyle Osmanlıdan kalmak sağlam bir alt yapı olduğu için İngilizlerin planı o tarihlerde Türkiye’de tutmadı. İstedikleri reformist fikir ortamına ancak seksen sene sonra, (Geçen seneki Diyanetin Şura kararları ile resmiyet kazandı) getirebildiler. Son yıllarda dillerden düşürülmeyen,Dinlerarası diyolog, hoşgörü faaliyetleri de bu çalışmanın bir uzantısıdır.

Şimdi Rusya’daki Müslüman arasındaki, Ceditçilik harektelerine bir göz atalım:

19.yüz yılın ortalarından itibaren, 1917 yılına kadar, Tataristan’da, “hızlı bir “Dinde reform” hareketi yaşandı. “Ceditçilik” hareketi denilen bu akımdan önce, asırlardır bu bölgelerdedeki medreselerde eğitimi, tarihi Buhara ve Semerkant

medreselerinde eğitim görüp gelen kimseler tarafından yapıldı. Asırlarca bu böyle devam etti. Gerek müderrislerin gerekse, halkın Ruslarla doğrudan irtibatları yoktu.

Ruslar, bu içe dönük sağlam yapıyı yıkmak için Avrupa ile özellikle İngilizlerle bağlantılı olarak, Müslümanları parçalamak aralarına nifak sokmak için faaliyete geçtiler. Kazan’da okul açarak, Tatar dili ile eğitim gören sınıflar oluşturdular. Buralarda yetiştirdikleri gençleri, Avrupa ile de irtibatlandırarak dini inançlardan koparıp, yeni bir inanç hareketine yönelttiler.

Bu hareketin öncüleri, medrese tahsilinden sonra Rus okullarında da okuyan, Rus, Avrupa pozitivist (maddeci, inançsız) ve Ezher’in (Mısır) dinde reform fikirlerinden etkilenen kimselerdi. Mesela bunlardan biri olan Cemalettin Afgani 1888’de Petersburg’ta bulunmuş, ceditçilerle görüşerek onları yönlendirmiştir. Carullah ve Rızaeddin bin Fahreddin bundan çok etkilenmiştir. O kadar çok etkilenmiş olacaklar ki, daha sonra Rızaeddin bin Fahreddin, Afgani hakkında müstakil kitap kaleme almıştır.

Musa Carullah, Ziya Kemali gibi reformcular Mısır’a giderek, Cemaleddin Afgani gibi reformcuların ders halkalarına katılmışlardır. Bunlar Ruslarla iç içe olmuşlardır. 1917’deki Komünist ihtilalinden sonra, milyonlarca Müslüman ve din adamının katledilmesine rağmen, Carullah’ın, 1930 yılına kadar, Rusya kalması ve Moskova’da imamlık yapması ve çeşitli dini toplantılar katılması bu bakımdan dikkat çekicidir. Hal böyle iken ülkemizdeki milliyetçi kesimin Carullah’a sahip çıkmaya kalkışmasını anlamak mümkün değildir.

Bu akımın organizatörlüğünü yapanlar, bu işte kullandıkları kimselerin eski ile tamamen irtibatlarını koparmak gayesiyle milli duyguları da harekete geçirdiler. O zamana kadar mevcut olan ümmetçilik düşüncesini yıkarak Milliyetçiliği dini inancın önüne çekmek istediler. Dini reformlarda, Kursavi, Mercani, Carullah gibi reformcuları kullandıkları gibi, Milliyetçilik hareketinde de, İttihatçılarla iş birliği yaparak Kırımlı İsmail Gaspıralı, Yusuf Akçura gibi kimseleri kullandılar.

Kadimcilik ve Ceditçiler diye Müslümanları ikiye böldüler. Özellikle 1905’de Rusya’da meşruti idarenin gelmesiyle, bu ayrılık ve düşmanlık iyice hızlandı. Her iki grup ta çıkardıkları yayın organları ile birbirlerini suçluyorlardı. Eskiye savunan Kadimciler, Ceditçileri, dini konularda serbest fikirli, din reformcusu, dini bozmaya çalışan misyonerler kişiler olmakla suçluyorlardı.

Ceditçilek, (Dinde reform) hareketinin öncüleri:

Abrurrahim bin Osman Otuzimeni (1754-1834)

Abdünnasır b. İbrahim Kursavi (ö. 1812)

Şehabettin Mercani (ö.1889)

Ziyaeddin Kemali (ö.1942)

Alimcan Barudi (ö.1921)

Musa Carullah Bigi ö.1949)

Rızaeddin b.Fahreddin (ö.1936)

Hareketin bütün temsilcileri bunlar değil tabii ki. Bunlar sadece meşhur olanları. Özellikle de, hareketi başlatan, Kursavi; tanıtan, sistemleştiren Mercani; hareketi yayan, taraftar taplayan Carullahtır. Bunun için bu harekette daha çok bu üçünün ismi geçer. Musa Carullah, Batı’da “İslamın Luther’i” olarak tanınır.

Hareketin belli başlı fikirleri:

1- Bugüne kadar gelmiş geçmiş bütün alimler, bütün kitaplar, dört mezhebin fıkıh kitapları da dahil olmak üzere yok farz edilip, dini Kur’an ve hadis ışığında yeniden yorumlanacak.

2- Bütün âlimlerin yok farzedilmesi ile beraber, dinin yeniden yorumlanmasında, İbni Teymiyye, İbni Kayyum el- Cezviye, Muhammed Abduh, Reşid Rıza, Cemalettin Efgani gibi reformcuların fikirlerinden ilham alınacak.

3- Medreseleri yeniden yapılandırılacak; Batı ölçülerinde, eğitimin reforma tabi tutulup Rusça okullarda mutlaka okutulacak. (İsmail Gaspıralı 1881’de yayınladığı, “Russkose Musulmanstvo” (Rus İslamı) kitabında bu eğitimin temel unsurlarını bildirmektedir)

4- Akıl esas alıp, vahiy ile eşit duruma getirilecek. Asırlardır devam eden Vahiy inancı yıkarak, bütün dini bilgilerin nakle dayandırılmasını bırakıp din akıl ile yorumlanacak. Bu konuda, Kindi, İbni Rüşt, Farabi, İbni Sina gibi felsefecilerin fikirlerinden ilham alınacak. Buna dayalı olarak Mercani, akıl-vahiy ikiz kardeş prensibini getirmiştir. Sonrakiler de buna sıkı sıkıya sarılmışlardır. Aslında bunların esas fikri akıllı esas almaktır, çekindikleri için ancak bu kadarını söyleyebildiler.

5- İbni Sina, İbni Rüşt, Farabi gibi felsefecilerin, “dünya, âlem ebedidir, sonsuzdur” görüşü benimsenecek. İmam-ı Gazali hazretleri felsefecilerin bu

fikirlerini çürütüp, onların küfre düştüklerini bildirdiği için onunla mücadele edilecek. İmam-ı Gazali hazretlerini taassupçulukla suçlanacak.

6- Ehli sünnet inancına; kelâm, itikat kitaplarının bildirdiği şekilde iman edilmesine ve yine fıkıh kitaplarında bildirildiği gibi amel, ibadet yapılmasına karşı çıkılacak. Bunu islamın önünde en büyük engel olarak görülecek. Herkesin, istediği gibi inanması ve istediği gibi ibadet yapması teşvik edilecek. Herkes istediği gibi inanır, istediği gibi ibadet ederse ortada din diye bir şey kalmayacak; böylece bunlar da nihayi maksatlarına ulaşmış olacaklar.

7- Kur'an-ı kerimde geçen, kafirlerin "ebedi" olarak Cehennemde kalacağı ifadesi, uzun süre manasında ele alıp, Cehennemin sonsuz, olmadığı, kafirlerin de sonunda cennete gireceği fikri savunulacak. Halbuki sadece Kur'an-ı kerimde değil hadis-i şeriflerde de, Kafirlerin ebedi, sonsuz olarak Cehennemde kalacağı bildirilmiş, 15 asırdır, bütün alimler, müminler böyle inanmışlardır. Vahyi değil aklı öne çıkarmalarının bir sebebi de budur. Herkes istediği gibi yorumlasın, din diye bir şey kalsın.

8- Tasavvufa karşı çıkılacak, tasavvufun dini bir ilim olmadığı, İslama, Hint, Fars ve Yunan kültüründen geçtiği fikri savunulacak.

9- Kur'an-ı kerimin mutlaka tercümesinin yapılması ve namazlarda her millet kendi ana dilene göre yapılan tercümeyi okuması savunulacak. Carullah, bir makalesinde, tercümenin mukaddes bir vazife olduğunu hatta farz olduğunu dile getirmiştir. Kendisi de bir tercüme yapmış fakat bastıramamıştır. Bastırması için Cemal Kutay'a vermiş, daha sonra da bu tercüme kaybolmuştur. Cemal Kutay'ın ısrarla Türkçe ibadeti savunması fikri demek ki Carullah'tan geçmiş.

10- Miracın bir rüya olduğunu, bedenen gerçekleşmediğini fikri işlenecek 11- Bunlara göre, ictihadın terk edilip belli bir mezhebe uyuyulması yanlıştır, her Müslümana gücüne göre, ictihad yapması farzdır. İctihad kapısının kapalı olmadığını bundan sonra da kapanmayacaktır. Mercani, daha da ileri gidip, hadis varken fıkıh kitapları ile amel etmenin küfür olduğunu söylemiştir. Carullah da, bir mezhebe uymanın, bu mezhebi Kur'an yerine geçirmek olduğunu söylemiştir.

12- Kadınlar ön plana çıkartılacak. Eski fıkıh âlimleri, erkek oldukları için, taraf tutup, İslamiyetin bildirdiği hak ve hürriyetleri kadınların ellerinden aldığı söylenecek. Kadın ve erkeğin, nikahta, boşanmada, mirasta eşik hakka sahip olmaları gerekir fikri savunulacak. Carullah, hazırladığı raporda, birden fazla evliliğin yasaklanmasını istemiştir. Kadının, hukuki, sosyal, dini yönden eşit

olduklarını iddia edilerek. Kur'an-ı kerimde geçen, erkeklerin üstünlüğü ifadesini alimlerin yanlış anladıkları fikri yayılacak; bu konularla ilgili hadisi şeriflerin Yahudi inancını yansıttığı bildirilecek.

24-27 Nisan 1917'de Ceditçilerin Kazan'da yaptığı Kadınlar kurultayında, kadınların erkeklere eşit oldukları ve çok evliliğin, insanlık ve adalete aykırı olduğu fikrine varılarak bitirilmesine karar verilmiştir. 1-11 Mayıs 1917 Moskova'da toplanın genel kurultayda da bu kararlar aynen kabul edilmiştir.

Bu kurultayın tutanaklarında geçen şu ifade gerçek niyetleri açıkça göstermektedir. “Efendiler, unutmayınız ki, Kur'anın bazı kuralları eskimiştir. Bunları tarihin malı saymak lazım...” (Rusya'da Birinci Müslümanlar Kongresi Tutanakları- Kültür Bakanlığı yayınları sh.394)

Ancak bu kurultaydan altı ay sonra, meydana gelen komünist ihtilali, reformcuların yaklaşık 70 yıllık çalışmalarını yerle bir etti. Böylece “Dinsizin hakkında imansız gelir” sözü bir kere daha gerçekleşmiş oldu.

Bu ifadeler, bu iddialar sizlere bazı sözleri, bazılarının çalışmalarını hatırlattı zannederim. Bugün ülkemizde bu ve buna benzer sapık fikirleri, dinde reformu savunanlar da aynı yolun yolcuları olduğunu unutmayalım!

(Ceditçilerin fikirleri, “Türk Dünyasında Dini Yenileşme- Dr.İbrahim Maraş, Ötüken Yayınları, 2002” kitabından derlenmiştir.)

2003 YILLIK KÜLLİYATI

05

Mayıs

10 yazı · Gönül Bahçesi: 10

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 MAYIS 2003 · KAYIT 12078

Wolkmenli gençlik

Gençlerin ruhî halleri hiç dikkatinizi çekti mi bilmiyorum. Sanki gençler uyur gezer gibi. Refleksleri neredeyse dumura uğramış. Olumlu veya olumsuz tepki veremiyorlar. Hiçbir şeyi ciddiye almıyorlar. Kulaklarında Wolkmen, yeme-içme, gezme, dolaşma, kadın ve müzik. Bütün dünyaları bu. 1980'den beri gençlerin durumu hiç iç açıcı değil. Bunun için de istikbal pek iyi görünmüyor.

Gençleri bu hale getiren, bu denli tahribata uğratan sebepler çok. Acaba bu sebepler arasında en büyük pay hangisinin? Bunu, bakınız M.Şahanov, “Medeniyetin Yanılgısı” adlı kitabında nasıl anlatıyor:

“Günümüzde en tehlikeli şey, insanın ses vasıtasıyla tahribidir. Bir zamanlar Hitler'e sormuşlar, "Doğuda fethettiğimiz topraklara nasıl bir eğitim tarzı uygulayalım?" diye "Onlara sabahtan akşama kadar hafif müzik dinleteceğiz. Onlara düşünme, okuma fırsatını vermemek lazım. Çünkü manevî derinliği olmayan insanlar kendilerini hep mutlu hissederler" demiş.

Bugün Hitler'in hayalleri gerçekleşmiş durumda. Günümüzde müzik kültürü bizi istila etmiş durumda. İnsanı insan yapan edebiyat ve sanat 30- 40. sıralara gerilemiş durumda. İlk sıralara, insanın hissiyatına hitap eden ve taklide sürükleyen araçlar çıkmış bulunuyor.

Bilim adamları ispatlamıştır ki, insanlara, devamlı olarak tahrik edici müzik dinletildiği zaman beyinleri çalışamaz duruma geliyor. Yunus balıklarına tahrik edici müzik dinlettiler ve yüzlerce yunusun kendilerini karaya attığını gördüler.

Günümüzde insanı uyuşturan, beyin faaliyetlerini, tefekkürü zayıflatan birçok araç keşfedilmiştir. Bunların en önemlisi müziktir. Kazakistan'da 1986'da “Aralık hadiseleri” oldu. Gençler ayaklanmıştı. Olaylarını araştıran komitenin başkanı idim. Yanıma bir kız geldi ve başından geçen hadiseleri anlattı. Ölen gençleri de tanıyormuş. Bizi de sürekli takip ediyor ve dinliyorlarmış. Odadan çıktığımız zaman kızı yakalamışlar. KGB'de özel bir müzik odası varmış. Son sistem teknolojiyle donatılmış. Kızı müzik odasına sokmuşlar ve tavandan, tabandan,

duvardan, hatta oturduğu masadan çeşitli müzikler dinletilmiş. Bir kaç saat bu odada tuttuktan sonra kızı akşam serbest bırakıyorlar.

Başka günler yine çağırıp aynı odaya sokuyorlar. Ve iki üç uygulamadan sonra otobüs durağına bırakıyorlar. Fakat kız biliyor ki evi yakında fakat adresi bir türlü hatırlayamıyor. Geri dönerek KGB'nin kapısını çalıyor ve "Hafızama ne yaptınız?" diye bağırmaya başlıyor. "Bana adresimi söyleyin" diye yalvarıyor.

Bugün de aynı şekilde ses vasıtasıyla insanların beyinleri tahrip ediliyor. Bu süreç dünya çapında yaşanıyor. Fakat insanlar bunu tam olarak kavrayabilmiş değil."

Yeri gelmişken, müziğin dini açıdan durumuna da bir bakalım: "Dürrül-müntekâ" kitabında müziğin bütün dinlerde büyük haram olduğu yazılıdır. İncilin yasak ettiği müziği, sonradan papazların Hristiyan dinine soktuklarını Büyük İslam âlimi Zerkânî bildirmektedir.

Bozuk dinler, kalbleri ve rûhları besleyemediği için, müziğin, her çeşit çalgı sesinin nefislere hoş gelmesi, nefisleri beslemesi rûhânî tesîr sanıldı. Bugünkü batı müziği, kilise müziğinden doğdu. Bugün yeryüzünü kaplıyan bozuk dinlerin hemen hepsinde, müzik, ibâdet hâlini almıştır. Müzik ile, her çeşit çalgı ile nefisler keyiflenmekte, şehvânî, hayvânî arzûlar kuvvetlenmektedir. Müzik insanları, alkolikler ve morfinmanlar gibi gaflet içinde, uyuşuk yaşatmaktadır. Müziğin harâm olduğunu bütün âlimler sözbirliği ile bildirmişlerdir. Hadis-i şeriflerde, "İlk tegannî eden şeytândır" ve "Müzik, kalbde nifâk hâsıl eder" buyuruldu. Günümüzde, dinimizin haram kıldığı şeylerin hikmetleri, hergün tet tek ortaya çıkmakta, ilim yolu ile ispatlanmaktadır. Dünya ve ahiret huzuru ancak dinin emir ve yasaklarına uymakla sağlanabilir. Gayrısı seraptan su beklemek olur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 3 MAYIS 2003 · KAYIT 12079

Yok olan ahlâki değerler

Geçen hafta, Erzurum Valisi Mustafa Malay'ın, Diyanet İşleri Başkanlığı Eğitim Merkezi'nde diploma töreni vesilesi ile yaptığı konuşma dikkatimi çekti. Sayın Vali önemli bir konuya parmak bastığı konuşmasında şöyle diyordu:

“Vatandaşlarımız ehil olmayan insanlardan öğrendikleri bilgilerle, din konusunda yanlış yetiştiriyorlar. Bunu önlemenin yolu din adamlarımızın doğru bilgilerle halkı aydınlatmasından geçer. Din adamlarımız namaz kıldırmanın yanı sıra, vatandaşlara ağaç dikmenin önemini, israfı ve temizliği de anlatmalılar. Halkımıza din iyi öğretilmiş olsaydı, yolsuzluklar, hırsızlıklar ülkemizde bu kadar çok olmazdı.”

Bu güzel tespitlerin, bilahassa son cümlesi çok önemli. Evet, gerçekten, halkımıza din iyi öğretilmiş olsaydı, İslam ahlakı ile bezenseydi yolsuzluklar, hırsızlıklar ülkemizde bu kadar çok olmazdı.

Eskiden bırakın devleti soymayı, “Tüyü bitmedik yetim hakkı var” diye, devlete üç olan borcunu beş olarak verirdi bu milletin dedeleri. Allah kul hakkını affetmez, diye pazarda yanlışlıkla aldığı fazla parayı vermek için sahibini, günlerce, haftalarca arar; bulamazsa fakirlere verirdi. Parası kirlenmesin, bereketi gitmesin diye cebine bile koymazdı bu parayı.

Gerçekten üzerinde çok düşünmemiz gereken bir konu. Bu millet, bu hale nasıl geldi veya nasıl getirildi. Eskiden mubah bile olsa almak “Zül” addedilir; alma değil verme yarışı yapılırdı.

Bir aksaklık olduğunda, herkes hatayı kendinde arar, başkasını suçlamazdı. Bugün ne yapıyoruz? Otomobilini olur olmaz yere park edene kızıyoruz, ateş püskürüyoruz. Ertesi gün aynı işi kendimiz yapıyoruz. Kırmızı ışıktaki geçen öfkeleniyoruz, bir gün sonra kendimiz de geçiyoruz.

Ülkemizde işini tam yapan dürüst insan sayısı parmakla gösterilecek kadar azaldı. Herkes işin üç kâğıtçılığına kaçıyor. Müteahhidinden, bakkalına; kasabından manavına; tamircisinden terzisine; emlakçısından boyacısına kadar yaptığına, sattığına güvenilecek insanlar mumla aranır oldu.

Kimseye güvenemiyoruz. Kimse bize güvenmiyor. Yapan sahtekâr. Satan sahtekâr. Hak, hukuk, kaide, prensip, nezaket hakgetire. Peki, Batı’da, dini eğitim olmadığına göre neden onlarda olmuyor veya bizde olduğu kadar yaygın değil?

İnsanları bazı şeylere alıştırmak, onları kontrol altında tutmak vicdan işidir, bu da iki yolla olur: Birincisi dindir. Allah korkusudur. Allah korkusu içine işlemiş bir kimse, O’nun bildirdiği kuralların dışına çıkamaz. İnsanları zapturapt altına almada en sağlam yol budur.

Asırlardır, Osmanlı’da bu metod tatbik edildi. Bu metodun önemli bir özelliği de insanın her anına hitap etmesi... Boşluk olmaması. Allah korkusu olmayan bir kimse, insanların olmadığı bir zamanda, kanundan kaçabilir. Ama Allahın her an kendisini gördüğünü, yaptığı her hareketin hesabını vereceğini bilen kimse kaçamak yapamaz.

İnsanları kontrol altına almanın ikinci yolu ise, ikna etme, faydasına inandırma yoludur. Bu da eğitim ile olur. Bugün Amerika’nın, Avrupa’nın yaptığı budur. Daha çocuk kendini tanımaya başladığı 3- 5 yaşında eğitime başlıyorlar; “ İnsan nedir, insan hakları nedir, devlet nedir, vergi nedir, kurallara uyulmazsa ne olur?..” gibi hususlar iyice öğretiliyor.

Bütün bunlar, çocuğun benliğine ustaca yerleştiriliyor. Çocuğa, hayatta kalabilmenin ancak bunlara uymakla mümkün olduğu anlatılıyor. Çocuk da bu ahlâki değerlere inanıyor. Davranışlarını buna göre ayarlıyor.

Biz ise, “iki cami arasında kalmış beynamaz” gibi olduk. Yukarıda bahsettiğim gibi Osmanlı zamanında Allah korkusu hakimdi. Bu da din eğitimi ile sağlanıyordu. Osmanlının son zamanlarından beri bu eğitim gereği gibi verilemedi. Bu verilemediği gibi, Avrupa tarzı bir eğitime de geçilemedi. Allah korkusunun yerleştirilemediği, Batı’nın uyguladığı ciddiyette bir eğitimin de verilemediği insandan başka ne beklenir? 1850 yılından beri yönümüzü döndüğümüz Batı’nın sadece örf adetini değil de hiç olmazsa eğitimini bari alabilseydik, bu hâllere düşmezdik herhalde?

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 MAYIS 2003 · KAYIT 12080

Boşluk niçin doldurulamadı?

Herkesin ortak kanaatı şu: Osmanlının Ortadoğu’dan çekilmesi ile meydana gelen boşluk doldurulamadı. Bunun için de, bu bölgelerde huzur ortamı sağlanamadı. Amerikasız da Avrupasız da yerli halklar da hem fikir. Fakat boşluk neden doldurulamadı, bu konuda fikirler başka başka.

Peki doldurulamayan boşluk neydi? Osmanlı boşluğu nasıl dolduruyordu? İşin sırrı burada düğümleniyor. Osmanlı bu bölgelere “almak” için değil, “vermek” için gitmişti. Osmanlıdan sonra gelenler ise almak için gelmişlerdi.

Gerçekten de dört asır bu bölgelere hep verdi Osmanlı. Ne verdi? Irk, din farkı gözetmeksezin herkese istediği gibi inanma ve inandığı gibi yaşama hürriyeti verdi. Bu bölgelerin emniyeti sağladı; herkes can ve mal güvenliği içinde yaşadı.

O zamanlar, bu bölgelerde petrol de yoktu. Yer üstü zenginliği olmadığı gibi çeşitli madenler bakımından yer altı zenginleri de yoktu. Dolayısıyla olaya maddi açıdan bakacak olursak bu bölgelere talip olmak “Hamallık” idi. Fakat buna rağmen Osmanlı, sahip olduğu İslam dininin emri gereği bütün insanlara hizmet etmeği kendine vazife edindiği için hamallığa talip oldu. Asırlarca bölge insanına hizmet etti; hem de karşılıksız.

Osmanlı, aldığı ülkeleri Batılı devletler gibi soyup soğana çevirmedi. Bunun için de her bölgede sevildi. Yerli halktan büyük destek gördü. Osmanlının küçük bir beylik iken dört kıtaya hükmeden bir imparatorluk hâline gelmesinin bunlar gibi daha birçok sebebi vardır. Herşeyden önce Osmanlılar, muazzam güç ve kudretlerinin yanında çok sâde kaldılar. Gösterişe değil mütevâziliğe önem verdiler.

Bizans sarayları yanında, kaldıkları yerler sıradan bir köşk mesâbesinde idi. İçerisinde yaşanan hayat da, güçlerine göre sâde ve çok basitti. Gösterişten, şâşâdan uzak kaldıkları gibi, yerli halka, biz güçlüyüz, istediğimizi yaparız gibi tahakkümde bulunmadılar.

Elde ettikleri ülkelerde yerli halka, gerek inançları ve töreleri, gerekse daha geniş ifâdesi ile kültürleri üzerinde herhangi bir baskı uygulanmadılar. Avrupa ortaçağında görülen engizisyonlar ve benzeri uygulamalar, İslâm âleminin hiçbir devrinde görülmedi.

Bunu sadece Müslüman tarihçiler değil; Gibbons gibi yabancı tarihçiler de yazmaktadır:

"Osman Gâzi, dîninde o kadar saf ve temiz idi ki, sanki, büyük adaşı halife Osman'ın ve daha evvelki halifelerin ikinci nüshası idi. Dînî gayreti ile heyecanlı olmak ve dînî, hayatta en birinci ve evvelki gâye yapmak manâsına alınırsa; Osman Gâzi mutaassıptı yanî dinden tâviz vermezdi. Fakat, ne kendisinin ve ne de doğrudan doğruya kendisinden sonra gelenlerin müsamahakârlığına kimse birşey diyemez.

Eğer bunlar, Hristiyanlara ezâ etmeye, sıkıntı vermeye kalkmış olsa idi, Rum ve Ermeni kiliselerini yıktırmış olsaydı, Osman oğullarının bu kadar gelişmesi, yerli halkın Müslüman olması mümkün olmazdı.

Atilla ve Cengiz Han, aynı ırktan olmalarına ve göz kamaştırıcı muzafferiyetlerine rağmen, akıncı olarak kalmışlardır. Başarıları devamlı olmamıştır. Kalıcı bir imparatorluk kuramamışlardır. Kendi milliyetlerini bile muhafaza edememişlerdir. Karadeniz'in güneyinden Avrupa'ya geçen Türkler Müslüman olup, dinleri için mücadele etmedikleri için eriyip yok olmuşlardır.

Osman Gâzi'nin eseri, onlarınkinden daha devamlı ve neticeleri itibariyle tesiri çok daha geniş ve şumüllü idi. Çünkü O, sükûnet içerisinde iş görüyor, evvelkileri ise boru ve trampet sesleri arasında yakıpyıkıyorlardı. Şu hâlde O'na bunların üstünde bir mevki vermemiz icâbeder. Filhakika bunlardan acaba hangisi bir millete adını verebilmiştir?!.. 600 kûsûr sene hüküm sürebilmiştir.?"

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 MAYIS 2003 · KAYIT 12081

Bölgenin huzuru için

Bir devletin, hele süper bir devletin sözünde durması ile sıradan bir insanın sözünde durması bir değildir. Zamanın süper devleti olarak Osmanlı her gittiği bölgede sözünün eri oldu. Ne söz veriyse yerine getirdi. Bunun için de yerli halkların kabulü kolay oldu.

Şimdi göreceğiz bakalım; ABD dediği gibi Irak'a bir zalimden kurtarıp hürriyet getirmek için mi geldi, yoksa Batılı devletlerin yaptığı gibi sömürmek için mi geldi, bunu zaman gösterecek. İkide bir, Osmanlının bölgede huzuru asırlarca sağlamasından sıtayışle bahseden ABD, iyi bir taklidi olsa bile Osmanlı gibi olabilecek mi?

Süper devletlerin en önemli görevi, bütün dünyada adaleti tesis edip, zulme mani olmaktır. Bu ne kadar çok sağlanabilirse o oranda süper devlet ayakta kalabilir. Ben güçlüyüm istediğini yaparım demeğe başladığı an çöküş yakın demektir.

Osmanlılar, despot bir tutumla hareket etmemişler, din ve milliyet ayrımı gözetmeksizin kendilerine iyilik edenlere karşı iyilikte ve vefâda kusur göstermemişlerdir.

Meselâ şu olay bu konuda bize gerekli fikri vermeye kâfidir sanırım: Bursa uzun zaman kuşatmadan sonra, "kimsenin canına dokunulmayacağına" dâir antlaşma yapılarak teslim alındıktan sonra, şehri terketmiyerek orada gönüllü olarak kalan Tekfur'un vezirinin, Rumların şehri teslim sebepleri sorulduğu zaman Orhan Gâzî'ye verdiği cevap ilginçtir:

"Sizin devletiniz günden güne büyüdü, bizim devletimiz küçüldü. Babanızın idâresine geçen köylülerimiz memnun kalıp, size itâat ettiler. Bir daha bizi anmadılar. Rahat oldular ve biz de bu rahatlığa heves ettik" diyor ve sonra da şunları ekliyor: "Tekfur yaramaz insan oldu... Bu âlemin değişmesi eksik değil. Şimdi gerileme sırası bize geldi..." Müslüman olmaları sebebiyle ilk Osmanlı devlet adamları, İslâmiyetin gereğini yapmaya çalışmışlardır. Gazâlarına devam ederken, etrafta bulunan kale beyleri, tekfurular kendisinden çekinir oldukları bir sırada, Osman Gâzînin, Bilecik'i henüz fethetmeden önce tekfuruna karşı son derece iyi davranmışlardır. Bu tavrından dolayı maiyeti Osman Gâzîye soruyor: "Bilecik kâfirlerine çok iyi davranıyorsunuz. Bunun sebebi nedir?" O şöyle cevap veriyor: "Komşularımızdır. Biz bu vilâyete garîb geldik, bunlar bizi hoş tuttular. Düşmanlık yapmadılar. Bunun için bunlara iyi davranmak zorundayız."

Karşılıklı o kadar itimat vardı ki, Osman Gâzî ve aşîret mensupları yaz aylarında yaylaya çıkarlarken, taşınmasında güçlük çekilen eşyalarını Bilecik Kalesi'ne ya'nî Tekfur'a emânet olarak bırakıyorlar, dönüşte de tekrar alıyorlardı. Buna karşılık Osman Gâzî de Tekfur'a bol hediyeler takdim ediyordu. Böylelikle iyi komşuluk münâsebetlerini sürdürüyorlardı. Osman Gâzî, despot bir tutumla hareket etmemiş, din ve milliyet ayırımı gözetmeksizin kendisine iyilik edenlere karşı iyilikte ve vefâda kusur göstermemiştir.

Osmanlı Devleti, kavimler, dinler ve mezhepler arasında sağlam bir âhenk kurmuştu. Halk kitleleri arasında hiçbir fark ve tezâda müsaade etmeyen, dünya tarihinde milletlerarası, en kudretli ve cihânşümûl bir siyâsî teşkilâtı.

Osmanlı Devleti ve sultanlarının davâları da kendi tâbirleriyle "Nizâm-ı âlem" üzerinde toplanıyor, insânî esaslara bağlı bulunan "dünyayı nizama sokma" düşüncesine dayanıyordu.

Bu düşünce, gerçekten Türk-İslâm tarihinde en yüksek derecesini bulmuş ve müstesnâ bir kudret kazanmıştı. İslâmın en büyük düşmanı İngilizler bile, Osmanlının ahlâkını takdir etmek zorunda kalmışlardır. İngiliz lordu Davenport

diyor ki: “ İslâm orduları her gittiği yere, adâlet, fazîlet ve medeniyet götürmüştür. Boynunu büken mağlup düşmanı, dâimâ af ile karşılamıştır.”

Ortadoğu’nun yeni patronu ABD, yönetiminde Osmanlıyı örnek alırsa bölge kısa zamanda huzura kavuşar; Batı’nın özellikle İngilizlerin yaptığı gibi, Osmanlı düşmanlığını devam ettirir ve İslamı yok etmeği veya değiştirmeyi hedef alırsa ne kendisi ne de bölge halkı huzur bulur!

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 MAYIS 2003 · KAYIT 12082

Müslümanlar niçin geri kaldı?

Son zamanlarda, bazı yazarlar köşelerinde bu sorunun cevabını arıyorlar. Bu konuyu tartışmaya açtılar. Bazıları da bundan istifade ederek “Vur abalıya” misali İslamiyete, İslam büyüklerine saldırmayı fırsat bildi. Aslında önemli bir konu bu. Herkesin çala kalem fikir beyan edeceği bir konu değil, uzmanlık isteyen hassas bir konu. Daha önemlisi de uzman bile olsa kişilerin art niyetli olmaması.

Asırlar önceki gelişmeler ile ilgili fikir yürütmek kolay değil. Tarihi olayları kendi zamanlarındaki şartlar içinde değerlendirmek gerekir. O günün şartlarını bilmeden, “bu da yapılırmıydı? Bu hatayı ben bile yapmam!” gibi serzenişler büyük yanlış olur, başkaları da yanıltılır.

Müslümanlar niçin geri kaldı? Sorusunun cevabını bulabilmek için, isterseniz önce meseleyi biraz geriden ele alalım, konunun iyi anlaşılması için. İslâm tarihi incelendiği zaman görülür ki, İslâm dünyasının en kuvvetli olduğu dönem, 7. ve 10. asırlar arasındır. 17.ve 18.asır, Fetret Devri, bir bakıma ayakta kalma mücadelesinin verildiği dönem. 19. ve 20. yüzyıl ise, Batı’nın üstünlüğünü mecburen kabullenme ve onların kontrolüne girme devri.

İslâm dünyasının yükselmesini, onuncu asra kadar Müslüman Araplar sağladı. On birinci asırdan itibaren, bayrağı Türkler ellerine aldı. Türkler, doğuda Bizans’ı çökerterek Viyana kapılarına kadar ilerlediler. Endülüs Devleti de Avrupa’ya batıdan sıkıştırmaya başladı. Böylece Avrupa iki güç arasında sıkıştı.

Bu kısaçak sebebiyle, yarı vahşî bir hayat süren Avrupa, gerçek bir medeniyet ile tanıştı. Güçsüzlüklerini anladılar. Kendilerini tenkit etmeye başladılar. Bu öz

eleştiri, Avrupa'nın toparlanmasına sebep oldu. Birçok buluşların, üstün başarıların kaynağında, zaten çaresizlik yatar.

Bernard Lewis'in "İslam'ın en büyük talihsizliği" dediği kurak Ortadoğu coğrafyası, bir de denizlerden kopunca, Avrupa'nın ürettiği sosyal gelişmeyi üretemedi, elindeki mirası bile yitirdi. Hele de dünya ticareti Akdeniz'den okyanuslara kayınca islam âlemi çöktü!

Avrupa'da gelişmeler olurken, Müslüman dünyası elde edilen zaferlerin rehavetine kapıldı. Sahip olunan üstünlük sebebiyle, Avrupalıları küçümsediler. Avrupa teknolojide, buluşlarda hızla ilerlerken, Müslümanlar bu yenilikleri ciddiye bile almadılar.

Müslümanların bir dezavantajı da, zirvede olmaları... Çünkü, zirvede kalmak, zirveye çıkmaktan çok daha zordur. Zirvede rüzgârlar sert eser. Zirvenin düşmanları çoktur. Bir dezavantaj da, insanın zirveye ulaşınca, gayretinin zayıflaması... İnsan isteklerine kavuşunca, rahata düşkünlük, uyuşukluk hastalığına tutulur. Zirveye çıkmada en büyük etken olan aşk, şevk kalmaz. Makam mücadelesi ve mal mülk yarışı başlar.

Bu kural, her devirde, her medeniyet, her cemiyet, cemaat ve millet için geçerlidir. Böyle durumda, herkes, külfetsiz nimet peşine düşer. Başka bir ifadeyle, herkes birer mirasyedi olur. Herkes, geçmişteki birikimden, payına düşeceğinin peşindedir. "Her nimet külfet karşılığıdır." prensibi unutulur, vermeden alan hazır yiyiciler çoğalır. Hâlbuki ayet-i kerimede, "Bilinsin ki, insan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur." (Necm-39) buyurulmuştur.

Bu tehlikeli hastalığa, Osmanlı da maalesef yakalandı. Bunun neticesinde, devlet ricali oyun, eğlence peşine düştü. Yeniçeri, kendi vatanında, sanki bir işgalci orduydu. İkide bir kazan kaldırdıkları için, halkın ve padişahların korkulu rüyası hâline gelmişti. Tanzimattan sonra fen dersleri kaldırıldığı için Medreseler teknolojiden kopuk haydeydi. Tekkeler, tembellerin barınağı oldu. Memurluk, gizli işsizlerin sığınağı durumundaydı. Aslında, görünüş olarak, medeniyeti zirveye çıkaran bütün müesseseler ayakta idi. Fakat bunların gerçek temsilcileri yoktu. İçleri boşaltılmıştı.

Bütün bunlar, dinimizin yasakladığı şeylerdi. Zaten ne zaman insanın başına bir iş gelmişse, bunun altında mutlaka dine uymamak yatar. Hâlbuki dinimiz boş kalmayı yasaklamaktadır. Ayet-i kerimede, "Boş kaldın mı hemen başka işe koyul!" (İnşirah-7) buyurulmaktadır. Aynı hâlde bile kalmak uygun

görülmemektedir. Hadis-i şerifte de, “Mümin gayretlidir; iki günü eşit olan zarardadır.” buyuruldu.

Demek ki, gerilemenin sebebi Müslümanlık değil, Müslümanlardır. İslamiyetin emirlerine uyan kim olursa olsun, muvaffak olur. Avrupalılar bilmeyerek de olsa bu emre uyup; çalıştılar, çabaladılar ve neticede zirveye ulaştılar.

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 MAYIS 2003 · KAYIT 12083

Müslümanlar niçin geri kaldı? (2)

Son günlerin tartışma konusu; Müslümanlar niçin geri kaldı? Sorusunun cevabını bugün de aramaya devam edeceğiz. Bu tartışmayı fırsat bilenler, geri kalmanın suçlusu olarak, İslamiyeti ve büyük İslam âlimi İmam-ı Gazali hazretleri gibi bazı İslam büyüklerini göstermeye çalışmaktadır. İmamı Gazali, Farabi, İbni Sina gibi felsefecilerin fikirleri ile mücadele edip yok ettiği için İslam âleminin bu hale düştüğünü iddia etmektedirler. Halbuki Gazali, dini inançlarımızı temelinden sarsan bu felsefecilerle mücadele yapmamış olsaydı, İslam âlemi bugünkü inanç boşluğuna 11.yüzyılda daha o zaman düşmüş olacaktı. Bunun için her Müslümanın bu büyük imama “teşekkür borcu” vardır. Bizdeki sözde ilim adamları, peşin fikirli Gazali düşmanları böyle söylerken insaf ehli yabancı tarihçiler ise suçun Gazali’de olmadığını yazmaktadırlar.

Mesela, meşhur tarihçi Fernand Braude, Gazali’nin sorumlu tutulması fiikrine katılmaz. Bunun insafsızlık olacağını kaydeder. Batı, yüzyıllarca karanlık çağları yaşarken, İslamın ilimde, medeniyette bir altın çağ yaşadığını anlatır. Misal olarak da Endülüs’te Halife II. Hakem’in kitaplığında 400 bin yazma eser varken, komşusu Fransız Kralı V. Charles’in kütüphanesinde sadece 900 adet kitap bulunduğunu belirtir.(Medeniyetlerin Tarihi)

Tarih boyunca, iman ve fen ilmi atbaşı olduğu sürece devletler başarılı olmuş, halk rahat ve huzur içinde yaşamıştır. Mesela, İspanya’daki Endülüs Emevi Devleti’nde bu dengenin sağlandığı zamanlarda medeniyette zirveye çıkmışlar; ne zaman ki, iman felsefecilerin etkisiyle zafiyete uğramış ardından da çöküş hızlanmış; Osmanlı’da ise teknolojiye Batı’ya ayak uydurulamayanca gerileme başlamıştır.

Endülüs ilim ve fen merkeziyken, islâm ahlâkını, Allahü teâlânın emirlerini bıraktıklarından, hattâ Ehl-i sünnet itikâdını bozarak, İslâmiyeti içerden yıkmak alçaklığı başladığından, Pirene dağlarını aşamadılar. İspanyollar, 1492 de, Gırnata şehrini de alıp müslümanları kılınçtan geçirdiler. Böylece, Allahü teâlânın emirlerine uymamanın cezasını buldular. İspanya fâcisi olmasaydı, felsefeci İbnürrüşdün ve İbni Hazmın bozuk fikrleri, belki din ve iman hâlini alıp dünyâya yayılacak, bugünkü hazîn levha, yüzlerce sene önce meydana çıkacaktı.

Osmanlı'dan önce, İslam âleminin gerilemesinin sebebini de, yabancı tarihçiler şöyle açıklar: Fernand Braudel'e göre, Haçlı seferleri, iç savaşlar, Moğol istilası, Müslümanların Akdenizden kopup karalara kapanması, İslamı zora sokmuş ve dünya ekonomisindeki değişmeler gibi son derece karmaşık, sosyal, ekonomik ve siyasi sebepler İslam dünyasının geri kalmasına yol açmıştır. Osmanlıların yükselişi bu gerilemeyi bir ölçüde telafi etmiştir ama istenilen netice tam sağlanamamıştır, yükseliş devam ettirilememiştir.

Çünkü, Osmanlı İmparatorluğu, 16. yüzyılda zirvedeydi. Böyle çok iyi bir durumda olduğumuz bir devrede, Avrupa çok zor durumdaydı. Şartlar Avrupa'yı artık zorlamaya başlamıştı. Bir çıkış yolu aramaya mecbur etti. Bu arayışlarla Amerika keşfedildi, 15. Asırda, 16. Asır ve 17. Asrın başlarına doğru Amerika'dan, özellikle Güney Amerika'dan büyük bir servet Avrupa'ya akmaya başladı. Altın, gümüş ve birçok kıymetli taşlar geliyor; hak hukuk tanımadan kaçırılan bu maddelerle Avrupa zenginleşiyordu.

Bu zenginlik, fiyatların yükselmesine sebep oldu. Osmanlı ülkesinden de mal kaçmaya başladı. Çünkü, mal daima, nerede daha iyi fiyat bulursa, oraya gider. Sadece bununla kalmadılar. Hindistan, Uzakdoğu, Avustralya'da da koloniler kurdular.

Batı, biriken sermayeyi sanayi devriminde kullandı. Sanayi devrimi tabiatıyla Avrupa'yı değiştirdi. İleriye götürdü. Bizde, ise bu devir Osmanlı'nın gerilemesinin hızlandığı bir devredir. Ekonomik olarak o yarışa giremedik. Aynı şeyleri yapamadık, aynı şekilde gelişmemizi sürdüremedik.. Avrupa'nın artan zenginliği bize menfi tesir etti. Ekonomimizi sıkıntıya soktu. Sonunda İslam âlemini temsil eden Osmanlının ekonomisini çökertti.

Özetlemek gerekirse; İslam âleminin iman-teknoloji dengesini zaman zaman sağlayamaması, Hristiyan âleminin blok halinde Müslümanların üzerine saldırması; haçlı seferleri tertiplemesi ve iç karışıklıklar çıkartması, Osmalının

sahip olduğu çağrafyanın yapısı, Batı'nın çaresizlikten dolayı açık denizlere açılması, gasbettiği mallar ile zenginleşerek bunu sanayileşmede kullanması, Osmanlı'nın zirvede bulunması sebebiyle rehavete, gevşeklğe kapılıp Batı'nın ilerlemesine karşılık yeni açılımlar getirememesi gibi sebepler müslümanları bugünkü hale getirmiştir. Suç müslümanlıkta değil; Müslümanlardadır.

Bugün yapılacak olan; şunu bunu suçlamak değil bundan sonra ne yapılabilir, bunun hesabını iyi yapmaktır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 MAYIS 2003 · KAYIT 12084

Gazali'ye neden düşmanlar?

Geçen hafta, reformist çevrelerin İmam-ı Gazali düşmanlığından bahsetmiştim. Birçok okuyucum arayarak, bu düşmanlığı biraz açmamı istediler. Büyük imam, bunlara ne yaptı ki bu kadar düşman oluyorlar? diye sordular.

Bu sorunun cevabına geçmeden önce, Gazali düşmanlarının bir tahlilini yapmak lazım. Dikkat edilirse bunlar, İslamiyeti kendi kafalarına göre yorumlamak isteyen; kısa akıllarına göre dine ilaveler çıkarmalar yaparak ismi “İslam” olan fakat gençek islamla ilgisi olmayan yeni bir din kurmak isteyenlerdir. Veya alt yapısı müsait olmadığı, dine ait temel bilgilerden yoksun oldukları için bu tür art niyetli kimselerin oyununa gelen kimselerdir.

İşte, imam-ı Gazali hazretleri bu inançsızlık yolunu kapadığı için ona düşman oldular. İmam-ı Gazali bu tehlikeli yolu öyle sağlam engellerle kapatmış ki on asırdır bu yolu açmak için zorluyorlar. İtiraf edelim ki otoban olarak olmasa da stabilize yol olarak geçiş yapabilecek hale getirdiler. Nihai hedefleri otoban haline getirmek.

İmam-ı Gazali hazretlerinin savunduğu doğrular neydi, bunun karşısında olan felsefecilerin yanlışları neydi, şimdi de biraz bunun üzerinde duralım:

İmam-ı Gazali hazretleri bir ehli sünnet âlimi idi. İlimde tek ölçüsü vahye dayalı nakil bilgileri idi. Yani Cenab-ı Hakkın, Muhammed aleyhisselam ile bildirdiği bilgilerdi. Gazaliye göre daha doğrusu dinimize göre, bu bilgiler herşeyin üzerinde

idi. Başta akıl olmak üzere diğer bilgi kaynakları buna uygun ise bir değer ifade ederdi; uygun değil ise hiçbir kıymeti yoktu.

İmam-ı Gazali hazretlerine karşı olan felsefeciler ise akli esas almışlardı. Başta Kur'an-ı kerim ve Rusulullahın bildirdikleri olmak üzere herşeyi akıl süzgecinden geçiriliyor, akla uygun değil ise kabul görmüyordu. Bunlarla ilgili bir-iki örnek verecek olursak:

Mesela, Müslümanlara, (yahudilere ve nasârâyâ ve mecûsilere) göre, varlıkların maddeleri de, sıfatları da hâdistir. Yani bunlar yok iken sonradan yaratıldı. Sonunda yine yok edileceklerdir. Ezeli ebedi değildirler. Ebedi ve ezeli olan sadece Cenab-ı Haktır.

Aristoya ve onun yolunda olan Fârâbî, İbni Sînâ felsefeciler bunu akıl ile anlayamadıkları için, cisimlerin maddeleri de, sıfatları da kadîmdir. Yâni ezelidir, hep vardır dediler. Bu sözün yanlış olduğunu, bugün modern kimya bilgisi kesin olarak bildirmektedir. Böyle bir inanç küfürdür.

Aklı yaratan Allahü teâlâdır. Yaratanı bırakıp akli esas almak, akli ilahlaştırmak en büyük akılsızlıktır. Felsefenin tek dayanağı akıldır. Fakat, gerek zamanla tecrübî bilgilerin değişmesi ve gerekse bir başka insanın aklının bir önceki filozoftan daha farklı bir yapıya sâhib olması sebebiyle kurdukları felsefik sistemler şu veya bu oranda ve bâzan tamâmen değişmiştir.

Böylece ortaya çıkan çeşitli felsefe okulları birbirini devamlı reddetmişlerdir. Felsefecilerin tek bildiği, hakikati, tekte değil, çokta; nihâyet hakta değil, bâtılta aramanın sanatıdır. Ancak bunlar akılları ile her şeyi çözmeye çalıştıkları için bir sonraki filozof, bir öncekini kötileyerek yükselmektedir.

Peygamberlerin, aklın dışında ve üstünde bulunan sözlerini, akla danışmaya kalkışmak, akla aykırı bir iş olur. Gecenin koyu karanlığında bilinmiyen yerlerde, pervâsızca yürümeye ve engin denizde, acemi kaptanın, pusulasız yol almasına benzer ki, her ân uçuşuma, girdâba düşebilirler.

Nitekim, felsefeciler ve tecrübeleri hayâlleri ile îzâha kalkışan maddeciler, akılları dışında bulunan sözlerinin çoğunda yanıltmış, bir yandan birçok hakikatleri meydana çıkarırken, bir taraftan da, insanların saadet-i ebediyyeye kavuşmalarına mani olmuşlardır.

Yunan, Hind, Fars, Latin felsefelerinden ilhâm alan, İbni Sînâ, Fârâbî, İbni Tufeyl, İbni Rüşt, İbni Bâce gibi filozoflar zuhûr ederek, bazı bilgilerde Kur'an-ı

kerimin hak yolundan ayrılmışlardır. Örneğin, İbni Sina, Muad kitabında Kıyamette dirilmeği inkar etmektedir. İbn-i Tufeyl ise öldükten sonra dirilmeye inanmamakla birlikte ilk insanın Âdem aleyhisselâm ile hazret-i Havvâ'dan çoğaldığını kabul etmemektedir.

Bu ve buna benzer inançlarından dolayı, felsefecilerin bütün fikirlerini incelemiş olan İmam-ı Gazali ve İmam-ı Rabbani gibi İslam büyükleri bunların imanlarını kaybettiklerini küfre düşüklerini bildirmişlerdir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 MAYIS 2003 · KAYIT 12085

Felsefe ve tefekkür

Madde ve hayâtı, kâinât, cemiyet, rûh, ölüm-ölüm sonrası, din ve tanrı konularını inceleyen ve bunlarla ilgili akla dayanarak ortaya konulan düşünce ve görüşlerin tamamına “felsefe” denir.

Felsefede vahyin yerini akıl aldığı için İslam dininde felsefenin yeri yoktur. Çünkü felsefenin cevap aradığı soruların hepsine hiç değişmez ve aksi iddia ve isbat edilemeyecek bir mükemmellikte dinimizde cevap verilmiştir. Kur’ân-ı kerîm, yaratıcı (Hâlık’ı) ve yaratılmışı (mahlûku) birbirinden kesin bir şekilde ayırarak, her şeyin aslını haber vermektedir.

İnsan, ruh, yaratılış, hayat, ölüm, ölümden sonraki hayat, ahlâk, cemiyet düzeni ve idâresi ve felsefecilerin akıllarına dayanarak îzâh etmeye çalıştıkları her şey, Allahü teâlâ tarafından, Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâma bildirilmiş ve O da bütün insanlara, kıyâmete kadar değişmemek üzere, tebliğ etmiştir. İmânın altı esâsı içinde bütün bunlar vardır ve kaynağı akıl değil vahiydir.

Felsefeciler kendilerine, akıllarına o kadar güveniyorlar ki, Eflâtûn, İsâ aleyhisselâmın zamanında yaşamasına rağmen, “Olgunlaşmış olanın olgunlaştırıcıya ihtiyacı yoktur” diyerek O yüce Peygambere ümmet olma şerefinden mahrum kalmıştır.

Dini bilgiler vahiy ile geldiği insan aklından çıkmadığı için, fen bilgisinin, tekniğin, zamanın, coğrafyanın ve insan aklını değişmesiyle değişmez. Kıyâmete kadar bâkidir, devamlıdır. İmânın altı esâsını iyi öğrenen, Muhammed

aleyhisselâmın bildirdiği gibi inanan bir Müslümanın, felsefecilerden öğreneceği bir şey ve felsefe yapacağı bir konu kalmaz.

Batı âleminde ve bilgileri tamamen batıya dayananlar nazarında, İslâm dünyâsındaki tasavvuf, felsefe zannedilmiş ve tasavvuf büyüklerinin (evliyâların) pek çoğu haksız ve yanlış olarak filozof olarak isimlendirilmiştir. “İslâm felsefesi” tâbiri de bu yanlışlıktan doğmuştur.

Felsefe ile tefekkürü karıştırmamalıdır. İslâm dîninde “tefekkür” vardır ve çok kıymetli bir ibâdetir. Tefekkür “Fikri, bâtıldan hakka çevirmek.” olarak târif edilmiştir. Tefekkür eden kimseye “mütefekkir” denir.

Tefekkürden maksat iki şeydir. Birincisi: Allahü teâlânın azametini (büyüklüğünü), kudretini düşünerek, insanın bu azamet karşısındaki acz ve zayıflığını anlayarak, O’na yönelmek ve sığınmak, eşyadan, olaylardan, kâinattan ibret alarak, eserden müessire (o eseri yaratana) yol bulmak İkincisi: Günlük hayatta karşılaşılan güçlük ve sıkıntıları yenmek, eşyayı, ilmi ve tekniği İslâm dîninini bildirdiklerine uygun, insanların râhat ve huzûrunu temin etmekte kullanmak için akıl ve fikir yormak.

Her iki tür tefekkür de çok mühimdir, birincisinin ikincisinden daha kıymetli olduğu bildirilmiş olup, her ikisi de Müslümanlara emredilmiştir.

İmâm-ı Gazâlî; “Gördüm ki akıl izmihlâl (yıkılma) içindedir. Akıl daha kendisinden bile habersizdir. Her şey peygamberlik gerçeğindedir. Bu gerçeğe yapıştım ve kurtuldum.” demiştir.

Hazret-i Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî’nin; “Hocam Şems-i Tebrîzî’yi tanıyınca ona tâbi oldum. Aklıma uymadım, kurtuldum.” sözü meşhurdur.

İslâm âlimlerinin yüz binlerce cilt kitaplarında bu konu ile ilgili her söz, aynı şeyi tekrarlamaktadır. Dolayısıyla İslâm dünyasında akli temel alan bir felsefe olmamış, vahyin bildirdiklerine uygun tefekkür (düşünme, fikir yorma) olmuştur. Böylece akıl, yerinde kullanılmıştır.

Hiçbir Müslüman, peygamberlik makâmının ve peygamberlerin bildirdiklerinin yerine aklını koymamıştır. Fârâbî, İbn-i Rüşd ve İbn-i Sînâ gibi bâzı felsefeciler Yunan filozoflarının tesirinde kalıp, akla çok güvendikleri, nakli değil, akli esas aldıkları, Kur’ân-ı kerîmi ve hadîs-i şerîfleri kendi akıllarına göre açıkladıkları için, doğru yoldan ayrılarak küfür bataklığına düşmüşlerdir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 30 MAYIS 2003 · KAYIT 12086

Fethin manevi cephesi

İstanbul, 550 sene önce dün fethedilmişti. Fetih öncesinde, Fatih Sultan Mehmed Han, ordusunu zamanının bütün teknolojik silahlarıyla donattıktan sonra, Allah adamlarının da ordusunda bulunmasını istedi.

Bu dâvet üzerine Akşemseddîn, Akbıyık Sultan, Molla Fenârî, Molla Gürânî, Şeyh Sinân gibi meşhûr âlim ve velîler, talebeleriyle birlikte orduya katıldılar. Bilhassa talebeleriyle birlikte orduya katılan Akşemseddîn hazretleri ve diğer âlim ve evliyâ zâtlar, askerlere ayrı bir şevk ve azim veriyorlardı. Fakat kuşatma günlerce sürdüğü halde bir netice alınamamıştı.

Kuşatmanın uzaması üzerine devlet adamlarını ümitsizliğe düşürdü. Buna rağmen, Fatih çok ümitliydi. Çünkü askeri fethi karşı gayrete getiren bir din büyüğü vardı; Akşemseddîn. O, şeyhi Hacı Bayram-ı Velî'nin yıllar önce; "İstanbul'un fethini şu çocukla bizim köse görürler!" sözünü biliyor ve tahakkuk edeceğine kalpten inanıyordu.

Pâdişâha gelen bâzı devlet adamları; "Bir sofunun (Akşemseddîn) sözüyle bu kadar asker kırdırdın ve bütün hazîneyi tükettin. İşte Frengistan'dan kâfire yardım geldi. Fethetmek ümidi kalmadı." dediler.

Bunun üzerine Sultan Mehmed Han, veziri Veliyüddîn Ahmed Paşayı Akşemseddîn'e göndererek; "Şeyhe sor, kal'a feth olmak ve düşmana zafer bulmak ümidi var mıdır?" dedi. Buna Akşemseddîn hazretleri şöyle cevap verdi: "Ümmet-i Muhammed'den bu kadar müslüman ve gâziler bir kâfir kâlesine doğru hücum ederse, inşaallahü teâlâ feth olur."

Sultan Mehmed Han, umûmî cevapla yetinmeyip, Veliyüddîn Ahmed Paşayı tekrar Akşemseddîn'e gönderip; "Vaktini tâyin etsin." dedi. Akşemseddîn murâkabeye daldı. Başını eğip, Allahü teâlâyâ yalvardı. Mübârek yüzü terledi. Sonra başını kaldırarak; "İşbu senenin Cemâziyelevvel ayının yirminci günü, seher vaktinde, inanç ve gayretle filan taraftan yürüsünler. O gün feth ola. Kostantiniyye'nin içi ezan sesiyle dola!" dedi. Ayrıca genç pâdişâha bir mektup gönderdi. Mektubunda; "Kul tedbir alır, Allahü teâlâ takdir eder kaziyesi, delili

sâbittir. Hüküm Allahü teâlânındır. Velâkin kul, elinden geldiği kadar gayret göstermekte kusur etmemelidir. Resûlullah'ın ve Eshâbının sünneti budur." diyordu.

Böylece Akşemseddîn hazretleri bir taraftan İstanbul'un fethi hakkında yeni müjdelere veriyor, diğer yandan da ne şekilde davranılması hususunda pâdişâha tavsiyelerde bulunuyordu. Nihâyet Akşemseddîn hazretlerinin tayin eylediği gün ve saat doldu. Sultan Mehmed Han ordunun başına geçerken, hocası Akşemseddîn'den okumak için bir duâ istirham etti. Bunun üzerine Akşemseddîn; "Yâ Fakih Ahmed!" diyerek himmet taleb eyle!.. Onu vesile kılarak Allahü teâlâyâ niyâz eyle." buyurdu. Sonra çadırına giren Akşemseddîn hazretleri yanına hiç kimseyi koymamalarını istedi ve kapılarını iyice kapattırdı.

Şavaş bütün şiddetiyle devam ederken, Mehmed Han hocası Akşemseddîn'in yanında olmasını arzuladı ve haber gönderdi. Gelmeyince Akşemseddîn'in bulunduğu çadıra gitti. Çadırın her tarafı iyice kapatılmıştı. Fâtih Sultan Mehmed Han çadıra yaklaşp, hançerini çıkardı. Hançerle çadırdan biraz keserek, içerisinin görülebileceği kadar bir delik açtı.

İçeri bakınca, hocası Akşemseddîn hazretlerini kuru toprak üzerinde secdeye kapanmış, başından sarığı düşmüş, ak saç ve ak sakalı nûr gibi parlıyor gördü. Ak saçını ve ak sakalını toprağa sürüp, saçını sakalını toprak içinde bırakmıştı. Bu hâli ile İstanbul'un fethinin gerçekleşmesi için Allahü teâlâyâ yalvarıp duâ ediyor, gözyaşı döküyordu.

Fâtih Sultan Mehmed Han, hocası Akşemseddîn'in Allahü teâlâyâ yalvarıp, duâ etmekte olduğu bu yüksek hâlini görünce, doğruca yerine döndü. Kaleye bakınca surlara tırmanan İslâm askerinin yanında ve önünde ak abalı bir topluluğun da hisara girmekte olduğunu gördü. Az sonra fethin askeri de surları geçip şehre girdi. Böylece İstanbul'un fethi ve Peygamber efendimizin büyük mucizesi gerçekleşti.

GÖNÜL BAHÇESİ · 31 MAYIS 2003 · KAYIT 12087

“Fethi nasıl bildin?”

İstanbul sabah sekiz sıralarında fethedilmişti. Fâtih Sultan Mehmed ise şehre öğle saatlerinde Topkapı'dan girdi. Beyaz bir at üzerinde idi. Muhteşem bir alayla ve alkışlar içinde ilerleyerek, Ayasofya'ya doğru yol aldı. Zulümden ve haksızlıktan bıkmış olan Bizans halkı yeni bir bekleyişin içinde idi.

Fâtih geçtiği sokakları, caddeleri, evleri dikkatle gözden geçiriyordu. Yanında ileri gelen kumandanlarıyla vezirlerinden başka, Molla Gürânî, Molla Hüsrev, Akşemseddin ve Akbıyık Sultan gibi âlimler ve veliler topluluğu da bulunuyordu. Yerli halk yolları doldurmuştu. Fâtih Sultan Mehmed çok genç olduğu için, herkes Akşemseddin'i pâdişâh sanıyordu. Ona, demet demet çiçek veriyorlardı. Akşemseddin'in, genç pâdişâhı göstererek; "Sultan Mehmed ben değilim, odur." sözüne karşılık; Sultan Mehmed de; "Gidiniz, yine ona gidiniz. Sultan Mehmed benim, ama o benim hocamdır. Şehrin mânevî fâtihidir." diyordu.

Fâtih Sultan Mehmed Han, fethin üçüncü günü Ayasofya'ya gidip, orayı câmiye çevirdi. Ayasofya'yı câmiye çevirmesi, Bizanslılar ile yapılan bir anlaşmaya bağlanmıştı. Burada ilk hutbeyi, Akşemseddin okudu. Okmeydanı'nda bir zafer alayı tertiplenmişti. Orada Akşemseddin de vardı. Akşemseddin gâzilere bir konuşma yaptı. Bu konuşmasında; "Ey gâziler, bilin, âgâh olun ki; cümmeniz hakkında, âhir zaman Peygamberi ol Server-i kâinât; "Onlar ne güzel askerdir." buyurmuştur. İnşâallah cümlemiz affedilmiş oluruz. Fakat gazâ malını isrâf etmeyip, İstanbul içinde hayr-ü-hasenâta sarf ve pâdişâhımıza itâat ve muhabbet ediniz." diye nasihatte bulundu.

Akşemseddin hazretlerine; "İstanbul'un fethedileceği zamânı nasıl bildin?" diye sorulunca, şöyle cevap verdi; "Kardeşim Hızır ile, ilm-i ledünniyye üzere İstanbul'un fetih vaktini çıkarmıştık. Kale fethedildiği gün, Hızır'ın, yanında evliyâdan bir cemâatle hisara girdiğini gördüm. Kale fetholunduktan sonra da, Hızır kardeşimi kalenin üzerine çıkmış oturur hâlde gördüm." Fâtih Sultan Mehmed Han, fetihden sonra hocası Akşemseddin'e, son taarruzun başladığı sırada; "Yâ Fakîh Ahmed" diyerek Fakîh Ahmed'den himmet taleb etmesini söylediğini hatırlatarak; "Fakîh Ahmed kimdir ki; tazarru ve niyâz eyledim?

Himmetini istedim? Allahü teâlâya yalvarmış olsa idim evlâ değil mi idi?" diyerek, sebebini sordu. Hocası Akşemseddîn bu suâl; "O sırada Fakîh Ahmed, kutb, sâhib-i tasarruf idi." cevâbını vererek, Allahü teâlânın yardımını, onun vâsıtasıyla ve onun bereketi ile gönderdiğini ve onun da himmet ettiğini söylemiştir. Akşemseddîn hazretlerinin "Fakîh Ahmed" dediği kendisi idi. Fakat tevâzuunun çokluğundan şöhretten kaçıp, kendisini gizleyerek böyle konuşmuş, gâyet ârifâne bir tavır takınmış olduğu rivâyet edilmiştir.

Bir gece Fâtih Sultan Mehmed Han, Akşemseddîn hazretlerinin ziyâretine gitti. Fâtih, sohbet sırasında bir ara Akşemseddîn'e; "Hocam!Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden, mihmandâr-ı Resûlullah olan Ebû Eyyûb-i Ensârî'nin mübârek kabrinin İstanbul surlarına yakın bir yerde olduğunu târih kitaplarından okudum. Yerinin bulunması ve bilinmesini bilhassa ricâ ederim." dedi. O zaman Akşemseddîn hemen; "Şu karşı yakadaki tepenin eteğinde bir nûr görüyorum. Orada olmalıdır." cevâbını verdi. Derhâl pâdişâhla oraya gittiler. Akşemseddîn hazretleri, oradaki bir çınardan iki dal aldı. Birini bir tarafa, diğerini az öteye dikti ve;"Bu iki dal arası, Mihmandâr-ı Resûlullah'ın kabridir." buyurdu.

"Kabrin baş tarafından bir metre kazılınca, üzerinde; "Bu Hâlid bin Zeyd'in kabridir." yazılı bir taş vardır." dedi. Kazdılar, Akşemseddîn'in dediği gibi çıktı.

Bu hâli gören Sultan Fâtih'in vücûdunu bir titreme aldı. Bu hâl geçince Fâtih; "Zamânımda Akşemseddîn gibi bir zâtın bulunmasından duyduğum sevinç, İstanbul'un alınmasından duyduğum sevinçten az değildir." diye şükretti. Buraya türbe ve cami yaptırdı.

2003 YILLIK KÜLLİYATI

06

Haziran

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 6 HAZİRAN 2003 · KAYIT 12088

Batılılaşma süreci

İki asır önce sadece yönümüzü çevirdiğimiz Batıya yönelişimiz son yıllarda koşar adıma dönüştü. Son günlerde toplumun herkesiminde bunun tartışmasını yapıyor. Eksileri artıları gündeme geliyor. Gerçi Batıya yönelişimizin miladı iki asır öncesi değil. Osmanlı kuruluşundan itibaren Batıya yönelmişti. Fakat iki yöneliş arasında çok büyük fark var. İlk yönelişin hedefinde, onlara İslam ahlakını tanıtmak ve onların İslam ile şereflenmelerini sağlamak vardı. Batıdan bir şey öğrenmek, onların medeniyetlerin istifade etmek için değil, onlara gerçek medeniyeti gerçek insan haklarını sunmak, onları despot yönetimlerden, akıl olmaz zulümlerden kurtarmak içindi.

İkinci yönelişimizde tam tersine, onların medeniyetinden istifade, insan haklarından yararlanma söz konusu. Şimdi aynı şeyleri onlar söylüyor; sizde insan haklarına uyulmuyor, adaletiniz güvenilir değil, din ve vicdan hürriyetiniz yok, diyorlar. Nereden nereye geldiğimizin resmi işte budur.

Bu iki farklı, yönelişin altında ekonomik güç yatıyor. Güçlü olanın sözü geçer. Güçlü olanın cazibesi, çekim gücü fazla olur. Gücünüz yoksa, sahip olduğunuz değerler ne kadar kıymetli olursa olsun uygulama alanı bulamazsınız.

Bir hikmet ehli, “İnsanlık tarihinden bugüne kadar ve bundan sonra da kıyamete kadar, her kaidenin bir istisnası olmuş ve olacaktır. Sadece bir kaidenin istisnası yoktur. O da; ‘parası olan her zaman güçlüdür!’ kaidesidir” diyor.

Gerçek manada hürriyet, bağımsızlık; paraya, güçlü olmaya bağlıdır. J.J. Rousseau, “ Eldeki para hürriyetin simgesidir. Fakat peşi kovalanan para tam tersine köleliğin simgesidir.” Thomas Fuller de, “ Para insanı avlamak için en iyi yemdir” der. Thomas Carlyle de, “ Para yağmuru altında çok şeyler delinir” demiştir.

Bugün, bütün milletlerde Avrupalı, Amerikalı gibi olma özlemi var. Bu ülkelere düşman bile olsalar para gücüne dayalı propagandaların tesiri ile gizli bir hayranlık var.

Paranın, ekonomik gücün etki alanına girmeyen hiçbir şey yoktur. Siyaset, moda, kültür hatta inançlara bile tesir eder. Tarih boyunca bu hep böyle olmuş bundan sonra da böyle olacaktır. Örneğin, Osmanlılar 15. 16.17. asırlarda siyasi sahada olduğu gibi sosyal ve ahlaki yönden de dünyada örnek alınan, taklid edilen devlet konumundaydı.

Osmanlı medeniyeti, mensubu oldukları İslam dinine ve onun güzel ahlakına, iyilik, çalışkanlık, adalet gibi emirlerine dayanıyordu. Bu emirlere sarıldıkları müddetçe çağının zirvesine çıkmış ve diğer milletlere üstün ve örnek olmuşlardı. Ekonomik yönden de karşılarında rakib olabilecek bir kuvvet yoktu.

Bu güçten dolayı dünyada Osmanlı örf ve adeti, Osmanlı modası hakimdi. Her Batılının içinde, İslamiyete düşman da olsa gizli bir Osmanlı hayranlığı vardı. Bunun için İslam ahlakını, adaletini yaymak kolay oldu, milletler toplu olarak İslama geçti. Çünkü 10. yüzyıldan beri Avrupa'da medeniyet yoktu, halk açlık, sefalet, hastalık ve zulüm içerisinde inim inim inliyordu.

Batı, Osmanlı medeniyetinden çok şey öğrendi. Haçlı seferleri ve çeşitli vesilelerle İslam memleketleri ile olan irtibatları sırasında bu medeniyeti tanıma fırsatı buldular. Rönesans denilen hamlelerinde bunun büyük tesiri oldu.

Şartlar zorladı, Avrupalılar, deniz yoluyla Hindistan'a ulaşabilme çarelerini aradılar. Bu yüzden pekçok deniz seyahatleri yaptılar. Bu faaliyetleri sırasında denizcilik bilgi ve tecrübeleri genişledi. Denizcilik mektepleri açarak bu bilgi ve tecrübelerini ilettiler. Donanmalarını bu bilgilerle teçhiz ettiler.

Osmanlının son zamanlarında ve daha sonraki zamanlarda, İslam medeniyeti bütün dünyada orijinallliğini kaybetti. Orijinal olmayan bir sistem model olamaz. Bunun sonucu bu modele yakın orijinal bir medeniyet olan Batı medeniyeti ortaya çıktı. Yakın derken maksudım, inanç yönü değil tabii ki. Çalışmak, insana ve emeğe değer verme, teknolojiyi kullanma gibi değerlerdir. Bunlar zaten dinimizin emridir. Kim olursa olsun dinin dünya ile ilgili emirlerine uyarsa, dünyada rahat eder, ahiret ile ilgili emirlerine uyan ahirette de rahat eder.

Aslında biz, kıymetini bilmediğimiz, bunun için de elimizden kaçırdığımız değerlerin peşindeyiz. Fakat Batı bizden aldığı bu değerleri tekrar bize verirken KDV'sini de ihmal etmiyor. Bu da, kendi örf adeti ve inancı. Yani kırk katır mı kırk satır mı?

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 HAZİRAN 2003 · KAYIT 12089

Batılılaşmanın neresindeyiz?

Batının teknolojisine değil de örf adetine, yaşayışına talip olarak “Batılılaşma” 1839 yılında tanzimat fermanından sonra başladı. Bunun öncülüğünü de Mustafa Reşid Paşa yaptı. İskoç Mason teşkilatı üyesi Lord Rading vasıtasıyla tatlı vadlere Reşid Paşa, Mason locasına üye yapıldı. Daha sonra da sadrazamlık makamına tayin ettirildi. Reşid Paşa’nın ilk işi daha önce Lord Rading’le beraber hazırlamış olduğu reform ve ıslahatları Tanzimat Fermanı adı altında yayınlatarak yürürlüğe koymak oldu. Ardından, casusluk ve hıyanet ocakları faaliyete başladı.

Osmanlıyı geri bırakan sebepler olarak İslamiyet gösterilmeye çalışıldı. Gençlere ecdat düşmanlığı aşılandı ve milli birlik parçalandı. Fatih devrinden beri medreselerde okutulmakta olan fen, hesap, hendese, astronomi dersleri, "din adamlarına lazım değildir" denilerek kaldırıldı.

Osmanlıyı medeniyete götüren tek vasıta İslamdı. Bunun için Osmanlıyı yıkmak için İslamı yıkmak veya gücünü yok etmek gerekiyordu.

Peki bugün bu uzun maratondan sonra Batının istediği kıvama geldik mi? Bu halimizle bizi AB’ye alacak mı? Bana göre, bütün siyasi, ekonomik kriterler yerine getirilse bir bahane ile yine almayacak veya geciktirecek. Niçin geciktirecek? Çünkü, İslamiyet bugün hala potansiyel bir tehlike. İslamiyet gerçek, orijinal şekliyle yaşandığı müddetçe Batı için büyük tehlike devam ediyor demektir. AB’ye girdiğimizde, inanç boşluğu içinde olan Hristiyanların, toplu olarak Müslüman olmaları riski onların uykularını kaçırıyor.

Bunun tahlilini yapan Batı, içeriden dışarıdan İslamiyeti bozma, orijinal halinden uzaklaştırma faaliyetine hız verdi. Son yıllarda gündemden düşmeyen, dinler arası diyalog ve hoşgörü, İslamda reform, erkek müslümanlığı, Müslüman feminist kadın tartışmaları bu dini aslından uzaklaştarma faaliyetinin birer parçasıdır.

Dikkat edilirse, dinde reformu, değişimi savunan kimseler devamlı, Din, Allah, Peygamber... “Dinde ne varsa herşeyi tartışalım. Tartışılmadık bir şey bırakmayalım” sloganları ile bu tartışmayı gündemde tutuyorlar. Diyanetten

sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Aydın'ın, “ Tesettür, namaz... herşeyi tartışalım, kelam ve fıkıh kitapları tartışmayı önlediği ve stantart bir inanma ve ibadet etme şartı getirdiği için İslam bu hale geldi” gibi sözleri ve yeni Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu'nun, “Beş vakit namaz nereden çıktı, üç olmaz mı, iki olmaz mı gibi bir soru olabilir. Bu tartışılabilir. Allah'ın varlığını tartışan bir geleneğe sahibiz biz. Allah'ın varlığını, birliğini, sıfatlarını tartışmışız, farklı görüşler ortaya çıkarmışız. Tatmin olmuyorsanız her şeyi tartışabilirsiniz. Dinin kendisini de, din gerekli mi, değil miyi de tartışırsınız.... Bir insan, Peygamber'in açıklamalarını da kaale almıyorum' derse, dini çok iyi anlayamaz ama tabii gene bu onun tercihidir. Kişinin böyle bir tercih yapma hakkı vardır. ” (Radikal, 27.3.2000) gibi sözleri, bunların söyleniş niyetlerini bilemem fakat bana hep Batının AB'deye giriş sürecindeki isteklerini hatırlatıyor.

Halbuki tartışacak şeyler var tartışılmayacak şeyler. Din peşin kabule dayanır. Ya inanırsın ya da inanmazsın. Fakat kimsenin kendi inancını din haline getirmeye hakkı yoktur. Nasıl ki, fennin, teknolojinin esası tartışmaya dayalı ise, bu ilimler ancak tartışmayla gelişip olgunlaşıyorsa, din de tartışmamak, olduğu gibi kabul etmekle mükemmelliğini, orijinalliğini koruyabilir, gerçek din olarak kalabilir. Biz bugüne kadar tartışılması gerekeni tartışmadık, hep tartışılmaması gerekeni tartıştık.

Şu da bir gerçek ki, AB'ye girmemek artık mümkün değil. Çünkü, insan tabiatına en yakın sistem bugün Batıda. Bunun da bir bedeli var. Fakat zaten resmi olarak girmesek te, fiili olarak Batının bizim öf adetimize, inancımıza aykırı kültürleri içimize girmiş durumda. Bunun için işimiz zor. Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık misalı.(Gerçi şimdi ne bıyık kaldı ne sakal) İstesek te istemesek te, Batının kültürü sel gibi geliyor. Bundan kurtuluş yok. Ne kadar az zararla inancımızı, ahlakımızı koruyabiliriz, bunun hesabını yapmak zorundayız.

Bunun için de eskisinden daha çok gayret göstererek, önce kendimizi sonra çocuklarımızı manevi değerlerimizle donatmamız gerekiyor. Artık taaruzda değil savunmada olduğumuzu unutmayalım. Şunu da unutmayalım ki, mücadele ne kadar zor şartlar altında yapılırsa mükafat da o kadar fazla olur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 HAZİRAN 2003 · KAYIT 12090

Herşey Curcunaya dönüşmüş

Zamanın şartlarına göre değişim şart. Fakat bu değişimde ölçü kaçırılırsa, ortalık curcunaya döner ve toplumu ayakta tutan değerleri yok olma noktasına getirir. Hele bir de değişmeyecek şeyleri değiştirmeye zorlarsanız kendinizi inkar etmiş, bir nevi “harakiri” yapmış olursunuz.

Her nedense iki asırdır, gelişimi, değişimi hep yanlış uyguluyoruz veya uyguluyorlar. Batı, değişimde teknolojiye yönelirken biz dine, manevi değerlere yöneldik. Onlar dinlerine hiç dokunmazken biz teknolojiyi bir tarafa bırakıp nasıl yaparız da dini değiştiririz, hep bunun planı, projesi ile uğraştık. Çünkü kasıtlı olarak geri kalmanın müsebbibi olarak din gösterildi.

Bu kadar yanlış zorlamanın çarpık neticeleri de artık alınmaya başlandı. Manevi değerlerimiz, dinimiz, her kesim tarafından tartışılmaya, sorgulanmaya başlandı. Eskiden bidatler hurafeler sokularak bozulmaya çalışılan din, şimdi iman esasları sarsılarak bozulmaya yok edilmeye çalışılmaktadır.

Dikkat edilirse, televizyonlarda en çok tartışılan konular dini konular. Halbuki dini inançlarda doğru, tartışmakla bulunamaz. Bulunabilseydi bu kadar peygamberin, kitabın gönderilmesine lüzum kalmazdı.

Aydın din adamı yetiştirmek ve dünyaya İslamiyeti tanıtmak için açılan İlahiyat fakültelerinin bazılarında; derslerde, verilen konferanslarda sistemli bir şekilde öğrenciler, değişim adı altında dinden, namazdan manevi değerlerden uzaklaştırmaya çalışılıyor. Manevi değerlere önem vermeyen, namaz kılmayan kimseler, imanı kuvvetli ideal insan olarak lanse edilmektedir. Kabın içinde ne varsa dışarı onu sızdırır, bu normal. Beni hayrete düşüren, konferansta, derste hiçbir öğrencinin söz isteyip, “hocam siz diyorsunuz, hem namaz kılmayacak hem de imanı kuvvetli olacak bu nasıl olur?” dememesi.

Bir ilahiyatçı bayan çıkıyor, “ Benim başımı kapatmam sizi yanıltmasın; ben başı örtmenin farz olmadığına inanıyorum, benim başımı kapatmam örfe dayalı” demesine de bir itiraz gelmiyor öğrenciden. Böyle olaylar, dinin tahrip edilmesinde epeyce yol alındığını göstermekte.

Din tahripçilerinin hepsinin ortak özelliği, “doğruyu sadece ben bilirim, sadece benim dediklerim doğru” demeleri. Bir taraftan, Kur’an kafidir, herkes okuyup dinini buradan öğrenebilir; bir alime, bir mezhebe, hatta peygambere ihtiyaç yok derken; diğer taraftan her biri İslamiyeti anlatan, “İslamiyet budur” diyerek bir sürü kitap yazıyorlar. Bununla da kalmıyorlar, konferanslarla, televizyon programlarıyla, gazete yazılarıyla dini yorumluyorlar. Demekki samimi değiller.

Hani herşey açıldı, rehber, alime ihtiyaç yoktu! Bir alime, rehber ihtiyaç olduğunu onlar da biliyorlar, fakat hinliklerinden öyle söylüyorlar.

Anadolu’nun ücra bir köyünde yaşayan Ali askere gider. İlk günlerde paşa teftişe gelir. Paşa bizim saf Anadolu çocuğu olan Ali’nin karşısında durup sorar: Oğlum benim adım ne? Bizim Ali, kendi kendine düşünür: Koskoca paşanın adını bilmemesi mümkün değil. Bu işte bir bit yeniği var, diyerek ne cevap vereceğini aramaya başlar. Birden gözleri parlar, işin sırrını çözmenin sevinciyle kendinden emin bir şekilde; komutanım der, sen adını bilmesine biliyon da, bunu bana hinliğinden soruyon. Ali’nin bu saf ve samimi cevabı paşanın çok hoşuna gider, kahkaha ile güler.

Şimdi bana diyecesiniz ki, “sen hep olumsuzları dile getiriyorsun, pek çok da iyi gelişmeler oluyor. Mesela, son yıllarda, dine yöneliş arttı, namaz kılanlar çoğaldı, başörtülülerde kayda değer artış oldu.” Böyle söyleyenler, görünüşte haklı olabilirler. Fakat, sayıya değil kaliteye bakmam lazım. Adam namaz kılıyor ama, günde on defa küfre dalıp çıkıyor haberi yok. Kadın başını örtüyor ama, açıktan farkı yok. Hatta pek çok açık kadın bunlardan daha edepli. Uzaktan bana bak dedirticek, daracık bir elbise, uzun yırtmaçlı etek, tesettürlü- tesettürsüz defileler, o toplantı senin bu toplantı benim akşama kadar sokakta. Halbuki başı örtmek tesettürün bir parçasıdır. Tesettür sadece başı örtmekten ibaret değildir. İnancı gereği başını örten, bunun diğer icablarını da yerine getirmesi gerekmez mi?

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 HAZİRAN 2003 · KAYIT 12091

Tesettürün defilesi olur mu?

Her kuralın kendi içinde bir mantığı vardır. Bu mantığa dikkat edilmezse, kuraldan istenilen netice alınamaz. Hatta kuralın neticesi menfi olur, zarara

dönüşebilir. Dinimizin emrettiği “tesettürlü olma” kuralı da bir mantığa dayanır. Buna uyulmazsa “sevap” almak için yapılan fiil “harama” dönüşebilir.

Son yıllarda yapılan, herkesimden tepki alan “Tesettür defileleri” buna örnek gösterilebilir. Az çok tesettür kuralının mantığını bilen sol kesim bile buna tahammül edemedi. Haklı olarak tepkilerini dile getirdiler. Mesela sosyal demokrat bir yazarımızın tepkisi özetle şöyle oldu:

“İnandığımız gibi yaşayacağız” diyorlardı. Haklarıydı. Bir süredir bu değişti. Artık, yaşadıkları şeye inanıyorlar.” Dahil oldukları hayatı, vicdanen meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Öyle olmasa “tesütter defilesi “ gibi ucubeyi kabullenebilirler mi? Kadını iştahlı gözlerden sakınmayı amaçlayan “tesettür”ün bizzatihi bir teşhir seansı olan “defileye” konu olması, başlı başına bir çelişki değil mi? Mankenlerin dolaştığı, namahremlerin bakıştığı bir “gösteri”, herkesin her şeyini sergilediği asrımızın gösteriş dünyasının dışında kalmayı seçmiş mümin kadını bozmaz mı? İsrافی teşvik eden hazları yücelten, nefsi kışkırtan, tüketimi kamçıl原因 bir seyirlik, kanaatkarlığı, tevazuu, nefsin ve hazların ıslahını tembihleyen islam terbiyesiyle bağdaşabilir mi? “ Evet bağdaşa bilir mi? Tesettürü sadece başı örtmek olarak görenler bağdaştırabilir. Bunlar, helal olan bir malın tanıtımının da helal olacağına dair fetva aldıklarını söylüyorlar. Herhalde bunlar helal tanıtımla haram tanıtımı karıştırıyorlar.

Son yıllarda para hırsının yani sıra bir de aşağılık kopleksi gelişti bazı Müslümanlarda. Başka bir yazar da konuya bu açıdan yaklaşıyor. (Bazı ifadeler için affınıza sığınıyorum)

“Müzik, ışıklar, renkler... Manken kızlar... "Tak... tak... tak..." yürüyecekler. Podyumun sonuna gelecekler... "Rak..." diye dönecekler... Tesettürlü giysiler içinde endam kıracak, kalça sallayacaklar. Abdestli, namazlı, örtünmüş hanımla evli erkekler, "tesettürlü mankenlerin" bacıklarını, kalçalarını, mahrem yerlerini gözleriyle soyacaklar. Göz zinası yapacaklar. Olacak sana tesettür defilesi. Hayata bak dincileri ne hale getirdi. Laikler gibi olacaklar ya.Onlarla yarışacaklar ya. Örtünmenin defilesini yapıyorlar. Örtünmenin defilesi mi olur? Altı kaval, üstü şişhane! İslam kültüründe defile mi vardı? İslamcı kadın, laik kadına yaklaşıyor. Aslında İslamda reform yapıyorlar. Aslında "Yapın yapın..." demeli... Daha çok tesettür defilesi yapın. Ne kadar çok yaparsanız iyidir, demeli”

Bu tür faaliyetler İslama büyük zarar vermektedir.Tesettür defilesi ve bunun gibi gayri İslami davranışlar ya İslamın tesettür emrinin ne olduğunu bilmemenin

veya para hırsının gözleri bürüdüğünün ifadesidir.

Tesettür yani hicab ayetinin içinde yapılanların tam aksine; kadının teşhir edilmemesi, gözden ırak olması, zaruret olmadıkça sesini duyurmaması, erkelerin arasına karışmaması, sokağa çıktığında giyinişinin sade olması, dikkati celbedici giyim ve hareketler içinde bulunamması, tahrik edici olmaması... gibi davranışlar da vardır.

Nitekim. Tergib'te bildirildiğine göre: “Hz.Fâtıma'ya sorarlar: “Kadınlar için en iyi olan nedir?” cevâbında, “Erkeklerden uzak durmalarıdır” buyurur. Âişe validemize, kadın sokağa çıkmak zorunda kaldığında nasıl olmalı diye sorulduğunda; başörtüsünün üstüne eski bir örtü almalı, belini büküp yeni elbise giymemelidir. Konuşmasının düzgün olmaması için ağzına bakla gibi bir şey koymalıdır.” buyurur. Defilecilerin yaptığına bir bakın bir de bu hükümlere. Nereden nereye değil mi?

Yanlış anlaşılmasın; İslamiyet, papazlar gibi kadından uzak durun demiyor. Meşru şekilde evlenin, yuva kurun; komşunun karısını, kızını baştan çıkarmayın, onların haya perdelerini parçalamayın, aile yavalarını yıkmayın diyor. Tesettürün gayesi de bu değil mi zaten!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 HAZİRAN 2003 · KAYIT 12092

Aslühu neslihu

Her insanın, bilhassa mevki, makâm sahibi kimselerin, çevresindekilere, yardımcılarına, çok dikkat etmesi gerekir. İnsanın çevresinde danışabileceği, sağlam, güvenilir; iyiliklere, güzelliklere yönlendiren, yangına körükle gitmeyen kimselerin olması büyük bir nimettir. Cenâb-ı Hakkın bir ihsânı, bir lütfudur. Nitekim, sevgili Peygamberimiz, bir hadis-i şerîfinde, “Allahü teâlâ bir emir, hükümdar için hayır irâde ederse, ona sadakatli bir vezir, yardımcı ihsan eder” buyurmuştur. Bununla ilgili ibretli bir kıssa vardır:

Eski devirlerde, bir memlekette, hükümdarın biri, devleti idâre etmekte çok zorlanmış. Hayat pahalılığı, anarşi almış yürümüş. Hükümdar, bütün gayretine, geceli gündüzlü çalışmasına rağmen, bunlara bir çâre bulamamış. Bu arada birisi gelip, “Memleketi bu hâlden ancak hazret-i Hızır kurtarır. Hazret-i Hızır'ı bulup

getirecek birini bulursak memleket kurtulur” demiş. Bu teklifi beğenen hükümdar, memleketinin her tarafına tellallar gönderir. Kırk günde Hızır aleyhisselâmı bulup saraya getirerene elli bin altın verileceğini, fakat yalandan bulup getiririm deyip altınları alıp da getirmeyenin idâm edileceğini bildirir.

Bu ilân üzerine birisi gelip, "Ben hazret-i Hızır'ı bulup getireceğim" der ve altınları alır. Bu kimse çok fakir ve yaşlı biri imiş. Nafakasını temin edemediği için çocukları perişan haldeymiş. Kendini feda edip, çoluk çocuğunu kurtarmak için böyle bir karara varır.

Memleketine döner dönmez, başlamış altınları harcamaya. Çocuklarının her birine birer ev satın alır. Yine her birine de geçimlerini sağlayabilecekleri kadar, bağ, bahçe, dükkan satın alır. Artan altınları da, hepsine fakirlere dağıtır.

Kırkıncı gün çocuklarıyla, yakınlarıyla helallaşan ihtiyar, kurbanlık koyun misâli sarayın yolunu tutup kapısından içeri girer. Boynunu büküp padişahın karşısında durur. Daha padişah bir şey söylemeden vezirlerden biri seslenir: "Padişahım bunun önce başını gövdesinden ayırıp, sonra da bedenini parça parça yapıp, sokak başlarına asalım. Padişahımızla alay etmenin cezâsının ne olduğunu herkes bilsin, görsün."

Diğer vezir hemen söze karışır: "Bu işkence az gelir hükümdarım. Bedenini parçaladıktan sonra, büyük bir kazanda pişirelim.

Bu arada üçüncü vezir söz isteyip, "Hükümdarım. Büyüklere affetmek yakışır. Bu kimse bir cahillik yaptı. Yanlışla yanlış ile cevap vermek uygun olmaz. Bu vezirlerin dediklerini yapmayı doğrusu ben size yakıştıramam. Siz kendinize yakışanı yapınız lütfen!" der.

Bu heyecanlı konuşmalar yapılırken, bir çocuk aralarında dolaşmaşa başlar. Vezirler bunun ihtiyar adamla geldiğini zannederler. Gelen adam ise saraydan birinin çocuğu zanneder.

Bu çocuk vezirlerin konuşmalarını dikkatle dinleyip, sonunda "Aslûhu neslûhu" yâni insanın aslı, atası neyse, nesli de öyle olur, der. Bu çocuk ve bu sözü hükümdarın dikkatini çeker. Merak edip sorar: "Ey çocuk sen kimsin, o sözlerinle ne demek istiyorsun?"

Çocuk cevap verir: "Ey hükümdarım, bu sözümle şunu kastettim: İlk konuşan vezirin babası kasaptı. Bunun için aslına uygun olarak ihtiyarın parçalanmasını istedi. Diğerinin babası ise aşçı idi. Bunun için bu da, ayrıca pişirilmesini de istedi.

Üçüncü vezirin babası ve dedesi ise, evliyâ bir zâttı. Ömrü boyunca kimseye zulmetmemişti, Herkese merhâmet ederek, kusurlarını affetmişti. Bu da aslına uygun olarak, affedilmesini istedi. İşte bunun için ben hepsinin sonunda, “aslûhu neslihu” dedim. Sen aslı nesili temiz olanlarla çalış, bunları kendine yardımcı yap! Böyle yaparsan kısa zamanda, sen de memleketin de rahata, huzura kavuşur. "Aradığın vezir bu, aradığın Hızır da benim!" dedi. Ve birden kaybolur.

Sultan derhal bu iki vezirin işine son verir. Memleketi üçüncü vezire teslim eder. Kısa zamanda memlekete huzur gelir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 20 HAZİRAN 2003 · KAYIT 12093

Haklı mı mutlu mu olmak istersiniz!

Mail adresime, “Haklı olmak mı istiyorsun, yoksa, mutlu olmak mı?” diye bir mesaj geldi.. Evet, herkesin devamlı sorması gereken en önemli sorulardan biri de bu." Haklı mı olmak mutlu mu olmak!"

Hayatta, çoğu zaman ikisi de mümkün değildir. Haklı olmak ve iddialarımızı savunmak hem muazzam miktarda zihinsel enerji tüketir hem de hayatımızdaki insanlarla aramızda mesafe koyar. Haklı çıkma ihtiyacı, ya da başkasının hatalı olduğunu ispatlama arzusu, çevremizdeki insanları sürekli savunmada olmaya yönelteceği gibi bizi de baskı altında tutar.

Buna rağmen çoğumuz kendi doğrularımızı, başkalarının yanlışlarını kabul ettirmeye çalışarak zaman ve enerji tüketiriz. Birçok insan farkında olarak ya da olmayarak başkalarına hatalı olduklarını ispatlarsa, onların bunu minnettarlıkla karşılayacağını ya da en azından bir şeyler öğreneceklerini sanır. Bu çok yanlış bir düşüncedir!

Bir düşünün: Bugüne dek hiç haksız olduğunuz söylendiğinde,siz bunu söyleyen kişiye içten "Sen haklısın; bana haksız olduğumu gösterdiğin için çok teşekkür ederim" dediniz mi? Ya da; tanıdığınız bir kimse hatasını düzelttiğiniz veya, haklı çıktığınız için size teşekkür etti mi? Bırakın teşekkürü, bunu samimi olarak kaç kişi kabul etti?

Elbette etmemiştir. İşin gerçeği sudur: Hepimiz öne sürdüğümüz iddialara başkalarının saygı gösterilmesini ve bunların anlaşılmasını isteriz. İnsanların en büyük arzularından biri, kendisini başkalarının dikkatle dinlemesidir. Ve dinlenmeyi bilenler herkes tarafından en çok saygı ve sevgiyi görürler.

Karşılarındaki insanı ikide bir düzeltme alışkanlığı olanlarsa, pek sevilmezler ve herkes onlardan kaçmaya bakar. Bütün bunlar, haklı çıkmak hiçbir zaman uygun değildir, anlamına gelmez; İnsanın gerçekten haklı çıkmasını istediği durumlarda vardır.

Hiç taviz vermek istemeyebileceğiniz ilkeler olabilir. Burada düşündüklerinizi açıkça söylemek önemlidir. Ama çoğu zaman İnsanın egosu öne çıkar ve kavgasız geçebilecek bir konuşmanın niteliğini bozar. Bu, ille de haklı çıkma isteğinden ve ihtiyacından kaynaklanır.

Daha sevimli olmanın en güzel yolu, haklı çıkmanın zevkini ve süksesini başkalarına bırakmaktadır. Düzeltme huyunu bırakın. Bu huydan vazgeçmek ne kadar zor gelse de emin olun çabanıza değecektir. Birisi size " Bence en önemli şey.." diye başladığında, hemen onun sözünü kesip " Hayır daha önemlisi şudur.." veya, buna benzer yüzlerce sesli sözlü teklif düzeltme yapmak yerine, bırakın karşınızdaki insanın yorumu öyle kalsın.

Böylece çevrenizdeki insanlar size karşı daha az savurgan, daha çok sevgi dolu olacak, nedenini tam olarak anlamasalar bile, size karşı tahminlerinizin ötesinde bir beğeni duyacaktır. Siz de, onların mutluluğuna tanık olup buna katılmanın bir ego çatışmasından çok daha tatmin edici olduğunu keşfedeceksiniz.

En temel ilkelerinizden ve yüreğinizde biçimlenen fikirlerden taviz vermeniz şart değildir, ama bugünden başlayın ve bırakın çoğu zaman da "Başkaları haklı oluversin!" Siz gerçekten haklı iseniz, söylemesenizde bir gün haklılığınız zaten ortaya çıkacaktır. Çünkü gerçekler gizli kalmaz!

Zaten dinimiz de, münakaşayı terkedip, haklı olduğu halde karşındakine, ben haksızım sen haklısın diyene cennet vadediyor. Bu konu ile ilgili olarak Peygamber efendimiz şöyle buyuruyor:

"Sizden öncekiler sırf bunun yüzünden helak oldu. Bırakın münakaşayı! Münakaşanın faydası yoktur. Mümin münakaşa etmez. Münakaşa eden iki kişi ziyandadır. Münakaşa edene kıyamette şefa'at etmem. Haklı olduğu hâlde münakaşayı bırakana, Cennetin kenar, orta ve yüksek yerinde üç köşk verileceğine

kefilim. Putlara tapmaktan sonra Rabbimin ilk yasak ettiği şey münakaşadır.”
(Taberânî)

GÖNÜL BAĞÇESİ · 21 HAZİRAN 2003 · KAYIT 12094

Zor ama mümkün

Dün, kişi haklı da olsa, münakaşa etmeyip karşısındakine, “sen haklısın” derse mutluluğu yakalayabileceğinden bahsetmiştik. Bu önemli konuya bugün de devam etmek istiyorum. Dostların, dostlukların azaldığı günümüzde, bunların kaybedilmesine sebep olan münakaşadan daha çok kaçmak elzem oldu.

Çünkü, münakaşa, dostların arasını açar, kin ateşini körükler. Münakaşa, karşıdaki insanı cahil yerine koymak demektir. Sen bilmezsin, ben bilirim demektir. Cahillikle suçlanan herkes az veya çok üzülür, kırılır. Bu da dostluğu zedeler.

Ben haklıyım, sen haksızsın demek, kendisinin akıl, fazilet ve ilimde üstünlüğünü isbata çalışmaktır. Bu ise, karşıdakini cehalet ve ahmaklıkla itham etmek demektir. Kendini karşısındakinden üstün görmek ise, kibirdir.

Münakaşanın savunulacak hiçbir yönü yoktur, her yönden zararlıdır. Münakaşa güzel ahlâkın zıttıdır. Müslüman güzel ahlâklı olur. Hadis-i şerifte, “Mallarınızla herkesi memnun edemezsiniz. Güler yüz ve tatlı dil ile, güzel ahlâkla memnun etmeye çalışınız!” buyuruldu. Güzel ahlaklı kimse, herkese karşı, güler yüzlü, tatlı dilli olur. Hiç kimse ile münakaşa etmez. Bilir ki, münakaşa etmek, dostluğu giderir. Düşmanların çoğalmasına sebep olur. Fitne çıkarmaz, dost ile de, düşman ile de tatlı konuşur, herkesle iyi geçinir. Hafız-ı Şirazi’nin, dostlara doğru söylemeli, düşmanları güler yüzle ve tatlı dil ile idare etmelidir sözüne uyar. Af dileyeni affeder. Kimsenin sözüne karşı gelmez. Münakaşa etmez. Herkese yumuşak söyler, sert konuşmaz.

Haklı olduğu hâlde münakaşayı terketmek, haksız olduğu hâlde, münakaşayı terketmekten daha zordur. Bu bakımdan haklı olduğu hâlde münakaşayı terketmek daha çok sevaptır.

Hakkı açıklamak niyetiyle de olsa, başkalarını mağlup etmek için yapılan tartışmalar zararlıdır. Bir kimsede tartışmada galip gelme sevgisi, hakkı karşısındakinin ağzından duymaktan daha sevimli gelirse, her kötülüğün içine girmiş demektir. Tartışmayı kazanma arzusu, diğer kötülüklere sebebiyet verir. Hadis-i şerifte, “Hitabeti kuvvetli ve münakaşacı olan, faydalı amelden mahrum kalır” buyurulmuştur.

Tartışmanın pek çok zararı vardır. Bunların bazıları şunlardır:

Tartışma hasede yol açar: Hadis-i şerifte, “Hased, ateşin odunu yediği gibi, hasenatı yer” buyuruldu. Hakkı küçük görmeye sebep olur: Hadis-i şerifte, “Hakkı küçük görmek kibirdendir.” buyuruldu. Tartışma, kin tutmaya yol açar. Kendi fikrinin kabul edilmediğini gören tartışmacı, karşısındakine gizli-açık kin besler, bazan ömür boyu onu affetmez.

Gıybetে sebep olur. Hâlbuki Allahü teâlâ gıybet etmeyi, ölü eti yemeye benzetmiştir.

Övünmeye sebep olur: Allahü teâlâ kendimizi övmekten bizi menederek, “Elbette Allahü teâlâ, kendini beğenip övünen hiç kimseyi sevmez” buyurmaktadır. (Lokman18)

Nifaka, riyaya inada yol açar. Hadis-i şerifte, “Allahın en sevmediği kimse, hakkı kabul etmekte inat edendir.” Buyuruldu. İnat, karşımızdakini aşağı görmeye, ondan nefret etmeye, ona düşmanlık beslemeye yol açar.

Münakaşa, dostların azalmasına, hasımların çoğalmasına sebep olur. Hasan-ı Basri hazretleri, “Bin kişinin dostluğuna, bir kişinin düşmanlığını satın alma!” buyurdu. Kötülerle münakaşa etme, üzerler./ İyilerle münakaşa etme, küserler.

Bütün bu bildirilenler, söylemesi kolay yapması zor şeylerdir. Zor ama mümkün; karşılığında Cennet sözü var! Hem de Peygamber efendimizden: “Kimse ile münakaşa etmeyen, haklı olsa bile, dili ile kimseyi incitmiyen müslümanın, Cennete gireceğini size söz veriyorum.” (Tirmizî)

GÖNÜL BAHÇESİ · 27 HAZİRAN 2003 · KAYIT 12095

Üç ibretli olay

Kişi mal, mülk sahibi olmakta çok hırslı olur, tek gayesi bu mala kavuşmak olursa, hem dünyada, hem de âhırette rezil olur, perişan olur. Olmadık işler gelir başına. Bunun misâlleri sayılamıyacak kadar çoktur. Mehmed-i Bican hazretlerinin anlattığı şu hikâyeden –yaşanmış bir olay olup olmaması önemli değil- anlıyana çok ibretler, dersler vardır:

Devrin hükümdarı bir gün tebdili kıyafetle teftişe çıkmıştı. Bir demirci dükkânının önünden geçerken demircinin hâli dikkatini çekti. Demirci, örsün başında iken sevinçle kalkıp, körüğün yanına gidiyor, sonra da ağlıyarak perişân hâlde geri dönüyordu. Örsün başına gelip körüğe bakınca, tekrar neşesi yerine geliyor, sevinç içinde yine körüğe koşuyor. Fakat, ağlıyarak yine geri geliyordu.

Hükümdar, bunun araştırılmasını sonraya bırakıp, veziri ile yoluna devam etti. Bu defada bir câminin önünden geçerken müezzinin hâli, sultanın dikkatini çekti. Müezzin, yerden minâreye bakıp sevinç içinde minâreye tırmanıyor. Nefes nefese, şerefeye ulaşıyor. Fakat, ümitsizlik, perişânlık içinde geri geliyordu. Yere indikten sonra, tekrar minârenin şerefesine bakıyor, o önceki neşe hâli avdet ediyor. Koşarak aynı hızla minâreye çıkıyordu. Şerefeye varınca da bütün ümitleri, hayâlleri yıkılmış olarak geri dönüyordu.

Hükümdar, yoluna devam etti. Bu defa da, üç yol ağzında oturan bir kimsenin hâli dikkatini çekti. Dikkatle baktığında, bu kimsenin ama olduğunu anladı. Ama, gelen kimsenin ayak seslerini hissettiğinde gelene, “ Ne olur, şu bir akçeyi al ve enseme bir okkalı tokat at!” diye yalvarıyordu. Oradan geçenler de, bu kimsenin yalvarmasına dayanamayıp bir akçeyi alıp, amanın isteğini yerine oradan uzaklaşıyorlardı. Hükümdar, bu üç ibretli olayın sırrını öğrenmesi için vezirini görevlendirdi. Vezir, önce demirciden başladı. Demirci başından geçenleri şöyle anlattı:

Seneler önceydi. Bir gün işim çok olduğundan, dükkandan geç ayrılmam gerekiyordu. Bunun için, iki tavuk alıp çırakla eve gönderdim: "Bu akşam eve geç geleceğim, bu tavukları pişirip birini bana gönderin, diğerini de siz yersiniz. Ben yemeğe gelemeyeceğim" diye de haber yolladım.

Akşam namazından sonra, evden pişmiş tavuk geldi. Karnım da çok acıkmıştı. İşi bırakıp, örsün kenarına çömelip, tavuğu yemeğe başladım. Tavuğun sadece bir butu kalmıştı elimde. Bu sırada içeriye sevimli bir kedi girdi. Tam karşıma durup beni seyretmeye başladı. Belli ki benden elimdeki butu istiyordu. Fakat ben oralı olmadım. Çünkü karnım çok açtı. Kedi, acıklı acıklı miyavlamaya başladı.

Bunun üzerine ben kendisini kovalamak istedim. O an hiç beklemediğim bir şey oldu. Kedi cin midir şeytan mıdır dile gelip, “Eğer o butu bana verirsen, emsâlsiz bir hazinenin yerini sana göstereceğim, onunla istediğin kadar tavuk alırsın” dedi. Ben, “Göster, ben de, butu sana vereyim dedim. Kedi,” “Şu körüğün yanına bak” dedi.

Baktığımda bir de ne göreyim. Renk renk, eşi benzeri olmayan mücevherler... Karnım doymadığı için, elimdeki buttan da vaz geçemiyordum. “But benim elimde, mücevherler de benim dükkanımda, o zaman niçin aç kalayım?” diye düşündüm. Elime bir sopa parçası alıp, kediyi kovaladım. Oturup elimdeki butu yemeye devam ettim. Gözüm de, körüğün yanındaki hazinede idi. Butu bitirir bitirmez de, yerimden fırladım.

Körüğün yanına vardığımda, baktım, hiçbir şey yok. Acaba yanlış mı gördüm, diyerek, tekrar örsün yanına geldim. Mücevherler ıslıl ıslıl orada parlıyordu. Sevinç içinde, oraya koştum. Körüğün yanına varınca, onların yine yok olduğu görüyordum. İşte o zamandan beri, böyle hazineye kavuşmak için, gidip geliyorum. (Diğer ikisinin sırrını da yarına bırakalım)

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 HAZİRAN 2003 · KAYIT 12096

“Bir vâdi dolusu altını olan...”

Dün, demircinin başına gelenleri anlatmıştım. Bugün de, müezzinle, âmanın başına gelenleri anlatayım: Vezir, demircinin sırrını öğrendikten sonra, müezzinin bulunduğu câmiye geldi. Müzzezin devamlı minareye çıkıp inmesini şöyle anlattı: Bir gün, minâreye ezân okumak için çıkmıştım. Baktım şerefede iri, güçlü, çok da sevimli bir kuş var. Yanına yaklaştığımda, beni kaptığı gibi göklere yükseltti. Uzun bir yolculuktan sonra, eşi benzeri olmayan bir yere indirdi.

Bulunduğum yerin, tarifi mümkün olmayan bir güzelliği vardı. Ben etrafın güzelliği ile kendimden geçmiş bir hâldeyken, birileri gelip beni bir saraya götürdü. Hayâl bile edemeyeceğim güzellikte bir saraydı bu. Sarayda beni bir kadın karşıladı.

Kadının güzelliği karşısında hiçbir şeyi görmez oldum. Gözümü kendisinden ayıramıyordum. Kadın, benim bu şaşkınlığımı fark etti. Merakımı gidermek için şu açıklamayı yaptı, “Ben bu ülkenin hükümdarının kızıyım. Evlenmek için seni buraya ben getirttim. Fakat bu arada beklenmedik birşey oldu. Babam vefât etti. Bu hâldeyken seninle evlenmem uygun olmaz. Birkaç gün bekle, sonra nikâhımızı yapar evleniriz.”

Ben, hemen itiraz ettim, “Olmaz. Ben bekleyemem!” dedim. Kadın, “Ben de arzû ediyorum. Zâten seni buraya bunun için getirttiğimi az önce söyledim. Birkaç gün sabır etmeni istiyorum. Sadece birkaç gün.”

Ben bu sözleri anlayıp, muhakeme yapacak durumda değildim. Kadının güçelliği aklımı örtmüştü. Benim düşündüğüm tek şey vardı. Bir an önce ona kavuşmak. “Olmaz. Ben bekleyemem!” diye direttim.” Bunun üzerine, beni getiren kuşa kızgın bir şekilde emrini verdi: “Al bunu getirdiğin yere bırak gel! Amma da sabırsızmış. Ni'mete kavuşmanın ilk şartının sabretmek olduğunu bilmeyenden hayır gelmez.” dedi.

Ben hatâmı, sabırsızlığımın neticesini anlamış oldum. Fakat iş işten geçmişti. Perişân bir şekilde, minâreden indim. Evime giderken belki bir ümit, kuş tekrar gelmiştir, diye şerefeye baktım. Bir de ne göreyim, kuş orada değil mi? Hemen koşarak çıktım. Fakat kuş yine kayboldu. Tekrar aşağı indim. Yine kuşu gördüm. İşte bundan dolayı akşama kadar inip çıkıyorum.

Vezir son olarak üç yol ağzındaki, gözleri kör adamın yanına gitti. Kendine niçin parayla tokat attırdığını sordu. Adam şöyle anlattı: Ben uzun yıllar, kervancıbaşı görevini yaptım. Bir gün kervanıma, on deve yüklü birisi katıldı. Yolculuk esnasında, bu yüklerin altın olduğunu anladım. Şeytan kanıma girip, niyetimi bozdu. Elime bıçağı alıp, yüklerin sahibinin yanına gittim. Adam benim niyetimi anlamıştı. Canını kurtarmak için, önce yükünün yarısını, sonra tamamını teklif etti. Ben kabûl etmedim.

Adam çâresiz kalıp, bu defa da şu teklifte bulundu: “ Beni öldürmezsen, kimseye yapmadığım bir iyiliği sana yaparım. Senin gözüne bir mil çekeyim. Yer altındaki bütün hazineleri görürsün. Zaten ben de bu altınları böyle elde ettim.”

Bu teklif hoşuma gitti. Kabûl ettim. Gözümün birine mili çekti. Artık bütün hazineleri görebiliyordum. Fakat buna da râzı olmadım, daha çok göreyim, daha çok altın toplayayım diye, diğer gözüme de mil çekmesini istedim. Adam dedi ki:” O zaman hiç göremezsin, gel sen buna râzı ol! Tamah etme!”

Ben ısrar ettim. Bunun üzerine adam, "Benden günâh gitti" deyip, diğer gözüme de mili çekti. Artık dünyam kararmıştı. Bütün hazineleri görüyor, fakat bunun dışında başka bir şey görmüyordum. İşte dünya tamahı, altın hırsı, beni bu hâle getirdi. Kendimi dünyada bu şekilde cezâlandırıyorum. İnşâallah Cenâb-ı Hak da bu tevbemi, pişmanlığımı kabûl eder de, âhirette cezâlandırmaz.

Resûlullah efendimiz ne güzel buyurmuş, “Bir vâdi dolusu altını olan, bir vâdi dolusu daha ister!”

2003 YILLIK KÜLLİYATI

07

Temmuz

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 TEMMUZ 2003 · KAYIT 12097

Körpe beyinleri körelten sihirli kutu!

Geçenlerde karşılaştığım bir öğretmen arkadaşın anlattıkları ile şoke oldum, aklım hafsalam almadı anlatılanlarını. Beşinci sınıfa gelmiş pek çok öğrencinin okuma yazmayı tam sökemediğini hatta adını yazamayan öğrencinin bulunduğunu söyledi öğretmen arkadaş.

Ben, bu çocukları geri zekalı mı, değilse bunun sorumlusu siz öğrenmenler değil misiniz diye sorduğumda, hayır, biz sorumlu değiliz dedi. Bi, her türlü metodu, yolu deniyoruz fakat adeta beyinlerini kilitlemişler, biz açmak için zorluyoruz, onlar açmamak için.

Bunun sebebini sorduğumda arkadaş dedi ki, “Sebepler çok fakat bana göre esas sebep televizyon; ölçülü kullanılmadığından beyin faaliyetlerini dumura uğrattıyor televizyon..”

Evet, gerçekler acı da olsa kabul etmek zorundayız. Yapılan yerli yabancı bütün araştırmalar da zaten bunu gösteriyor. F.Özten’in ozgurvebilge sitesindeki araştırması bunu doğruluyor: Evimizin baş köşesinde oturan ve hayatımızı doğrudan doğruya yönlendirmeye devam eden televizyon, çocuklar başta olmak üzere, hepimizin okuma ve anlama kabiliyetini de ele geçiriyor. Uzmanlar bu yüzyılda, geçen yüzyıla oranla daha az kitap okunduğunu belirtiyorlar. Özellikle son 30 sene içinde kitap okuma oranlarında ciddi düşüşler olduğunu belirten uzmanlar, televizyon ve diğer görsel medya araçlarının hızla yayılmasını, buna sebep olarak gösteriyorlar. Çünkü, televizyon seyreden insanlar her konuda bilgilendiklerini düşünerek daha fazla performans isteyen kitap okuma, araştırma gibi faaliyetlere yönelmiyorlar.

ABD Ulusal Eğitim Gelişimini Değerlendirme Dairesinin (NAEP) araştırmalarına göre, çeşitli yaş gruplarına ayrılmış öğrencilerin okuma kabiliyetlerinin gelişiminde sürekli bir düşüş olduğu gözlemlendi. Ayrıca Kitap Sanayi Çalışma Grubunun yaptığı anketlerde, düzenli kitap okuyan 16-21 yaşları arasındaki gençlerde önemli ölçüde düşüş tespit edilmiş. Düzenli kitap okuma alışkanlığı olmayanda ise tamamen bitmiş.

NAEP'in yaptığı araştırmalarda, günde ortalama 5-6 saat televizyon izleyen çocukların okuma yeteneğinin, günde 2 saat televizyon seyreden çocukların okuma yeteneğinden çok daha düşük olduğu ortaya çıktı. Seyretme miktarının başarıyı etkilediğini vurgulayan araştırmacılar, en güçlü olumsuz etkiye, televizyonun neden olduğunu belirtiyorlar.

Özellikle okul ve aile ile ilgili problemlerden kaçmak için televizyon seyreden çocukların okuma oranında ve okul başarısında düşme görülüyor. Neuman ve Prowda'nın Connecticut eyaletinde yaptığı araştırmalar, aşırı televizyon seyreden çocukların kitap okumayı sevmediklerini ve düşük kalitedeki materyallere meyilli olduklarını ortaya çıkardı. Neuman, televizyon seyretmek yerine kitap okumayı tercih eden çocukların yüksek kaliteli kitapları tercih ettiklerini, hayatında televizyon etkili olan çocukların ise düşük kaliteli, basit kitaplara yöneldiklerini belirtiyor.

Wall Street gazetesi köşe yazarlarından Marie Winn, televizyonun çocukların sadece okuma yeteneklerini değil, aynı zamanda yazma yeteneklerini de etkilediğini ileri sürüyor: “Doğru okuma kabiliyeti olmayan çocukların asla yazmayı öğrenmeyeceğini, şüphesiz bütün eğitimciler bilir. Yazı, kitapla yapılmış bir konuşmadır ve sadece kitapla konuşmayı, okuyarak öğrenebilirsiniz.” Ayrıca Winn, televizyonun, çocuğun kelimeleri tanımasına, anlamlarını çözmesine, hecelemesine, kelime haznesinin ve düşünme kabiliyetinin gelişmesine engel olacağını belirtiyor.

Kitap okuyan bir çocuk, okuduklarını kafasının içinde resimlendirmektedir. Bunu yaparken hayalgücünü kullanır. Winn bunu şöyle ifade ediyor: “Televizyon görüntüleri, sembollerin ifade ettiği anlamları çözmeyi bize bırakmıyor. Televizyon seyretme sırasında, zihin sembolleri deşifre edemez ve yararlanılabilir hale getiremez.”

İşte bütün bunlar, körpe beyinleri köreltmeye yetiyor.Çocukların niçin okuma yazma öğrenemediklerini ortaya koyuyor!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 TEMMUZ 2003 · KAYIT 12098

Olayın diğer cephesi daha vahim

Dün, Televizyonun yaygınlaşmasıyla insanların beyin faaliyetlerinin yavaşladığından özellikle öğrencilerde beyin tembelliğine sebep olduğundan bahsetmiştim. ABD Ulusal Eğitim Gelişimini Değerlendirme Dairesinin yaptığı eğitim istatistikleri de bunu doğrular mahiyettedir. Bu konu ile ilgili hazırlanan rapora göre, dördüncü ve sekizinci sınıfların % 16'sı, on ikinci sınıfların % 22'si temel yazma becerilerini öğrenememişler. Yine aynı rapora göre, dördüncü, sekizinci ve on ikinci sınıfların ancak % 40'ı yeterli okuma seviyesine ulaşabilmişler. Dördüncü sınıfların % 7'si, sekizinci sınıfların % 3'ü ve on ikinci sınıfların % 6'sı ancak okumada ileri seviyeye gelebilmişler.

Bunun sebebi de şöyle izah ediliyor: Televizyon görüntülerindeki aşırı hız ve hareketliliğin yanı sıra, programların sık sık reklamlarla kesilmesi, dikkat sürekliliğinin kaybolmasına, yoğunlaşma kapasitesinin bozulmasına neden oluyor. Gallup'un yaptığı ankette, katılımcıların çoğunluğu, televizyonu kapattıktan sonra rahatlama hissi duyduklarını, fakat pasiflik ve konsantrasyon düşüklüğünün sürdüğünü belirtiyorlar. Televizyonun enerjilerini emdiğini ve kendilerini tükenmiş bir hale getirdiğini ifade ediyorlar. Tam tersi olarak, kitap okuduktan sonra bu tür zorlukların nadiren görüldüğü belirtiliyor.

Eğitim uzmanı Karen River, çocukların televizyondan uzak tutulmasının nedenlerini şöyle açıklıyor: "Sürekli televizyon seyretmenin, analitik düşünmeye ve okumayı gerektiren zihni işlemlere zararı dokunduğu ispat edilmiştir. Okuma sürekli algılamayı ve satır satır takibi gerektirir. Fakat televizyon izleme, kısa, ardı ardına gelen ve hızlandırılmış sahnelerle zihni alıştıırır, bu da çocukta kolayca dikkat dağılmasına neden olur. Birçok mesaja gark olan çocuğun onlara anlam verecek vakti olamaz. Er geç, televizyon programlarının hızı ve art arda gelmesi çocuğun yazılı malzeme üzerindeki odaklanma kabiliyetini bozar.

Göz kasları, günlük kullanımla güçlenir ve gelişir. Okuma, karışık göz hareketi kullanımını gerektirir. Halbuki televizyon seyretme, gözü tek bir noktada tutarak, bu kasları etkiler. Çok televizyon seyretmeye alışmış çocukların, kitap okumanın

gözlerini yorduklarını söylemeleri, göz kaslarının televizyon sebebiyle gelişmemesinden kaynaklanıyor.”

Kitap okuma, insana, uzun süre konu değiştirmeden dikkatini toplama eğitimi kazandırırken, televizyon bunun tam tersine, insanın dikkatini bir noktaya toplamasını engelliyor. Televizyon seyrederken, beyin faaliyetleri, uyanık bilincin belirtisi olan beta dalgalarını, düşük bilincin belirtisi olan alfa dalgalarına çeviriyor. Gözler açıkken normal olarak meydana gelmeyen belirli elektronik dürtüler, televizyon seyrederken meydana geliyor. Bu dürtüler gözü bir noktada uzun süre odaklıyor. Bu yan etkiler, özellikle yeni okumayı öğrenen çocuklarda zararlı oluyor. Çünkü bu zararlı etkiler, okumanın gerektirdiği özelliklerin tam tersini geliştiriyor. Böylece, uzun süreli televizyon seyretme, kitap okumayı zorlaştırıyor.

Okuma ve düşünce becerisinin yerleşmediği toplumlarda, televizyon çok daha fazla etkileme gücüne sahip oluyor. Özellikle gösteri çağının öncülüğünü yapan televizyon sayesinde, halk sadece gösterilenle yetinmeyi tercih edip, kitap okumadan iyice uzaklaşıyor. Örneğin Türkiye, kitap okuma oranında çoğu Afrika ülkesinin gerisinde kalmış durumda. Japonya’da toplumun % 14’ü, Amerika’da % 12’si, İngiltere ve Fransa’da % 11’i düzenli kitap okurken, Türkiye’de durum % 0,01 yani, on binde bir! Böyle bir toplumdan ne beklenebilir?

İki gündür vermediği çalıştığım televizyonun olumsuz etkileri, olayın sadece okuma alışkanlığını köreltmesi cephesine bir bakış idi. Toplumun nüvesi olan ailenin temeline dinamit koyan; utanma ve haya duygusunu yok eden yıkıcı programlar, manevi değerlerimizle alay eden; farketmeden sinsize seyircinin imanını çalan art niyetle hazırlanmış ölçsüz dini tartışmalar... olayın diğer cephesi; hatta daha vahim yönü.

GÖNÜL BAHCESİ · 11 TEMMUZ 2003 · KAYIT 12099

Bu işte bir terslik yok mu?

Dünyanın ve içindeki canlıların varlıklarını sürdürebilmesi, ayakta kalabilmesi Allahü teâlâ belirlediği tabiat kanunlarına bağlıdır. Mesela, havadaki oksijen oranı, % 21, karbondioksit oranı ise 0,03 ‘dür. Havadaki oksijen oranı %21’den az

veya çok olursa hiçbir canlı nefes alamaz ve yaşayamaz. Hiçbir insan, hayvan ve bitki hayatta kalamaz. Yine korbondiyoksit oranı yükselirse canlılar zehirlenip ölür.

Bunun gibi, dünyanın bir de sosyal kanunları vardır. Bu kanunlara uymak insanın rahat ve huzur içinde yaşamasını sağlar. Bunlara uyulmazsa, toplumların dengesi bozulur; dünya sıkıntı ve ızdırıp yeri olur. Çekilmez hale gelir.

Bütün toplumlar aile üzerine kurulmuştur. Aileler toplumun temel taşlarıdır. Aile olmazsa veya ailede taşlar yerine oturmamışsa o toplumda huzur olmaz. Bu sosyal bir kanundur. Allahü teâlâ toplumu bu denge üzerine yaratmıştır. Ayet-i kerimede, “Allah, evlerinizi, sizin için bir huzur ve sükûn yeri yaptı.” buyurmuştur. Aile yoksa veya aile fertleri görevlerini yerine getirmiyorsa, evde babanın otoritesi yoksa, aile fertleri babaya saygıda kusur ediyorsa o toplumdan huzur ve sükûn olmaz.

Bugün bütün dünyada, İnsanın bindiği dalı kesmesi gibi, toplumun huzur kaynağı olan ailenin yıkılması için bazı güç odakları tarafından büyük bir çaba sarfediliyor. İşin garibi bu faaliyetler de hürriyet, özgürlük adına akıllarınca ailede babanın dışında diğer fertlere iyilik olsun diye yapılıyor. Bu iyilik ayının yaptığı iyiliğe benziyor: Adamın biri ayıyı ölümden kurtarır. Ayı adamın yaptığı iyiliğe karşılık olarak bir petek bal getirir. Adam afiyetle balı yer. Bir müddet sonra da uyur. Yüzündeki tatlı bulaşığına sinekler konmaya başlar. Ayı, sineklerin adamı rahatsız etmesine üzülür. Sinekleri öldürmeye karar verir. Eline aldığı büyük bir kaya parçasını adamın yüzündeki seneklerin üzerine bırakır. Böylece adamı sineklerden kurtarır. Fakat adamın yüzünü de yamyası yapar.

İşte bugün özgürlük adı altında ailede kına yapılmak istenin budur. Allahü teâlâ insanı zaten hür olarak yaratmış fakat, hür demek her istediğini yapmak demek değildir. Hür insan kendine çizilen sınırlar dahilinde istediğini yapan kimse demektir. Bu sınırı da, onu yaratan çizer, yaratılanın (insanın) çizdiği sınır ile yapılan iyilik ayının yaptığı iyilikten farklı olmaz.

Bugün Batı’da zaten aile mefhumu neredeyse kalmadı. Aile ortadan kalkınca da, alkol, uyuşturucu, fuhuş, her türlü cinsi sapıklık da diz boyu. Bunun neticesi olarak ta boşanma oranları her yıl hızla artmaktadır.

Ülkemizde bu konuda, maalesef hızla Batı’ya ulaşma yarışında. Geçen hafta gazetelerde yayınlanan bir araştırma sonucu bu konuda aldığımız mesafeyi göstermesi bakımından çok ibret vericidir: Devlet İstatistik Enstitüsü verilerine

göre, Türkiye'de boşananların sayısında yüzde 36 oranında artmış.1990 yılında 25 bin 712 boşanma rakamı 2000 yılında 34 bin 862'ye yükselmiş. Boşanmaların birinci sebebi de karşılıklı “aldatma” yani zina.

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Işık Sayıl, yaptığı açıklamada, boşanma oranlarındaki artışı, "insanların evlilik kurumuna verdiği değerin azalması"na bağlıyor. Kadınların “ekonomik özgürlük” kazanmasının ve “eğitim seviyesindeki artış”ın etkili olduğunu söylüyor.

Prof. Dr. Işık Sayıl, "toplumda eşler anlaşamıyorsa ayrılmalıdır" gibi yanlış bir anlayışın olduğunu belirterek, “ayrılık çözüm değil, daha büyük sorunların kaynağıdır" diyor. Çünkü ayrılık demek, huzur kaynağı ailenin dağılması, sahipsiz kalması, çocukların sokağa düşmesi demektir.

Aileye sağlanan maddi desteğin, aileyi rahatlatacağı, böylece aile yuvasını sağlamlaştıracağı; yine kadının eğitim seviyesinin yükseltilmesi, eğitilmiş kadına dayalı huzurlu sağlam bir aile ortamı sağlaması beklenirken, tam tersine, bu iki unsurun aileyi yıkmakta baş rol oynaması hayli düşündürücü değil mi? Sizce bu işte bir terslik yok mu, ne dersiniz?

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 TEMMUZ 2003 · KAYIT 12100

Eşit olmak mı huzurlu olmak mı istersiniz?

Dün toplumun temel taşı olan aileyi yıkılma faaliyetlerinden bahsetmiştim. Batı, bu yıkım faaliyetinde en çok, ailenin temelini teşkil eden kadını istismar etmektedir. Onlar da çok iyi biliyorlar ki, ailenin temel taşı olan kadın yerinden sökülürse yıkım kendiliğinden gerçekleşmiş olacak.

Son 60-70 yıldır, kadının iyiliği için, kadını kurtarmak için yapılan her faaliyet kadını daha da zor durumda bırakmış olup, onu ayrıca büyük bir çıkmaza sürüklemektedir. Kadını özgürleştirmek, kocasına bağımlıktan kurtarmak adına yapılan çalışmalar, onun özgürlüğünü daha da kısıtlıyor; koca bağımlılığından kurtulan kadınlar başka yerlere daha çok bağımlı olmak zorunda bırakılıyor. Yağmurdan kaçayım derken doluya tutuluyor kadın. Dimyad'a pirince giderken

evdeki bulgurdan da mahrum kalıyor. Geriye dönüşü olmadığı için de, şunun bunun oyuncağı olarak perişan bir halde hayatlarını tamamlıyorlar. Kurda kuşa yem oluyor. Bu da, zaten nazik ve hassas yapılı olan kadını yıpratıyor. Depresyona ve çeşitli hastalıklara sebep oluyor.

Nitekim son zamanlarda yaptıkları ilmi çalışmalarda Uzmanlar; kadınların son yüzyılda kazandıkları özgürlüklerin sağlıklarına zararlı olduğu, bu özgürlüklerin yol açtığı stresin sonucu olarak sigara ve alkol, uyuşturucu gibi kötü alışkanlıkların etkisi ile ömürlerinin kıaldığı yorumunda bulunuyorlar. Bir müddet sonra erkeğin ortalama ömür açısından kadını geçeceği tahmininde bulunuyorlar. Bilim adamları, genç kadınlar arasında alkol, uyuşturucu, fuhuş ve sigara tüketimi ile stresin arttığını ve bunun sonucu olarak ömürlerinin kısalmasının kaçınılmaz olacağını savunuyorlar.

Bu konu ile ilgili raporu hazırlayan Continuous Mortality Investigation Bureau adlı özel araştırma şirketinin direktörü Tony Leonardo, kadın ömründe kısalma trendinin bu şekilde sürmesi halinde kadın ve erkeğin ortalama ömürlerinin bir noktada eşitleneceğini ve sonra erkeğin ortalama ömür konusunda kadını geçeceğini söylüyor.

Bu tehlikeli gelişmeyi gören bazı Batılı devletler şimdiden tedbir almaya başlamış. (A.A.)'nın “ Hollanda’da geleneksel aileye dönüş” başlıkla haberinin özeti şöyle: “Hollanda’da, ailelerde erkek ve kadının rol dağılımında, geleneksel yapıya dönüş başladı. Merkez İstatistik Bürosu'nun verilerine göre, çalışan kadınlar arasında tam gün yerine yarım gün çalışma tercih ediliyor, kadınlar giderek evine ve çocuklarına daha çok zaman ayırıyor. Karı- koca tam gün çalışanların sayısında 1980 ve 1990'lı yıllarda görülen artış tersine döndü. Erkeğin tam gün çalıştığı ailelerde çalışan kadın sayısı azaldı. Son 10 yılda tam gün çalışan kadınların yaklaşık yüzde 44'ü yarım gün çalışmaya başladı. Hollanda'da halen 18 yaşın altında çocuğu olan ailelerin yüzde 30'unda geleneksel yapı hakim görülüyor. Erkek çalışırken kadın evinde çocuklarına bakıyor.”

Değişim üzerine seri konferanslar veren ve bu konuda birçok kitabı olan araştırmacı yazar Pat Mesiti de, aile üzerine bakınız ne diyor: “ Bugün, bazı kimseler aile fertlerinin görev ve sorumluluklarını yeniden yorumlamak ve aile kavramını yeniden tanımlamak istiyorlar. Ailenin birliğini, gücünü yıkmakla, aile fertlerinin rollerini değiştirmek, yeniden tanımlamak eş anlamlıdır. Böyle bir

davranış, toplumun yapısı bakımından çok tehlikelidir. Çünkü, aileyi parçalamak, toplumu parçalamak demektir...”

Ailede görev ve sorumlulukların yeniden yorumlanması ile, kadın erkek eşitliği adı altında evde baba otoritesi yıkılmak istenmektedir. Halbuki sosyal hayatta matematiksel olarak eşitlik yoktur.

Her iş yerinde, eşit olmamalarına, farklı konumda olmalarına rağmen çalışanlar işyeri sahibini veya müdürünü memnun etmek için elinden gelen gayreti gösterir. Bunun gibi aile fertlerinin de ailenin reisi olan babayı kendilerinden üstün görüp onu memnun etmek için gayret etmeleri eşitsizlik değildir. Aslında babaya iyilik, aile fertlerinin kendilerine iyilik etmeleri demektir. Çünkü, babanın zarar görmesi, ailenin bütün fertlerine müteselsilen intikal eder. Babanın iyi, rahat ve huzurlu olması fertleri etkiler. Aileyi yıkmak için o kadar yoğun propaganda yapılıyor ki, bu gerçekler kimsenin aklına gelmiyor. Aile fertleri, -özellikle evin kadını- şuursuzca bindikleri dalı kestiklerinin farkında değiller. İyorlar da haberleri yok. Eşit olmak uğruna huzurlarını yok ediyorlar.

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 TEMMUZ 2003 · KAYIT 12101

İthal tarikatlar furyası

Biliyorsunuz, boş gördüğümüz bardak boş değildir. Hava ile doludur. İçine su konunca, hava çıkar su girer. Su çıkınca hava girer. Bu bir fizik konusudur; hiçbir zaman değişmez.

Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz, diye bir söz vardır. Artık bu sözün geçerliliği kalmadı. Müslüman mahallesinde salgangaz satılıyor ve alıcı da buluyor. Çünkü, son yıllarda ülkemizde Hristiyan tarikatlar hızla yayılmakta, mensupları da hızla artmaktadır. Bunun su bardağı ile ne ilgisi var? diye aklınıza takılmasın; gerçekten çok ilgisi var: Bir Müslüman ülkesinde İslamiyet doğru olarak anlatılmazsa; anlatılmadığı gibi her fırsatta reformist akademisyenler tarafından kötülenp dinini yaşamaya çalışan mütedeyyin insanlar gericilikle, ortaçağ zihniyetçiliği ile suçlanırsa; bundan dolayı da insanlar dinden uzaklaşmışsa meydana gelen boşluk ne ile dolacak? Tabii ki böyle saçma sapapan tarikatlarla.

Ülkemizde kendilerine zemin bulacaklar. Taraftar bulacaklar. Nitekim de buldular.

Hıristiyan kökenli Moon tarikatı ve benzerlerinden sonra şimdi de “Prisma” tarikatı karşımıza çıktı. Eski manken ve TV dizi oyuncusu Pınar Altuğ'un boşanma kararında önemli bir etken olduğu iddia edilen "Prisma Organizasyonu"nu basında geniş yer aldı. Tabii ki bu bir vesile ile ortaya çıkan. Daha ortaya çıkmamış, toplumun haberdar olmadığı yerli yabancı nice Hıristiyan kökenli tarikatlar ülkemizde faaliyet göstermekte.

Önceleri bir çok gazetenin magazin sayfalarında bu tarikatların ne kadar çok faydalı olduğu yazılırken; gerçekler ortaya çıkınca, mızrak çuvala sığmadı, Prisma'nın ne kadar tehlikeli bir tarikat olduğunu yazılmaya başlandı.

Mesela, Akşam Gazetesinde Güler Kömürcü "Çok tehlikeli bir tarikat" başlığıyla yazdığı yazısınra "Prisma Organizasyonu"nu hakkında şu bilgileri veriyor:

"Tehlike hiç sanmadığınız kadar yakın. Son birkaç yıldır tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de 'inanılmaz artışla mürit bulan' bir tarikatımsı yapıya dikkatinizi çekmek istiyorum. Kimilerine göre adı 'din' olamayan, kimilerine göre mutluluğun altın anahtarına sizi sahip kılan bir 'öğreti' bu; değişik isimler altında faaliyet gösteriyorlar; 'PRİSMA GRUBU, Bülent Hanım ve kardeşlik derneği-SİRUS'a inananlar..

Hepsinin felsefesi ortak; deizm. Tanrı var ama DİN yok. Ya da bütün dinlere aynı oranda yakınlık. 'Biz İslam-Müslümanlık ve Yahudiliği sentezledik, hepsine eşit oranda inanıyoruz veya hiçbir dine inanmıyoruz sadece Tanrı'ya inanıyoruz' diyorlar. İstanbul-Ankara-Antalya-Bursa ve İZMİR'de inanılmaz bir yapılanma içindeler, çoğu para almıyor seminerler için, maksat sevgi kardeşliği! “ Dikkat ederseniz, bu tarikatın ve diğerlerinin ortak özelliği; sevgi kardeşlik, diyalog, ortak din vs. maksatları, diyalog, hoşgörü, sentez diyerek son ve tek doğru din olduğu inancını yıkmak, bilahare de insanları Hıristiyanlığa yönlendirmek. Bu neticesi hemen alınacak bir çalışma değil. Fakat uzun vadede hedef, bu.

Reformcu, tasavvuf düşmanı profesörler yıllardır, TV'lerde, gazetelerde, toplantılarda ondört asırlık bilinen yaşanan İslamiyeti kötilediler, tasavvufun İslam dışı olduğunu devamlı vurguladılar. Böylece halk dinden ve İslam ahlakını aşıl原因an tasavvuftan uzaklaştırıldı.

Her nedense yıllardır, İslamiyeti ve tasavvufu kötileyen medyatik reforcu proflar bu ithal Hıristiyan tarikatları ile ilgili hiçbir kötuleme kampanyasına

girmiyorlar. Ülkemizde inanç hürriyeti var, herkes istediği dine ve istediği tarikata girebilir, diyorlar. İslamiyeti ve İslam tasavvufunu anlatmaya gelince, buna mani olmak için hakkın önüne akıl almaz engeller çıkartıyorlar. Demek ki, inanç hürriyeti sadece yabancılar için.

Bütün bunlar gizli bir Hıristiyanlaştırma faaliyetinin tezahürü olmuyor mu? Gazate haberlerinden ve kendi itiraflarından, reformcu profların çoğunun bu tür ithal tarikatların ya sempatzanı ya da üyesi olduğu öğrenilince, işin ciddiyeti, vahameti ortaya çıkıyor.

Hıristiyan Batı alemi asırlardır İslamı güç kullanarak yok etmek istedi. Bunda netice alamayınca işte böyle sinisi bir şekilde, içeriden çökerterek İslamı yok etmek istiyor. Sonra da, meydana gelen boşluğu Hıristiyanlıkla doldurmak istiyorlar. Böylece Hıristiyan alemi ve Papalık ondört asırlık intikamını almış olacak! Aslında bu durum sadece dini yönden değil, milli birlik ve bütünlüğümüz ve Devletimizin varlığı, güvenliği açısından da büyük tehlike teşkil ediyor.

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 TEMMUZ 2003 · KAYIT 12102

Hıristiyan tarikatların taraftar bulabilmesi

Dün, ülkemizde son yıllarda “entel” kimsim arasında hızla yayılan Hıristiyan kökenli Prisma tarikatından bahsetmiştim. Bugün de başka bir Hıristiyan tarikatına değinmek istiyorum. Aslında bu tarikatları Yerleşik Hıristiyanlar da” Sapık” kabul edip red ediyorlar. Dinimize göre, bugünkü Hıristiyanlar da sapık olduğundan, bu tarikatlara “sapık dinin sapık kolları” diyebiliriz.

Bahsetmek istediğim, Jon Smith tarafından kurulan 1831 “Mormonculuk” tarikatı. Gazete haberlerine göre; “Türkiye’de Mormonluk hızlı bir şekilde büyümektedir. 1998 yılından bu yana Türkiye’de Mormon sayısı binin üzerine çıkmış durumda. Temel felsefelerini anlatan Mormon Kitabının tümü Türkçe olarak yayınlandı. Kürtçe tercümesi üzerinde de çalışılıyor. Türkiye’de biri Anadolu yakasında diğeri ise Avrupa yakasında olmak üzere iki Mormon din görevlisi Türkiye’de faaliyet gösteriyor. Mormon kilisesine ait olan Birgham

Yougn Üniversitesi Türkiye’den yabancı dil öğrenmek için ABD’ye gitmek isteyen gençlere birtakım mali imkânlar sunuyor.”

Latin Amerika veya Afrika’daki Mormonlar genelde fakir kimseler. Fakat Türkiye’deki Mormonlar, varlıklı ve entel kimseler. Bunlar en az iki yabancı dil bilen ve üniversite öğrenimi görmüş insanlar. Peki anne babası ecdadı Müslüman olan bu insanlar nasıl oluyor da böyle bir sapık bir inanca ilgi duyabiliyorlar? Biraz da bunun üzerinde duralım:

Bu ithal tarikatların tuzağına düşülmesinin birinci sebebi; altyapısı olmayan, temel dinî bilgilerden mahrum cahil ve arayış içinde olan kimselerin varlığı. Bunlar, kandırılmaya, yönlendirilmeye, istismara müsait insanlardır. Demagoji ve mantık oyunlarını ilim zannederler; Böyle olduğu için de, tuzağa yakalanmaları kolay olur.

İkincisi sebebi inanç boşluğu: Hiçbir şeyden haberi olmayan “entel” tabir edilen, sanatçı, tiyatrocu gibi kimselerin inanç boşluğu içinde olmaları. İnsan, yaratılıştan bir şeye inanma ihtiyacını hisseder. İnsan, doğru veya yanlış bir şeye inanmazsa, huzursuz olur. Bu tür inançsızlık boşluğuna düşmüş kimselerin, genelde, dinle pek ilgisi yoktur.

Bu tür insanlar derler ki: “Biz iyi kötü bir şeye inanalım, fakat bu inandığımız şey, bizi bazı şeylere zorlamasın. Biz özgürce istediğimiz gibi yaşayalım, bunlar bizim inancımıza zarar vermesin.”

Dikkat edilecek olursa, bu tür tarikat mensupları tam bunların istediği gibi konuşan, onların nabzına göre şerbet veren kimselerdir. Ayrıca son yıllarda yapılan şu tür propagandalar da Hristiyanlığı özendirdi: “Hristiyanlık da bir dindir, onlar da Cennete gidecek. Bunun için bunları düşman bilmemek gerekir. Geçmişteki olanları bir tarafa atıp, bunlarla dost, kardeş olmalıyız”

Böyle bir inancın Müslümanı dinden çıkartacağını bilmeyen enteller, “ Madem ki, onlar da Cennete girecek, ha Müslüman olmuşsun ha Hristiyan ne farkeder” düşüncesine kapıldılar. Hristiyanlığın belli başlı bir kuralı da olmadığından, “Haftada bir kiliseye gider ayine katılır” sonra da her istediğimi yaparım. İçki de içer, zina da yapar, istediğim gibi yaşarım” anlayışı Hristiyanlığı cazip hale getirdi.

Aslında, İslam tarihi boyunca, dinini bilen şuurlu bir müslümanın din değiştirip Hristiyan olduğu görülmemiştir. Bütün baskılara, her türlü maddi vaadlere rağmen bunun mümkün olmadı. Fakat son yıllarda, sağlam bir din eğitimi almayan bunun için de dininden haberi olmayan, dinini yaşamayan,

sadece ismi Müslüman bir halk meydana geldi. Bu tarikatlara girenler, aslında müslüman iken Hristiyan olmuş değillerdir. Zaten Müslüman değillerdi. Çünkü “Dinini bilmeyenin dini olmaz.”

Bugün Müslümanlar belkide tarihlerinin en zor günlerini yaşıyorlar. Eskiden de, maddi manevi saldırılara hedef oluyorlardı. Fakat İslam devlerleri maddi saldırılara, yetmişmiş âlimler manevi saldırılara karşı koyup zararsız hale getiriyorlardı. Bugün Müslümanlar bu iki güçten de mahrumlar. Üstelik Batı alemi eskiye mukayeseyle tartışılmaz bir siyasi ve maddi güce sahip. Bunun için ferdi savunmaya ağırlık verip, dinimizi en iyi, en doğru şekilde öğrenip, çocuk çocuğumuza öğretip; öğrendiklerimizi de eksiksiz yaşamak zorundayız. Ayakta kalmak için buna mecburuz; hatta mahkumuz!

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 TEMMUZ 2003 · KAYIT 12103

Mucize peygamberlere mahsustur

Ülkemizde, okuma yazma oranının yükselmesine ters orantılı olarak, kültür seviyemiz de devamlı düşüş kaydediyor. Konuşmada, yazmada akıl almaz hatalar yapılıyor. Buna paralel olarak, dini eğitim seviyemiz de çok düştüğü için, dini terimler de yerli yerinde kullanılmıyor. Bunu için de büyük hatalara, hatta küfre, dinden çıkmaya sebep olacak ifadeler kullanılıyor.

Bu tür hataların başında da “Yaratmak” kelimesi geliyor. Yaratmak yani, yoktan var etmek Allahü teâlâya mahsus olduğu halde insanlar için kullanılıyor. Bu kelimeyi mecazi manada kullanmak da, çok tehlikelidir, küfre dinden çıkmaya sebep olur. Çünkü, âyeti kerimelerde, “Allah her şeyin yaratıcısıdır.” (Rad 16), “Herşeyi O yaratmıştır.” (Enam 101), “Yaratmak Ona mahsustur.” (Araf 54) buyurulmuştur.

Dini terimler kullanılırken büyük bir yanlış da, “Mucize” kelimesinde yapılıyor. Gazetelerde sık sık şöyle haber başlıklarına rastlıyoruz: “mucize indirim” “Onuncu kattan düştü, mucize olarak kurtuldu” “bir mucize gerçekleştirdi” vs.

Mucize peygamberlere mahsus olduğu için, böyle ifadelerle, bu kimselerin Peygamber olduğu ifade edilmiş olur. Bunda niyete bakılmaz, söze bakılır. Herhangi bir kimseye peygamber demek küfür olur. Allahü teâlâdan başkasına

yaratıcı demek de böyledir. Müslümanlar, böyle tehlikeli şeyler söylememelidir. Çünkü, mucize sadece peygamberlerde görülür.

Mucize, bir peygamber tarafından, tabiat kanunlarına, adete muhalif olarak yapılan harika yani olağan üstü bir iştir. Mucizeyi yapan yalnız Allah'tır. Peygamberlerine verdiği mucizeleri için “Bunları yapan biziz” buyuruyor. (Enbiya 79)

Kendisinde harika bir şey zuhur eden, mesela denizde, suyun üzerinde yürüyen kimse, peygamberse, bu işe mucize denir. Evliya ise keramet, salih ise firaset, fâsık ise istidrac, kâfir ise, sihir denir. Sihir, cisimlerin fizik özelliklerini, şekillerini değiştirir. Maddenin yapısını değiştiremez. Mucize ve keramet, ikisini de değiştirebilir.

Allahü teâlâ, dünyayı yarattıktan sonra her asırda en az bir kişiyi peygamber olarak göndermiş, ona çeşitli mucizeler vermiştir. Mesela Hz.Musa zamanında sihir çok ilerlemişti. Sihirbazın ipi yılan gibi görünürdü. Hz.Musa'nın asası gerçek bir yılan olup sihirbazların yılan gibi görünen iplerini yutmuştu. Sihirbazlar da bunun mucize olduğunu anlayıp iman etmişlerdi. Hz.Isa zamanında tıp ileri idi. Her hastalığa ilaç bulunurdu. Hz.Isaya, körleri iyileştirme, ölüleri diriltme gibi mucizeler verilmişti. Buna rağmen inanan az olmuştu. Bizim peygamberimiz zamanında da, edebi söz ve yazı sanatı çok ileri idi. Şiir, fesahat ve belagat sanatları zirvedeydi. Yarışmalarda birinci olan şiir, yazı ve konuşmalar Kâbe duvarına asılırdı.

Allahü teâlâ da; her milletin kıymet verdiği şeylerde mucizeler gönderdiği için, Muhammed aleyhisselama da benzeri yazılamıyacak olan bir kitap gönderdi. İnatçı kâfirler hariç, bir çok edip, bunun insan sözü olmadığını, Allahın kelamı olduğunu anlayıp iman etti. Bir benzerini hiç kimse söyleyemedi. Kur'an-ı kerimde mealen, “Bu Kur'anın Allahın gönderdiğinde şüpheniz varsa, haydi onun benzeri bir sure meydana getirin. Bunu yapamazsınız” buyuruluyor.

Peygamber efendimiz ümmi idi kimseden birşey okumamış, öğrenmemiş, hiçbir şey yazmamıştı. Allahü teâlâ, Peygamber efendimize buyuruyor ki: “Sen (Kur'an gelmeden) önce bir kitab okumuş ve elinle onu yazmış değildin. Eğer öyle olsaydı müşrikler (Kur'an-ı kerimi, başkasından öğrenmiş veya önceki semavi kitablardan almış) derlerdi.” (Ankebut 48)

Peygamberimizin en büyük mu'cizesi Kur'ân-ı kerîmdir. Kimse, bindört yüz bu kadar seneden beri, dünyanın her tarafında bütün islâm düşmanları elele vererek,

mallar, servetler dökerek uğraşdıkları hâlde, Kur'an-ı kerimin bir benzerini söyleyemedi, çokları insâfa gelip müslimân oldu.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 26 TEMMUZ 2003 · KAYIT 12104

Mucize, keramet, firaset, istidraç ve sihir

Allahü teâlâ, her şeyi bir sebep altında yaratmaktadır. Bu sebeplere iş yapabilecek tesir, kuvvet vermiştir. İnsanların bütün hareketleri, işleri, Allahü teâlânın adeti içinde meydana gelmektedir. Allahü teâlâ, sevdiği insanlara ikram olmak için ve azılı düşmanlarını aldatmak için adetini bozarak, bunlara sebepsiz şeyler yaratıyor. Bunlar beş çeşittir:

1- Bu âdet dışı şeyler, Peygamberlerden meydana gelmişse, “Mucize” denir. Peygamber efendimizin miraca gitmesi, mübarek parmaklarından suların akması, Hz.İsanın ölüleri diriltmesi birer mucizedir.

2- Evliyadan meydana gelenlere “Keramet” denir. Hz.Ömerin, hutbeden bin kilometre uzaktaki ordu kumandanına emir vermesi ve Hz.Süleymanın vezirinin, Seba Melikesi Belkısın tahtını bir anda getirmesi de keramettir.

3- Evliya olmıyan müslümanlardan meydana gelen âdet dışı şeylere “Firaset” denir. Böyle firasetli müslümanlara basireti açık denmektedir.

4- Günahı çok olan müslümanlardan meydana gelenlere “İstidrac” denir. Böyle kimselerin durumu tehlikelidir. Gittikçe imanı zayıflar.

5- Gayrı müslimlerden zuhur edenlere “Sihir” denir. Hz.Musa zamanında, sihirbazların iplerinin yılan gibi görülmesi sihir idi. Sihre, büyü de denmektedir.

Mucizenin şartları:

1 - Allahın, mu'tâd sebepler olmadan yapmasıdır. Çünkü, Onun Peygamberini tasdik ettirecektir. 2 - Hârik-ul'âde olmalıdır. Âdet olan şeyler, meselâ güneşin hergün şarktan doğması, ilkbahârda çiçeklerin açması, mucize olmaz. 3 - Bunu, başkalarının yapamaması lâzımdır. 4 - Peygamber olduğunu bildiren kimsenin istediği zaman hâsıl olmalıdır. 5 - İstedigine uygun olmalıdır. Meselâ şu ölüyü dirilteceğim, deyince, başka hârika hâsıl olursa, meselâ dağ ikiye ayrılırsa, mucize olmaz. 6 - İsteyip de hâsıl olan mucize, kendisini yalanlamamalıdır. Meselâ, şu

hayvan ile konuşacağım, deyince, hayvan (Bu yalancıdır) derse, mucize olmaz. 7 - Mucize, peygamber olduğunu söylemeden önce hâsıl olmamalıdır. Îsâ aleyhisselâmın beşikte konuşması, kuru ağaçtan tâze hurma isteyince, eline hurma gelmesi, Muhammed aleyhisselâm çocuk iken, göğsünün yarılp, kalbinin yıkanıp temizlenmesi, başının üstünde bulut bulunması, ağaçların, taşların kendisine selâm vermeleri gibi, önceden hâsıl olan hârikalar, mucize değildi. Kerâmet idiler. Bunlara “İrhâs” denir. Peygamberliği kuvvetlendirmek içindirler Sihir ve benzeri şeyler, bazı şeylerin sebeplerini hazırlayarak, o şeylerin meydana gelmelerini sağlamaktır. Bâzan da mevcut olmayan şeyi, varmış gibi göstermektir ki, dışarda yok olduğu hâlde, vehmde ve hayâlde var görünür. Bunlar, hârîka değildir.

Her canlı başlı başına bir hakiraktır. Mesela, hücre, canlıların, canlılık özelliğini taşıyan en küçük parçasıdır ve cansızlardan ayrılan başlıca karakterdir. İnsan vücûdu, ortalama 30 trilyon hücreden meydana gelmiş muazzam bir fabrikadır. Hücre, ışık dalgalarından aldığı elektrikle çalışır.

Molekül, bir kimyasal maddenin özelliğini taşıyan en küçük parçasıdır ve bir veya çok atomdan meydana gelmiştir. Maddenin en küçük yapı taşı da atomdur. Moleküllerin büyüklüğü 3. 3 x 10 -20 gramdır. 10 milyar atom yan yana konsa, bir milimetre uzunluğunda olur. Atomun yarı çapı 10 -8 cm'dir. Çekirdeğin yarı çapı da 10 -13 cm'dir. İnsanın büyüklüğü ise 10 28 atom, güneş de 10 28 insan kadardır.

Atom çekirdeği, nötron ve proton parçalarından meydana gelmiştir. Protonlar 1. 67 x 10 -24 gr., nötronlar ise 1. 675 x 10 -24 gram kadardır. Elektronlar, atom çekirdeği etrafında sâniyede 100. 000 km hız civârında dönerler. Bu hızla giden bir uçak, sâniyede dünyayı 2 defa rahat rahat dolaşır.

Bu harikülade olaylar, Allahü teâlânın var olduğunu, bir olduğunu ve kudretinin sonsuz olduğunu ve Muhammed aleyhisselâmın peygamber olduğunu açıkça göstermektedir. Akıllı ve insâfı olan, bunu hemen anlar. Nefsine, zevkine düşkün olan anlamak istemez. Anlayan, dünyada ve âhirette rahat eder. Sonsuz saadete kavuşur. Anlamayan, dünyada rezil ve sefil olur. Âhirette de Cehennem ateşinde sonsuz olarak yanar.

2003 YILLIK KÜLLİYATI

08

Ağustos

10 yazı · Gönül Bahçesi: 10

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12105

Korkunun ecele faydası yok!

Çok tuhaf bir toplum haline geldik. Eski toplum anlayışları, örf ve adetler, neredeyse kalmadı. İki cami arasında kalmış beynamaz (binamaz) gibi olduk. Tartışmalara, konuşmalara bakıyorsunuz; bu insanların geçmişleriyle, Müslümanlıklarıyla hiç ilgileri yok. Hiçbir inançla ilgileri kalmamış. Bir toplum bu kadar nasıl dejenere olur, bu hale nasıl gelir akıl alacak gibi değil!

Bu tür dejenere olmuş “entellerin” son günlerde tartıştığı konu nedir biliyor musunuz? İnanılacak gibi değil; Zincirlikuyu Mezarlığının girişindeki kapı yenilenerek üstüne yazılan, “ Her canlı ölümü tadacak” mealindeki ayeti kerime. Tartışmayı gündeme getirenlerin seviyesizliğini, cahilliğini göstermek açısından isterseniz yazılarından birkaç alıntı sunayım sizlere:

“Orada yatan akrabalarım kapıda böyle bir yazı olduğunu bilseler defnedilmek istemezlerdi. Tabela derhal değiştirilmeli.” “Durduk yerde gelen geçenin moralini bozmanın ne anlamı var”. “Türkiye’yi dünya aleme rezil eden bir gaflet” vs.

Konu psikologlara intikal etmiş. Uzman psikologlar(!) da, “Panik, korku ve moral bozukluğuna yol açan o yazı hemen kaldırılmalı” diye görüş belirtmişler.

Bu arada tabii ki vatandaşa sormayı da ihmal etmemişler. Her tartışmada onların görüşü alınır ya! Her nedense görüş bildiren vatandaşlar da hep araştırmayı yapan kimsenin maksadı doğrultusunda konuşur! Bu şekilde görüşü alınan bir vatandaş da şöyle söylüyor:

“Sabah yeni bir gün umuduyla işine, gücüne, okuluna gidenlere, akşam yorgun argın evlerine dönenlere kapıdaki kocaman yazı hangi olumlu mesajı iletiyor acaba? Din propagandasından başka bir mesaj iletmiyor bence. “ “Bir kaşık suda fırtına kopartmak” deyimini tam bu olaya uygun bir söz. “Burada yatanlara bakmayın siz, ölüm diye bir şey yok” mu yazmaları gerekirdi. Veyahud da bir şarkı sözünde geçen, “Biz dünyayı çok sevdik, ölüm bizden uzak olsun”, sözünü mü yazmalıydılar.

Bu densizliğin, saçmalığın temelinde pek çok olay da olduğu gibi din düşmanlığı yatıyor. Maksatları üzüm yemek değil bağcıyı dövmek. İkincisi ölüm

korkusu. İnanmayan kimselerin en büyük korkusu ölümdür. Ahiret inançları olmadığı için, öldüğü zaman herşey bitecek, kurda kuşa yem olacaklarına inanıyorlar. Bunun için ölümü hiç düşünmek istemiyorlar; ölümü hatırlatacak şeylerden uzak duruyorlar. “ Her canlı ölümü tadacak” mealindeki ayeti kerimeyi görmeğe tahammül edememeleri de bundan. Fakat korkunun ecele faydası yok. İsteseler de istemeseler de “ölümü tadacaklar” çare yok!

Ahirete inanan kimse için ise böyle bir korku yok. Çünkü ölmekle her şey bitmeyecek. Aksine herşey o zaman başlayacak. Geçici dünya ayatı bitecek, sonsuz bir Cennet hayatı başlayacak. Bu sonsuz hayatın başlayabilmesi için de ölüm şart. Bunun için Allah dostu kimseler hep ölüm hayali ile yaşamışlar, mesela hazret-i Mevlana ölümü, şeb-i arus, düğün gecesi, kavuşma gecesi olarak algılamıştır.

İşin başka bir yönü, ölümü hatırlamanın kime ne zararı var? Aksine sayısız faydası var. Ölümü hatırlayan, bu dünyanın geçici olduğunu, bu dünyada yaptıklarının ahirette hesabını vereceğini düşünür. Bunun için de, yaptığı her iş ölçülü olur. İş veren ise, çalışanların hakkına hukukuna dikkat eder. Onlara zulmetmez. Onlara iyi davranır, onları sevindirmeye, memnun etmeye çalışır.

Çalışan kimse ise, aldığı parayı hak etmek için gayret sarfeder. İş tam ve eksiksiz yapar. Memur ise, işi olanların işini biran önce yapmaya, onların haklarının geçmemesine dikkat eder. Bugün git yarın gel demez. Böyle yapmadığı takdirde kul hakkı geçeceğini, bunun da ahirette hesabını vereceğini bilir.

Yönetici olanlar ise, devletin parasında tüyü bitmemiş yetimin hakkı olduğunu bilir. Devletin malına zarar vermemek için tir tir titrer. Emrindeki memurların hakkına hukukuna dikkat eder.

Bütün bunlar, huzurlu bir toplum oluşturur. Ölümü hatırlamak istemeyenler herhalde böyle bir toplum meydana gelmesini istemiyorlar. Çalmaya çırpmaya alıştıkları için bu düzenin böyle devam etmesini istiyorlar.

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12106

Ölümü hatırlayının ömrü uzun olur!

Dün, Zincirlikuyu Mezarlığının giriş kapısı üzerine yazılmış olan, “Her canlı ölümü tadacak” mealindeki ayet-i kerimeye gösterilen tepkilerden bahsetmiştim. Bugün de dinimize göre ölümü hatırlamanın faydalarına değinmek istiyorum.

Ölümü çok hatırlamak sünnettir. Peygamberimiz, “Lezzetleri yıkan, eğlencelere son veren ölümü çok hâtırlayınız!” buyurmuştur. İslâm büyükleri, hergün en az bir kere ölümü hatırlamayı âdet edinmişti. Muhammed Behâeddîn-i Buhârî hazretleri hergün yirmi kere, kendini ölmüş, mezara konmuş düşünürdü.

Çünkü, ölümü çok hatırlamak, dinin emirlerine sarılmaya ve günahlardan sakınmaya sebep olur. Haram işlemeye cesâreti azaltır. Daima ölümü düşünen kimsenin ömrü uzun olur. Ölümü unutup, çok uzun ömürlü olacağını zannedenlerin ise ömrü kısa olur.

Ölmek, yok olmak değildir. Ölüm, rûhun bedene olan bağılılığının sona ermesidir. Rûhun, bedenden ayrılmasıdır. Ölüm, insanın bir hâlden başka bir hâle dönmesidir. Bir evden, bir eve göç etmektir. Ömer bin Abdül'azîz hazretleri, “Sizler, ancak ebediyyet, sonsuzluk için yaratıldınız! Lâkin bir evden, bir eve göç edersiniz!” buyurdu.

İnsan, ölümü istemez. İnsan yaşamağı sever. Hâlbuki ölüm, ona hayırlıdır. Sâlih olan mü'min, ölüm ile, dünyanın eziyet ve yorgunluğundan kurtulur. Ölüm, mü'mine hediyedir, ni'mettir. Günâhı olanlara musîbettir.

Zâlimlerin ölümü ile ise memleketler ve insanlar râhata kavuşur. Din düşmanlarından bir zâlimin ölümü üzerine bir şair şu beyti söylemiştir: Ne kendi etti râhat, ne âlem etti huzûr,/ Yıkıldı gitti cihândan, dayansın ehl-i kubûr.

Mü'minin rûhunun bedenden ayrılması, esîrin hapisten kurtulması gibidir. Mü'min öldükten sonra, bu dünyaya geri gelmek istemez. Yalnız şehîdler, ahirette kendilerine verilen ni'metleri görünce, dünyaya geri gelip, bir daha şehîd olmak ister.

Mü'minlere ahirette çok ikrâmlarda bulunulacaktır. Mü'minlere yapılacak ikrâmlardan birincisi, ölümdeki sevinçtir, rahatlıktır. Mü'mini râhatlatan, ancak

Allahü teâlâyâ kavuşmaktır. Her mü'mine ölüm, hayatından daha iyidir.

Allahü teâlânın emirlerine uyan bir mü'mine, ölümden daha sevinçli birşey olmaz. Allahü teâlâyâ kavuşmağı seven mü'min, ölümü ister. Çünkü ölüm, dostu dostu kavuşturan bir köprüdür. Cenneti seven ve ona hazırlanan insan ölümü sever. Çünkü, ölüm olmayınca, Cennete girilmez.

Dünya, tohum ekme yeridir. Hasat, toplama yeri âhirettir. Bunun için, burada tohum ekmeden, âhirete hazırlık yapmadan ölmek felâkettir. Âhirete hazırlık da, İslâmiyete uymakla olur. Hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki:

“Cennete gitmek isteyen, uzun emel sahibi olmasın. Dünya işleri ile uğraşması ölümü unutturmasın. Harâm işlemekte Allahtan hayâ etsin.”

Tûl-i emel yani çok yaşama arzusu çok zararlıdır. Bu hastalıktan kurtulmak için, bu sebepleri yok etmek lâzımdır. Ölümün her an geleceğini düşünmelidir. Sağlığın, gençliğin ölüme mâni olmadığını unutmamalıdır. Tûl-i emel sahibi olmanın zararlarını ve ölümü hatırlamanın faydalarını öğrenmelidir. Hadîs-i şerifte, “Ölümü çok hatırlayınız. Onu hatırlamak, insanı günâh işlemekten korur ve âhirete zararlı olan şeylerden sakınmağa sebep olur” buyuruldu. Çok yaşamayı değil, sağlık ve âfiyet ile, Cenâb-ı Hakkın emrettiği gibi yaşamayı istemelidir. Eshâb-ı kirâmdan Bera' bin Âzib hazretleri anlatır:

Bir cenâzeyi defnetmek için götürdük. Resûlullah efendimiz, kabir başına oturdu. Ağlamağa başladı. Mübârek gözyaşları toprağa damladı. Sonra, “Ey kardeşlerim! Hepiniz buna hazırlanınız” buyurdu.

Bu dünya, bir konaktır; geçici bir varlık, bir görünüşdür. Gölge gibi, yavaş yavaş çekilmekte, geçip gitmektedir. Hadîs-i şerifte, “İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar.” buyuruldu. Dünya hayatı, rü'yâ gibidir. Ölen kimse uyanınca, rü'yâ bitecek, hakîkî hayat başlayacaktır. Müslümanın ölümü, hayattır. Hem de, sonsuz hayat!

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12107

İstanbul'un manevi ziyaret merkezi

İstanbul'da hatta Türkiye'de en çok ziyaret edilen yer, Ebû Eyyûb-i Ensârî hazretlerinin türbesidir. Ebû Eyyûb-i Ensârî ilim ve takvada da çok ileri idi. Vahiy kâtipliğinde bulunmuştu. Hemen birçok Sahâbî kendisinden ilim ve hikmet dersleri almış, Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin doğru anlaşılmasında kendisine müracaatta bulunmuştur. Kur'ân-ı kerîmi ezbere bilenlerin meşhûrlarındandı. Her gittiği yerde "Mihmandâr-ı Nebvî" olarak büyük alâka ve hürmet görmüştür.

İşte bu büyük insan, Hazreti Muaviye'nin İstanbul fethi için teşkil ettiği orduya büyük bir arzuyla katıldı. Çünkü Resulullah efendimizin kendisine bildirdiği bir sır vardı içinde. Resûlullahın İstanbul fethi için verdiği bu müjdeyi kalbinin derinliğinde bir sır gibi saklıyordu. Yaşı ilerlemesine, seksenin üzerinde olmasına rağmen bu müjdeye kavuşma şerefi ve heyecanıyla dolu idi.

İstanbul'un fethi için yola çıkan ordu ile İstanbul önlerine kadar geldi. Çarpışmalar sırasında hastalandı ve yatağa düştü. Hasta yatağından harbin seyrini takip ediyor ve bir an önce iyileşip, savaşmayı arzuluyordu. Ordu kumandanı Yezîd bin Muaviye kendisini bizzat gelip ziyaret etti. İyi olması temennisinde bulundu.

Yezîd'in ziyâretinden memnun olan Ebû Eyyûb-i Ensârî ecelinin yaklaştığını hissederek, Yezîd'e Peygamber efendimizin "Kostantiniyye'de kalenin yanında bir recul-i sâlih defin olunacaktır" hadisini naklederek; "Şayet burada vefât edersem, cenazemi hemen defin etmeyin. Ordunun gidebileceği yerin en ileri noktasına kadar götürün ve beni oraya defin edin." vasiyyetinde bulundu.

Mihmandâr-ı Nebvî, manevî olarak defin edileceği yeri görmüş ve müslümanların hayâli olan İstanbul fethine bir adım daha yakınlaşmak istemişti. Gerçekten bir müddet sonra Ebû Eyyûb-i Ensârî ruhunu Rahman'a teslim etti. En uç noktaya defin edildi.

Hz. Ebû Eyyûb-i Ensârî sağlığında göremediği o fethi vefâtından sonra kabrinden temaşa etmişti. Bu bakımdan İstanbul'un manevî fatihi olarak kabul

edilen Ebû Eyyûb-i Ensârî, bu toprakları asırlardır şereflendirmiş ve nurlandırmıştır.

Onun defin edilmesinden sonra ordu kumandanı Yezîd, Bizanslıların kabre zarar vereceği haberini alınca, bu mübarek sahabenin mezarına bir zarar gelmemesi için, Bizans Kayserine bir elçi gönderdi. Orada yatanın Peygamber Mihmandârı olduğunu ve ona gelecek en küçük bir zararın, İslâm dünyasında bulunan bütün kiliselerin yıkılıp yerle bir olmasına sebep olacağını ihtar etti.

Gerek bu tehdit, gerekse Hazreti Peygamberin büyük Sahâbîsi olması sebebiyle, Hristiyanlar onun mezarına zarar verememiş, hattâ müslümanlar gibi onun mezarını ziyâret ederek manevî yardımını dilemişlerdir. Zamanla o mezarda yatan zâtın hüviyeti Bizanslılarca unutulmuş, fakat manevî havası sonraki asırlarda da devam etmiştir.

Bundan sonra İstanbul üzerine daha pek çok sefer tertip edilmiştir. Ancak her defasında muhkem kalelerle korunan şehir feth edilememiş, bu şeref Osmanlı Pâdişahı Fatih Sultan Mehmed Hân ve askerlerine nasip olmuştur. Osmanlı Sultanı Fatih Sultan Mehmed Hân 1453'te İstanbul'un fethini gerçekleştirdikten sonra devrin büyük âlim ve gönül sultanlarından Akşemseddin hazretlerinden bu kabrin yerinin bulunmasını rica etti. Akşemseddin, Sultana hitaben; "Sultanım ben geceleri şu semtte bir yere nûr inmekte olduğunu görüyorum. Zan ederim ki, o nurun indiği yerde, o mübareğin kabr-i şerifi olsa gerektir" buyurdu.

Beraber bugünkü türbenin bulunduğu yere geldiler. Akşemseddin hazretleri bir müddet teveccühte bulunduktan sonra: "Evet, Ebû Eyyûb el- Ensârî'nin ruhu şerifi ile şimdi mülâkatta bulundum, İstanbul'un fethini tebrik edip, "Beni zulmet-i küfürden kurtardınız." buyurarak ferah ve sürûrunu belirtti, buyurunca, Fatih Sultan Mehmed Hân buraya türbe yaptırarak Müslümanların istifadesine sundu. (Evliyalar Ansiklopedisi serisi: İSTANBUL EVLİYALARI - Türkiye Gazetesi yayını)

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12108

Evliyalar Ansiklopedisi serisi: İSTANBUL EVLİYALARI

İslam büyükleri, manevi bir işaret almadan hareket etmezlerdi. Kendiliklerinden bir iş yapmazlardı. Bunun sayısız örnekleri var. Mesela, Ebüssü'üd Efendi, şeyhülislâm olmasını şöyle anlatır: "Henüz daha medresede talebe iken, bir gece rüyâmda Zeyrek Câmîine girdim. Câmî çok kalabalık idi. "Bu topluluk nedir?" dedim. "Resûl-i ekrem efendimizin dîvân-ı seâdetleridir, toplantılarıdır" denildi.

Hürmetle bir köşede durdum. Önümde de, o devrin müftisi İbn-i Kemâl Paşa oturuyordu. Peygamber efendimiz mihrâbda bulunuyordu. Sağ ve solunda Eshâb-ı kirâm efendilerimiz edeble ayakta duruyorlardı. Resûlullah efendimizin huzûrunda da bir zât vardı. Kıyâfetinden onu Arab zannetmiştim. Peygamber efendimiz ile dizdize denilecek bir hâlde oturuyor ve konuşuyordu. Konuşmalarını dinledim; Peygamber efendimiz Arabca konuşuyorlar, o zât ise Farsça söylüyordu. Peygamber efendimiz ona; "Yâ Mevlânâ Câmî, ben Arabca konuşuyorum, sen de Arabca konuş" buyurunca, Arab zannettiğim o zâtın Mevlânâ Abdürrahmân Câmî olduğunu anladım.

Peygamberimiz, Mevlânâ Câmî'ye hitâben; "Şu oturan kimseyi bilir misin?" diyerek İbn-i Kemâl Paşayı gösterdiler. Mevlânâ Câmî; "Bilmem yâ Resûlallah" dedi. Peygamber efendimiz; "O, İbn-i Kemâl Paşadır ve hâlen ümmetimin müftisidir." buyurdu. Sonra da beni göstererek; "Ya onun arkasında oturan şu kimseyi bilir misin?" buyurdu. Mevlânâ Câmî yine; "Hayır Yâ Resûlallah" dedi. Peygamber efendimiz; "O, Ebüssü'üd bin Yavsî'dir. O da ümmetimin müftisi olsa gerektir." buyurdu. Bu sâdık rüyâdan tam otuz yıl sonra, bu âcize fetvâ işleri vazifesi verildi.

Ebüssü'üd Efendi, dînine bağlı, haramlardan ve şüpheli şeylerden son derece sakınan, Allah korkusu çok olan bir âlimdi. Güler yüzlü, tatlı dilli olup, latîfeden hoşlanırdı. Etrâfında bulunanlara yumuşaklıkla muâmele ederdi. Çok ibâdet eder ve zâhidâne, dünyâya gönül vermeden yaşardı. Gâyet temiz ve sâde giyinirdi. Heybetinden meclisinde kimse konuşmaz, onun konuşması hürmetle dinlenirdi. Devlet işlerini ve hizmetlerini mükemmel bir şekilde yürütmesi yanında, talebe

yetiştirmek ve kıymetli eserler hazırlamakla da vakit geçirirdi. Meşgûliyetinin çokluğuna rağmen, talebelerine zamanında ve aksatmadan derslerini verirdi. Zeyrek civârındaki Çırçır'da bulunan konağında oturur, müslümanların işlerine bakardı. Belli zamanlarda Topkapı sarayına giderek pâdişâhı ziyâret ederdi. Bu ziyâretlerine giderken devamlı bugün Ebüssü'ûd Caddesi denilen caddeden gittiği, bu sebeple onun ismine izâfeten bu caddeye Ebüssü'ûd Caddesi denildiği bâzı kaynaklarda kaydedilmiştir.

Ebüssü'ûd Efendi, başta muhteşem bir hükümdâr olan Kânûnî Sultan Süleymân Hân, ilimde Zenbilli Ali Efendi ve İbn-i Kemâl Paşa, İmâm-ı Birgivî gibi âlimlerin; mîmârîde Mîmar Sinân, tarihte Selânikli Mustafa ve Âlî, Nişancı Mehmed, coğrafyada Pîrî Reis, denizcilikte Barbaros ve Turgut Reis gibi meşhûr kimselerin bulunduğu bir devirde yaşamış ve o da ilimdeki yüksek derecesi ve mahâretiyle şeyhülislâmlık makâmında hizmet etmiştir.

Bu devir, Osmanlı Devletinin en parlak dönemlerindendir. İlimde, sanatta ve diğer birçok hususlarda en meşhûr kimseler bu devrede bir araya gelmiştir. Osmanlı Devleti, o devirde dünyânın yarısına hükmeden muazzam bir devlet idi. Devletin bu hâle gelmesinde, diğer Osmanlı âlimleri gibi, Ebüssü'ûd Efendinin de büyük emeği vardır. Hattâ en çok emeği ve hizmeti geçen âlimlerdendir. Ömrü boyunca Osmanlı Devletinde adâletin yerleşmesinde ve yaygınlaşmasında her türlü çalışmayı yapmış ve pek üstün gayretler göstermiştir. (Evliyalara Ansiklopedisi serisi: İSTANBUL EVLİYALARI - Türkiye Gazetesi yayını)

NOT: İki gündür nakiller yaptığım İSTANBUL EVLİYALARI eserinde, bunlar gibi daha nice İslam büyüğünün halleri, kerametleri, bizlere yön verecek sözleri, nasihatları vardır. Hala abone olmamış olanlara, hemen abone olup bu kıymetli eseri kaçırmamalarını önemle tavsiye ediyorum.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 15 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12109

Hacı Bektâş-ı Velî'yi anma günü

Yarın Hacı Bektaşî Veli hazretlerini anma günü. Bu vesile ile Hacı Bektaşî Veli'den kısaca bahsetmek istiyorum. Osmanlı Devletinin kuruluş yıllarında yaşayan evliyânın büyüklerinden biridir. 1281 târihinde Horasan'ın Nişâbûr şehrinde

doğdu. Seyyid olup, nesebi (soyu) hazret-i Ali'ye dayanmaktadır. 1338 târihinde Kırşehir'e yakın bir yerde vefât etti. Türbesinin bulunduğu kasabaya sonradan Hacıbektaş ismi verilmiştir.

Hacı Bektâş-ı Velî, küçük yaşta ilim öğrenmesi için, âilesi tarafından Ahmed Yesevî'nin halifesi Şeyh Lokman-ı Perende'ye teslim edildi. Öğrenimini tamamladıktan sonra, Anadolu'ya geldi. Halka doğru yolu göstermeye başlayıp, kıymetli talebeler yetiştirdi.

Kısa zamanda herkes tarafından tanındı, sevildi ve büyük iltifât ve rağbet gördü. Bu sırada Anadolu'da dinî, iktisâdî, askerî ve sosyal bir teşkilât olan kendisine bağlı "ahîlik" teşkilâtı ile büyük hizmetler yaptı.

Hâcî Bektâş-ı Velî, Sultan Orhan ile sohbet etti. Yeniçeri askeri kurulurken duâda bulundu. Onlara İslâmiyetten, Ehli sünnet yolundan ayrılmamalarını nasihat etti. Böylece Hacı Bektâş-ı Velî'yi kendilerine mânevî pîr olarak kabul eden bu ordu, mânevî hayâtını ve disiplinini ona bağladı.

Büyük evliyâ Hacı Bektâş-ı Velî'nin derslerini dinleyen, sohbetlerine katılan ve ondan feyz alanlara tasavvuftaki usûle uyularak "Bektâşî" bu yola da "Bektâşîyye" veya "Bektâşîlik" adı verildi. Bektâşîler zamanla azaldı. İki üç asır sonra hakîkî Bektâşîlik unutuldu. Tîmûr Hanın önünden kaçan İslam düşmanı "Hurûfiler" kendilerini kurtarmak için Müslüman kılığında Bektâşî tekkelerine sığındılar. Kendilerini Bektaşî gibi göstererek bu tarîkatı kendilerine siper olarak kullandılar. Haramlara helâl, nefsin arzû ettiği kötü isteklere serbesttir demekle, bozuk rûhlu insanlar arasında yayıldılar. Halk arasında anlatılan Bektâşî fıkraları bu sahte ve yalancı Bektâşîlere âittir.

Hacı Bektaşî hazretlerinin bu Bektaşîlerle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Hacı Bektaşî Veli hazretleri Ehli-i sünnet idi. Mübarek dedeleri ve hocaları gibi İslamiyetin emir ve yasaklarına bağlılığı tamdı. İslamın beş şartını eksiksiz yerine getirdi. Bunun en büyük ispatı bizzak kendisinin kaleme aldığı "Makâlât" kitabıdır. Bu kıymetli kitabından aldığımız aşağıdaki ifadeler inancını ve yaşayışını tartışmaya mahal bırakmayacak kadar açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Gerçeğe ulaşmış kimseler, şu dört mertebede bulunan kimselerdir: Birincisi; din-i İslam, ikincisi; tarikat, üçüncüsü; marifet, dördüncüsü hakikat. Bu mertebeler ancak İslam dinine uygun olduğu müddetçe tamam olur. Çünkü, Resuli Ekrem buyurdu ki, " İslam dini bir ağaçtır. Tarikat onun dalları, marifet yaprakları, hakikat da meyveleridir."

Ağaç mevcut olmazsa, dalları ve meyveleri de olmaz. Kısımların varlığı ancak aslın varlığı sayesinde. Asıl olmayınca kısımlar da olmaz. İslam dininin sınırından dışarı çıktığı halde kendisini hala doğru yolda sanırsa, ziyana uğrayan helak olan mülhidlerden, dinsizlerden olur.

İslam dininde on makam vardır: Birincisi, Allaha ve Resulüne iman etmektir. İkincisi ilim öğrenmektir. Üçüncüsü, namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek, gücü yeterse hacca gitmektir. Dördüncü, helal rızık kazanmaktır. Beşinci evlenmektir. Altıncısı hayz ve nifas bilgilerini öğrenmektir. Yedinci, Ehli sünnet vel cemaat ehlinden olmaktır. Sekizinci, şefkat ve merhamettir. Dokuzuncusu, temiz giyinmek ve temiz yemek. Onunucusu, emr-i maruf ve nihy-i münkerdir. Yani dinin emirlerini yaymak; haramlara mani olmaktır.”

Hacı Bektaşî hazretleri, bu maddelerle yolunu yani gerçek “Bektaşiliği” özetlemektedir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12110

Hacı Bektaş-ı Veli ve Bektaşilik

Bugün de Hâcî Bektâş-ı Veli hazretlerinin tasavvufta takip ettiği yoldan bahsetmek istiyorum. Bu yola, adına izafeten, “Bektaşilik” denildi. Fakat, Bektaşî denilen bu tarikatın hak yolda olan mensupları zamanla azaldı. Tekkelere, kendilerini Bektaşî gösteren Fadlullah-ı Hurufî'nin bozuk fikirleri yayıldı. Bir müddet sonra da hakiki Bektaşilik tamamen unutulmuş yerini hurufî fikirleri aldı.

Bugün bektaşî deyince iki çeşit insan anlaşılır: Birincisi, hakiki doğru bektaşî olup, Hacı Bektaş-ı Veli'nin gösterdiği hak yolda giden temiz Müslümanlardır. İkincisi sahte, yalancı bektaşîlerdir. Bunlar bozuk yolda olan hurufiler olup “batıla” ismi ile anılırlar.

Bu arada, Bektaşiliğin içine sızıp, adeta istila eden “Hurufilik” nedir, biraz da bunun üzerinde durmak istiyorum. Hurufilik, İslâmiyeti yıkmak için kurulan bozuk yollardan biridir. Kurucusu bir Acem (İran) Yahûdîsi olan Fadlullah bin Abdurrahman Tebrizî'dir.

Kurduğu bozuk yolun esaslarını anlatmak için Câvidân adında Farsça büyük bir kitap yazdı. Kitabında, Kur’ân-ı kerîmdeki harflere mânâlar vererek, kendisinin tanrı olduğunu bildirdi. Bütün dinleri inkâr ve İslâmiyetle alay etti. Kurduğu bu bozuk yola, Yahûdîlik, Hıristiyanlık, Zerdüştlük gibi inançları da karıştırdı. Bunlarla iç içe oldu.

Nitekim, Yahudi Sabataist İlgaz Zorlu, Bektaşiliğin içine nasıl sızdıklarını şöyle ifade ediyor: “Sabetaycılar kendi din adamlarını Melamilik tarikatı içinde yetiştirmişlerdir. Bu çok ilginç; adam hahamdır, ama dışarıdan baktığınız zaman Melamilik, Mevlevilik ve Bektaşilik tarikatları içinde din adamı gibi görünür.” (Eğitim-Bilim dergisi, Kasım 2000)

Hurûfliğin bu bozuk inanışları İslâm ülkelerinde câhil halktan bazı kimseler arasında yayılmaya başlayınca Tîmûr Hanın oğlu Miran Şah, babasının emri ile 1393 senesinde Fadlullah-ı Hurûfî’yi öldürdü. Bacağına ip takıp sokaklarda sürükledi. Böylece Tîmûr Han, İslâmiyet için çok tehlikeli olan Hurûfliğin yayılmasını önledi. Bunun için Bektâşî ismi altında kendini gizleyen Hurûfiler, Tîmûr Hanı sevmezler, hep kötülerler.

Fadlullah-ı Hurûfî öldürülüp, Esterâbâd şehri yakılınca dokuz yardımcısı kaçtı. Bunlardan Aliyyül-a’lâ adında bir kimse, Anadolu’ya gelerek bir Bektâşî tekkesinde Câvidân’ı gizlice yaymaya ve câhilleri aldatmaya başladı. “Hacı Bektâş-ı Velî’nin yolu budur.” dedi. Hacı Bektâş-ı Velî’in yolundan ayrılmayan hakikî Bektâşîler, bunlardan tamamen ayrıldılar.

Bektâşî tarikatı adı altında saklanan Hurûfilere göre, namazı bir kere kılmak, orucu bir kere tutmak, guslü de ömründe bir kere almak farzdır. Gusül edip vücudunuzu hırpalamayın, derler. Dinin emir ve yasaklarından uzak bir hayat sürerler.

Bunlar, çoğu zaman bilhassa Tanzimattan sonra siyasetle de içli dışlı olmuşlardır. Diyanet Vakfı, İslam Ansiklopedisine göre; Bektaşiliğin siyasetle yakın ilgisini gösteren hadiseler 19.yüzyılda da devam etmiştir. Jön Türkler ile Bektaşî Tekkelerinin münasebetleri eskiden beri bilinmektedir. (bk.Ramsaur s.7-14)

Özellikle 1826’dan hemen sonra, Mason locaları ile iş birliğine girmeleri ilgi çekicidir. Bektaşî şeyhlerinin çoğunun bu localara kaydoldukları, bunun sonucu olarak Bektaşîlerin siyasi düşüncelerinde, tarikatın ayinlerinde önemli ölçüde mason tesirlerinin belirdiği görülmektedir (bk.Melikoft,Turcica, XV,160-162)

Özetleyecek olursak, Bektaşilik Ehli sünnetten ayrıldıktan sonra, İslam inancından tamamen uzaklaşarak; Şaman, Şii, Budist, Maniheizt, Zerdüş, Hıristiyan (Hıristiyanların teslisine,üçlü ilah inancına benzeyen “Hak-Muhammed-Ali” inancı gibi) vs pek çok bozuk düşünceleri içine alan bir inanç haline gelmiştir. (Daha geniş bilgi için, Diyanet İslam Ansiklopedisi,”Bektaşilik” maddesine bakılabilir.)

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12111

Cenab-ı Hakkın gazabına uğramış şehir

Önümüzdeki Pazar, Pompei’nin yok oluşunun 1924. yıl dönümü. Sorsalar, “Pompei size neyi hatırlatır?” diye, çoğumuz, “İtalya’da Napoli şehri yakınlarında antik bir şehirdir.” deriz. Bu tarif yanlış değil, fakat eksik... Aslında, Pompei, Allahü teâlânın gazabına uğramış bir şehirdir. Hafızamıza da böyle yerleşmesi lâzım. Batı kaynaklarında da bu yönü ile meşhurdur.

Tarih boyunca; azgınlıklarından dolayı gazaba uğramış şehir, millet aslında sadece bundan ibaret değil. Azgınlıklar zirveye ulaşınca, böyle musibetler çok gelmiş milletlerin başına... “Allahü teâlâ imhal eder; fakat ihmal etmez.” Yani yapılan azgınlıkların cezasını vermeyi geciktirir; fakat cezalarını vermeyi ihmal etmez.

Yapılan kazılardan anlaşıldığına göre; zenginliğin, ihtiyaçsızlığın akıl almaz boyutlara yükseldiği Pompei şehri; görünce, insanların utancından yüzünü kapatacağı, gözlerini yumacağı bir eğlence pazarı hâline gelmişti. Fuhuş, ahlâksızlık, hayvanları bile utandıracak durumdaydı. İnsanlardaki utanma duygusu tamamen dumura uğramıştı.

Düşünilemeyen, tasavvur edilemeyen ahlâksızlıkların yapıldığı bu şehir, önce şiddetli bir deprem geçirdi. Bu ikaza rağmen, eğlence adı altında yapılan türlü ahlâksızlıklarda bir azalma görülmedi. Nihayet Vezüv yanardağı, 79 yılı Ağustosunun 24’ünde büyük bir gürültüyle patladı.

Kimsenin farkında olmadığı bir sırada havadan kızgın taşlar, kaya parçaları ve kızgın lâv yağmaya başladı. Bunlardan hemen hemen kurtulmak mümkün olmuyordu. Halkın çoğu o anda ne hâldeyse, o şekilde ölmüştü. Bulunan

iskeletlerin durumlarından, halkın çoğunun sokak ortasında erkek erkeğe ilişki (homoseksüe- Livata) halinde iken lâv yığınlarının altında kalıp öldükleri anlaşılmaktadır.

Facia şöyle gelişti: Önce gök gürültüsüne benzer bir uğultu işitildi. Çok geçmeden toprak müthiş bir sarsıntıyla sallanmaya başladı. Arkasından şiddetli bir patlama sesi ile şehrin üzerine kızgın lâv akmaya başladı. Bu durumda ilk akla gelen, hızla kaçıp buradan uzaklaşmaktı... Ama ne mümkün, sanki onları arkalarından takip eden, 15 metre yüksekliğindeki kızgın çamur selleri, insanları yakalayıp yutuyordu.

Püsküren lâvlar kısa zamanda 15 km'lik bir alanı kapladı. Kızgın çamur selinden az da olsa kurtulanlar, bu defa da etrafa yayılan zehirli gazların etkisiyle ölüyordu. Halk; kaçarken, yükte hafif pahada kıymetli eşyalarını yanlarına almayı da ihmal etmiyorlardı. Fakat birkaç adım gidince, o taparcasına değer verdikleri mücevherlerle lâv altında kül oluyorlardı.

Ağustosun 24'ünde püsküren lâvlar 25'inde de devam etti. Denizin üzerini yoğun bir kara bulut tabakası kapladı. Ancak üçüncü gün gelen kuvvetli bir rüzgâr ile ortalık aydınlandı. Bütün alan bembeyaz örtüyle örtülmüş, koca bir şehir yeryüzünden silinmiş, metrelerce lâv yığınları arasında yok olup gitmişti. 1711 yılında tesadüfen fark edilen bu antik şehrin ancak dörtte üçü, 1955 yılında ortaya çıkartılabilmektedir. Pompei antik şehrini gezenler, asırlar önceki durumu olduğu gibi görebilmektedirler.

Zamanımızın insanları da hızlı bir şekilde Pompei halkının yolunda ilerlemektedir. Her gün yeni yeni rezaletler ortaya çıkmakta; erkek erkeğe beraberliğe, aleniyet ve resmiyet kazandırılmakta. Utanmadan, sıkılmadan bazı sanatçı bozuntuları “benim cinsel” tercihim diyebilmektedir.

Bütün bu olanlar, insanın maneviyattan uzaklaşıp, kendi başına bırakıldığında neler yapabileceğini açık şekilde göstermektedir. Çünkü insan, bedeninin yapısı bakımından hayvanlara, ruhu tarafından meleklerle benzemektedir. Ruh tarafı zayıflar ve beden tarafı kuvvetlenirse, hayvanlara yaklaşır. Hayvanlar gibi sadece yerler içerler ve çiftleşirler... Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde, “Hatta onlar, hayvanlardan daha aşağıdırlar.” buyurarak, böyle kimseleri haber vermektedir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12112

İngilizler cinsi sapıklıklarını meşrulaştırdı

Dün, Lut kavmi gibi, Pompei halkının da livata (Homoseksüellik) sebebiyle nasıl yok edildiğinden bahsetmiştik. Günümüzde de, bütün dinlerde yasak olduğu için hangi dinden olursa olsun, din adamları bu insanlık dışı fiile karşı çıkarken; kendini bilmez inançsız küçük bir azınlık bunu meşrulaştırmaya çalışıyor. Avrupa'da bilhassa İngiltere'de çok yaygın olan bu cinsi sapıklığa, birçok Batı ülkesi resmen müsaade edildi. Geçenlerde, ABD yüksek mahkemesini de, aldığı bir kararla homoseksüelliği suç olmaktan çıkardı.

Halklarda ve devletlerde böyle değişiklikler olurken, Kilise de bu cinsi sapılık kervanına katıldı. Amerikan Anglikan Kilisesi tarihinde ilk kez homoseksüel olduğunu açıklayan bir papazı New Hampshire Piskoposluğu'na atadı. 2.1 milyon üyeli Amerikan Episkopal Kilisesi, son yıllarda homoseksüellere karşı giderek daha hoşgörülü bir yaklaşım sergiliyor. Anglikan Hıristiyanlığı Büyük Britanya'nın resmi dinidir. İngiliz göçmenlerin yerleştiği ABD, Kanada, Avustralya ve diğer ülkelerde bu Protestan mezhebi Episkopal Kilisesi adını taşıyor.

Yeri gelmişken bu iğreç işe dinimizin bakışını da bildireyim:

Lût aleyhisselâmın kavminden önce hiçbir kavmin işlemediği bu çirkin ve iğrenç fiil hakkında Kur'ân-ı kerîmin Enbiyâ sûresi 74. âyetinde meâlen; “Habîs iştir.” buyurulmuştur. Peygamber Efendimiz de, “Lût kavminin işini (livata) yapan mel'ündür.” “Benden sonra ümmetim hakkında en çok korktuğum şey, Lût kavminin yaptığını yapmalarıdır.” “Erkek erkek ile livâta yaparken arş titrer, sallanır. Melekler de bu iğrenç işe muttalî olup, «Ya Rabbî emretsen de yeryüzü o ikisini cezalandırırsa, gökyüzü onların üzerine taş yağdırsa.» derler. Allahü teâlâ; «Ben halîmim, acele etmem. Benden bir şey kaçmaz.» buyurur.” buyurarak livâtanın kötü ve iğrenç iş olduğunu bildirmiştir.

Büyük İslâm âlimlerinden İmâm Mücâhid; “Lûtî olan (livâta yapan) kimse, tövbe edip, bu pis fiilden vazgeçmedikçe, gökte ve yerde olan bütün sularla

yıkansa, yine temizliği noksan olur.” buyurdu.

Mâlik bin Dinar hazretleri de; “Geçmiş ümmetlerden hiç birinde erkeğin erkeğe yaklaştığı işitilmedi. Ancak bu çirkin fiil, Lût kavmi arasında zuhûr etti. Onlara şeytan gelip bu fiili öğretti. İnsan tabiatına aykırı olan bu çirkin fiili yaptıkları için Allahü teâlânın gazâbına uğradılar” buyurarak livâtanın kötülüğünü bildirmiştir.

Allahü teâlâ insan neslinin çoğalması için erkeklere değil kadınlara yaklaşmak gerektiğini, nikahla olan evlilikten nesebi sahih kız ve erkek evlatların olacağını bildirmiş ve şehveti de bunun için vermiştir. Fakat şehvetin veriliş gayesinden ve hikmetinden gâfil olan insanlar cehâlet ve azgınlıkları sebebiyle livâtâ denen çirkin işe yönelmişlerdir.

Her dinde haram ve büyük günah olduğu bildirilen ve insan tabiatına ters olan livâtâ bugün sür’atle yayılan korkunç Aids hastalığına sebep olmaktadır. Livâtâ eden insanda it uru ve aids hastalığı ortaya çıkmaktadır. 1985 yılında virüsü teşhis edilen bu hastalığın domuz eti yiyenlerde de görüldüğü tesbit edilmiştir.

Ekseriyetle pop şarkıcısı, balet, modacı, dansçı, sinema artisti gibi sanat dünyâsından ve entellektüel kesimden kimselerin yakalandığı tedâvisi ve ilâcı henüz bulunamamış olan aids hastalığından pekçok kimse hayâtını kaybetmiştir. Dünyânın en meşhur grafiti artisti Keith Haring, Arjantinli dansçı Jorge Donn, Oscar ödülü sâhibi film yönetmeni Tony Richardson, savaş sonrası yıllarının en tanınmış Fransız filozofu Michel Foucault, Episkopal Kilisesinin homoseksüel olduğunu açıklamaya cesâret eden papazı Robert Williams, ünlü sinema artisti Rock Hudson, Amerikalı modacı Patrick Kelly, Tatar asıllı ünlü balet Nurayev, Aids hastalığından hayâtını kaybeden dünyâca meşhur kimselerden bâzılarıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12117

Mübarek üç aylar

Bugün mübarek üç ayların ilki olan Receb ayının biridir. Üç aylar ve bu aylardaki mübârek geceler nefis ve şeytan tuzağına düşmüş ve her iki dünyasını zindana çevirecek günâh, isyan ve gaflet bataklığında boğulmakla karşı karşıya gelmiş insanın kurtuluşu için uzatılan şefkatli bir el ve can simididirler.

Mübârek aylar ve geceler günâhkâr ve yaratılış gayesini unutan insanlara kerem ve ihsan sahibi yüce Allah tarafından tanınan ve eğer değerlendirilirse çok büyük kazançlara vesile olan bir fırsattır.

Bu aylarda ve gecelerde içimizi ve dışımızı bilen Rabbimize karşı, nefsimizi muhasebeye çekmeli, O'nun bizim dünya ve âhiret hayatımızı Cennet'e çevirmek için gönderdiği İslâm'a tam teslim olup olmadığımızı gözden geçirmeli, hiç vakit geçirmeden İslâmın rahmet, bereket, mağfiret, fazilet ve hayat bahşeden çeşmesinden kana kana nasip almak için bu ayları başlangıç yapmalıyız Üç ayların ilkinin adı olan Receb, “Tercib” kelimesinden gelmektedir. Bu da tazim ve hürmet manasına gelir. Allahü teâlâ, bu ayda oruç tutanların, bu aya saygı gösterenlerin günahlarını affeder, çok sevap ve üstün dereceler ihsan eder.

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Receb-i şerifte bir kimsenin tuttuğu bir orucun sevabı, o kimsenin otuz sene nafîle oruç tutmasına eşittir.”

“Bir kimse, Allahü teâlânın ay'ı olan Receb ayında, bir mümin kardeşini gam ve üzüntüden kurtarırsa, Allahü teâlâ, ona Firdevs'te gözünün görebildiği kadar büyük bir köşk ihsan eder. Uyanınız, kendinize geliniz ve Receb ayına hürmet ve ikram ediniz ki, Allahü teâlâ da size ikram ve ihsan etsin.”

“Cennette bir nehir vardır. Ona Receb denir. Sütten beyaz, baldan tatlıdır. Receb ayında birgün oruç tutana Allahü teâlâ kıyamet günü o nehirden su verir.”

Receb ayında yapılan iyilikler, tutulan oruçlar, günahları temizler. Zira Receb-i şerifin isimlerinden birisi de Şehr-ül mutahhar'dır. Günahlardan temizlenilmesi ve yüksek derecelere kavuşulması sebebi ile bu isim verilmiştir.

Receb, tevbe, hürmet ve ibadet ayıdır. Şaban, muhabbet ve hizmet ayıdır. Ramazan ise, yakınlık ve nimet ayıdır. Zünnun-i Mısri hazretleri buyurdu ki:

“Receb tohum ekme, Şaban sulama, Ramazan ise, hasat ayıdır. Yani ekip suladığını biçip toplayacak bir aydır. Herkes ektiğini biçer. Amelinin, ibadetinin karşılığını alır. Tohum ekmeyen, hasat mevsimi gelince pişman olur.”

Receb ayının mağfirete, Şaban ayının şefaate ve Ramazan ayının da sevapların kat kat verilmesine mahsus olduğu bildirilmiştir.

Bu aylara hürmet etmek, günahlardan uzaklaşmakla ve ibadetleri yapmakla olur.

Hürmet edip, saygı gösteren, kat kat karşılığını görecektir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

“Receb, Allahü teâlânın ayıdır. Receb ayına ikram edene, saygı gösterene, Allahü teâlâ dünyada ve ahirette ikram eder.”

Bazı alimler de şöyle buyurdu:

“Yıl ağaç gibidir. Receb ay’ı, ağacın yapraklı olduğu, Şaban meyveli, Ramazan ise, meyvesinin toplanacağı zaman gibidir. Receb, Allahü teâlâdan magfiret, Şaban şefaât, Ramazan sevapların kat kat olduğu aydır.”

Peygamber efendimiz, Receb ay’ı gelince; “Ya Rabbi, bize Receb ve Şabanı mübarek eyle ve bizi Ramazana eriştir” diye duâ ederdi.

GÖNÜL BAHÇESİ · 30 AĞUSTOS 2003 · KAYIT 12118

Receb ayında tutulan orucun fazileti

Bir defasında, Peygamber efendimiz, Receb ayını oruçlu geçirmenin faziletini anlatıyordu. Orada bulunanlardan, pîr-i fani bir zat ayağa kalkıp dedi ki:

- Ya Resulallah, ben Receb ayının hepsini oruçlu geçiremem.

Bunun üzerine Peygamber efendimiz buyurdu ki:

“Sen Receb ayının birinci, onbeşinci ve sonuncu günleri oruç tut, hepsini tutmuş sevabına kavuşursun. Çünkü sevaplar on misli yazılır. Fakat sen Receb-i şerifin ilk cuma gecesinden gafil olma ki, melekler o geceye Regaib gecesi demişlerdir. Zira o gece, gecenin üçte biri geçtikten sonra göklerde ve yerde bir melek kalmaz, hepsi Kâbe-i muazzama etrafında toplanırlar. Allahü teâlâ onlara hitaben buyurur ki:

- Ey meleklerim, dilediğinizi benden isteyiniz!

Melekler, isteklerini arz ederler:

- Ya Rabbi, istediğimiz, Receb ayında oruç tutanları magfiret etmendir.

Allahü teâlâ buyurur:

- Ben, Receb ayında oruç tutanları magfiret ettim.”

Yine Peygamber efendimiz buyurdu ki:

“Receb ayında bir gün, bir gece vardır ki, bir kimse o gün oruç tutsa, gecesinde namaz kılsa, ibadete devam eylese, bir senenin bütün günlerini oruç tutmuş, bütün gecelerini ibadetle geçirmiş sevabı verilir. O gün Receb’in yirmiyedinci günüdür.”

Bazıları Regaib, Berat ve Kadir gecesinde nafile namazlarını cemaatle kılmaktadırlar. Halbuki, nafile namazlarını cemaatle kılmak mekruhtur. Ayrıca Regaib namazı diye bir namaz kılınmaktadır. Regaib namazı, Receb’in ilk cuma gecesi kılınan nafile namazdır. Hicretten dört yüzseksen sene sonra ortaya çıkmıştır. Birçok âlimler bunun, çirkin bid’at olduğunu yazıyor. Çok kimsenin kılmasına aldanmamalı, sünnet sanmamalıdır.

Receb ayı, Âdem aleyhisselamdan beri kıymetli idi. Bu ayda muharebe etmek günah idi. Her ümmet, bu aya saygı gösterirdi.

İsa aleyhisselam zamanında bir genç, güzel bir kıza tutulmuştu. Ona kavuşmak için çırpınıyordu. Nice zaman sonra söz aldı. Bir akşam, bir yerde buluştular.

Genç, pek sevinçli idi. Aylardır bu zamanı bekliyordu. Genç ansızın, pencereden hilali, yeni ay’ı gördü. Kıza, “Bu hangi aydır” dedi. Kız da, “Receb ayı” diye cevap verdi.

Genç birden toparlandı. Kız bu ani değişikliğe çok şaşırarak sordu:

- Ne oluyorsun, ne oldu sana birden?

Genç, şöyle cevap verdi:

- Babalarımın işittim. Receb ayında günah işlenmez. Bu aya saygı gösterilir.

Sonra genç özür diledi ve evine gitti.

Allahü teâlâ, İsa aleyhisselama vahiy gönderip, olanları bildirdi. “Bu genci ziyaret et! Selamımı söyle” buyurdu.

Genç, Receb ayına gösterdiği bu saygı için, büyük bir peygamberin kendine gönderildiğine sevinerek iman etti. İyi bir mümin oldu. Receb ayına gösterdiği bu saygı sebebi ile, iman şerefine kavuştu.

Böyle mübarek aylarda, günlerde ve gecelerde vâdedilen sevaplara kavuşabilmek için, her şeyden önce itikadı düzeltmelidir. İlmihal bilgilerini, ibadetleri, haramı ve helali öğrenmeli ve yaşayışı bunlara uygun hâle getirmelidir.

Çok tevbe ve istigfar etmeli, kazaya kalmış oruç ve namazları, bu günleri vesile ederek hemen kaza etmeye başlamalıdır.

2003 YILLIK KÜLLİYATI

09

Eylül

6 yazı · Gönül Bahçesi: 6

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 EYLÜL 2003 · KAYIT 12115

Bir adım ötesi caminin içi!

Geçen Pazar, bir gazetenin pazar ilavesindeki, büyük bir övgü ve stayişle verilen haber ve fotoğraf dikkatimi çekti. Bir türlü inanamadım. Fotoğrafa tekrar tekrar dikkatlice baktım.Yedi sütun ve yarım sayfa üzeriden verilen haberin manşeti, “Kandil münasebeti ile ilk defa cami avlusunda tasavvuf konseri verildi” şeklindeydi.

Fotoğraftan ilk göze çarpan Hoca Paşa camii. Kapının üzerinde, yeni haflerle caminin ismi ve üstünde İslam harfleri ile kitabe. Bunun hemen altında, cami duvarının dibinde, üçü bayan dokuz kişilik orkestra ekibi. Elllerinde ney, kanun, ud, kemençe, keman gibi çalgı aletleri. Huşu(!) içinde tasavvuf müziği adı altında vur patlasın çal oynasın sanatlarını icra ediyorlar.

Fotoğrafın altındaki bununla ilgili haber ise şöyle: “İstanbul'un tarihi semtlerinden Sirkeci, Regaip Kandili'nde bir ilke sahne oldu. Sirkeçili bir grup esnaf, Hoca Paşa Camii'nin hemen girişinde halka öğle namazını müteakiben tasavvuf musiki konseri verdi, ikinci namazının ardından caminin girişinde Çağdaş Mevlana Aşıkları Derneği'ne bağlı bir grup genç yerlerine aldı. Huşu içinde yaklaşık bir saat süren konser, mübarek kandil günü Sirkeci'nin havasını değiştirdi.

Konsere hem halk hem de turistler yoğun ilgi gösterdi. Bir hafta öncesinden asılan ilanlardan dolayı İstanbul'un çeşitli semtlerinden vatandaşlar Sirkeci'nin bu lokantaları ile meşhur küçük sokağına akın ettiği gibi turistler de ellerinde fotoğraf makineleri ve kameralarla ön saflarda yerlerini almıştı.

Konseri tertipleyen Sirkeci Yaşatma ve Güzelleştirme Derneği'nin (SİYAD) projeden sorumlu ismi Kemal Çakırgöz ise bunu bir gelenek haline dönüştürerek her kandilde tekrarlamak istediklerini söylüyor.”

Bunun gibi her özendirici ve yönlendirici haberde olduğu gibi, konserle ilgili vatandaşların görüşlerine de yer verilmiş. Her nedense konuşanlar hep lehde şeyler söylemişler: Kimisi, “ilanlar dolayısıyla tasavvuf konserinden haberi olduğunu söyleyerek Regaip Kandili'nde yapılan bu etkinliği anlamlı” bulunduğunu

söylüyor. Kimisi, “Bu tür etkinlikler toplumda sivil toplum örgütlerinin rolü ve gücü arttıkça fazlalaşacak.” diyor.

Konseri izleyen turistler ise vatandaşlardan daha heyecanlıymış, daha önce görmedikleri bir müzik kültürünü izleme olanağı bulmuşlar. Böyle etkinlikler sebebi ile turist sayısı artacaktı... “ (31.8.2003, Zaman Gazetesi, turkuaz ilavesi)

Şimdiye kadar Batı’nın örf ve adetleri, her türlü pislikleri, ahlaksızlıkları içimize sokulmuştu. Sadece, Hristiyanların dini inançları kalmıştı. O da gelmeye başladı. Kilise müziğine karşılık olarak, Tasavvuf müziği adı altında camilere müziği sokmak istiyorlar. Bunu caminin kapısına kadar getirdiler. Bir adım sonrası caminin içi. Hazırlık buna. Kolay değil, 1400 yıllık inancı yıkmak zor. Bunun için, yavaş yavaş alıştırma alıştırma, Hristiyan inancı yerleştirilmek isteniyor. Camiye müziği sokunca arkasından camiye sıra koymaya gelecek. Çünkü Kiliselerde sıra var. Onlara benzemeleri gerekiyor. Ayakkabılarla camiye girip, sıralara oturup huşu(!) içinde tasavvuf müziği dinleyecekler. Böylece Hristiyanlar gibi ibadet etmiş olacaklar.

Bu tür Hristiyanlaştırma faaliyetleri yeni değil. Reformcu İlahiyat profesörleri de yıllar önce buna benzer bir rapor hazırlamışlardı. 20 Haziran 1928 tarihli Vakit gazetesi şu haberi vermişti: “Din de, diğer sosyal teşekküller gibi, hayatın akıntısına uymalıdır. Din, eski şekillere bağlı kalamaz. Câmilerimiz kâbil-i iskân hâle getirilmeli, sıralar konmalı, içeriye ayakkabı ile girilmelidir. Câmilere müzik âletleri koymalıdır... “ Evet, planlandığı şekilde, camilerin Kilise gibi olması için müzik caminin kapısına dayandı. Bir adım sonrası caminin içi. Sıra bunda. Aklı başında Müslümanlar, olup bitenlerin farkına varıp, dinlerine sahip çıkmazlarsa Camilerimizin Kiliseleşmesi kaçınılmaz! Camilerin içi, hoparlör, merkezi sistem teşkilatı, elektronik donanım bakımından hazır zaten!

GÖNÜL BAHÇESİ · 6 EYLÜL 2003 · KAYIT 12116

Kilise müziği ve tasavvuf müziği

Dün, Sirkeci Hoca Paşa Camii avlusunda, Regaib Kandili kutlamaları çerçevesinde, kadın erkek karışık müzisyenler tarafından “tasavvuf müziği”

konseri verilmesi rezaletinden bahsetmiştim. Bugün de, tasavvuf müziğinin dinimizdeki yerinden bahsetmek istiyorum.

Asırlardır, kandil geceleri, Kur'an-ı kerim okunarak, namaz kılınarak, mevlid okunarak, fakir fukara sevindirilerek ihya edilirdi. Artık bunlar geride kalacakmış. Batı ile her konuda “diyalog” kuruyoruz ya, dinlerarası “hoşgörü” tesis ediyoruz ya, bunun için onlara dini açıdan da benzememiz, uyum içinde olmamız lazımmış. Madem ki onlar Kilisede, ibadet olarak “Kilise müziği” çalışıyorlar, bizim de, aynı gaye ile “tasavvuf müziği” çalmamız gerekiyormuş. Bundan böyle, kandil geceleri böyle kutlanacakmış!

Daha önce de, ilahiyatçı bir profesör yazısında, “Camilerde, resim sergileri açılmalı, klasik müzik, tasavvuf müziği konserleri verilmelidir. Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz, dinde de değişim şart. Bunun için Kur'an felsefeleşmeli, Kur'an tefsirleri yeniden gözden geçirilmeli, zamana göre yeniden yorumlanmalıdır. Ben Londra'da kilisede, felsefe konuşmaları, Beethoven ve Mozartan örnekler dinledim. Resim sergileri izledim. Kilisede olanlar, camide de olmalıdır.” diyordu.

Bütün bunlar, dinde reform yapılarak İslamiyetin porotestanlaştırılması, Kiliseye benzetilmesi gayretleridir. Halbuki müziğin her çeşidi Hristiyanlık da dahil bütün dinlerde yasaktı.

Hristiyanlık gibi bozulmuş, aslından uzaklaşmış dinlerde, ruhlar beslenemediği için, müziğe yönelindi; nefse hoş gelmesi ruhanî tesir sanıldı. İncilin yasakladığı müziği, papazlar, Hristiyanlığa soktu. Bu şekilde Kilise cazib hale getirilmeye çalışıldı.

Batıdaki müzik, Kilise müziğinden doğdu. Bugün yeryüzünü kaplıyan bozuk dinlerin hemen hepsinde, müzik ibadet hâlini almıştır. Müzikle, nefsler keyiflenmekte, şehvânî duygular rahat bulmakta, ruhun gıdası olan ibadetler unutulmakta, insanları, alkolikler ve morfinmanlar gibi gaflet içinde, uyuşuk yaşatmakta, böylece çok kimsenin ebedî saadetten mahrum kalmasına sebep olmaktadır. Dinimiz insanları bu felaketten korumuştur. Eğer müzik dine girerse, bu dinin gerçek İslamiyetle bir ilgisinin kalmadığını anlamalıdır.

Aletsiz, çalgısız nağmeli sese teganni denir. Alet ile, çalgı ile birlikte olan insan sesine gına yani müzik denir. Gına haramdır. Gına ve teganni hakkında hadis-i şeriflerde buyuruldu ki: “İlk teganni eden şeytandır.” (Taberânî) “Gına, suyun sebzeyi yeşertmesi gibi kalbde nifak hasıl eder.” (Beyhekî)

Dinimizde tasavvuf müziği diye bir şey yoktur. Müzik, azgın nefsin gıdası, ruhun zehiridir. Kalbi karartır. İslâmiyetten ve tasavvuftan haberi olmayan kimseler, dini, dünya kazançlarına alet edip tasavvufa, hatta ibâdetlere, mistik bir hareket olarak müzik sokmuşlardır. Müzik ile, ney ile ilgileri olmamasına rağmen, Mevlana hazretleri gibi tasavvuf büyüklerini de kendilerine alet etmişlerdir.

Kitab-ül-kırare'deki hadis-i şerifte, kıyamet alametleri sayılırken, “Kur'an-ı kerim mizmardan, yani çalgı aletlerinden okunur. Tecvid ile, güzel okuyanları, dine uyan hafızları dinlemeyip, musiki ile şarkı gibi okuyanları dinlerler” buyuruluyor. (Tergib-üs-salât)

İbni Arabi hazretleri (Müsamere) adındaki kitabında diyor ki:

Hadis-i şerifte, “Bir zaman gelir ki, müslümanlar birbirlerinden ayrılır, parçalanırlar. Dinden uzaklaşıp, kendi düşüncelerine, görüşlerine uyarlar. Kur'an-ı kerimi mizmarlardan şarkı gibi okurlar. Allah için değil, keyif için okurlar. Böyle okuyanlara ve dinleyenlere hiç sevab verilmez. Allahü teâlâ bunlara lânet eder. Azab verir” buyuruldu.

Derin âlim, şeyh-ul-islâm Ahmed ibni Kemal efendinin Kırk Hadisinin tercümesinde, 39. hadis-i şerifte, “Mizmarları kırmak için ve hıncırları öldürmek için gönderildim” buyuruluyor. Mizmar, düdük ve bütün çalgı aletleridir. Bu hadis-i şerifin manası, her çeşit çalgıyı ve domuz eti yemeği yasak etmek için emrolundum demektir.

İlahileri, mevlidi,. Salevatı şerifleri, çalgı ile, ney çalarak okumak tehlikeli bid'attir. İnsanın dinden çıkmasına sebep olur. Resulullah efendimiz, geldiği bir evde, küçük kızlar def çalıp şarkı söylüyorlardı. Şarkıyı bırakıp, Resulullahı def çalarak övmeye başladılar. “Benden bu şekilde bahsetmeyin! Beni övmek (mevlid, ilahi) ibâdetdir. Eğlence, oyun arasında ibâdet caiz değildir” buyurdu. (Kimya-i saadet)

Dinimize göre, müzik ile ibadet, necasetin, idrarın zemzem ile karıştırılması gibidir. Dolayısıyla, samimi bir Müslümanın yapacağı iş değildir. Bu tür teşebbüsler, dine Hristiyanların ibadetlerini sokarak İslamiyeti bozmak isteyen sinsi düşmanların, art niyetli kimselerin işidir.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 19 EYLÜL 2003 · KAYIT 12120

Ahırette ilk sorgu namazdan olacaktır

Namazın dinimizde ayrı bir önemi vardır. Çünkü, ibâdetlerin hepsini kendinde toplayan ve insanı Allahü teâlâyâ en çok yaklaştıran yararlı şey, namazdır. Peygamberimiz, “Namaz dînin direğidir. Namaz kılan kimse, dînini kuvvetlendirir. Namaz kılmayan, elbette dînini yıkar.” buyurdu.

İlk insan ve ilk peygamber Âdem aleyhisselâmdan beri, namaz vardı, namaz kılınırdı. Fakat, bugünkü gibi beş vakit değildi. Bazı ümmetler, sadece sabah namazı kılıyordu. Bazı ümmetler sadece öğle namazı gibi değişik vakitlerde namaz kılıyordu. Mesela, hazret-i Âdem ikindi, hazret-i Yâkub akşam, Yûnûs aleyhisselâm yatsı namazını kılardı. Hepsinin değişik zamanlarda kıldığı bu namazlar, bir araya toplanarak bize, Mi'râc gecesinde farz edildi. Mi'râcdan önce sadece, sabah ve ikindide namazı kılınıyordu. Kısacası namaz, ama iki ama üç vakit olarak her devirde kılınıyordu.

Âhırette ilk suâl, namazdan sorulacaktır. Kişi eğer, namazın hesabını verebilirse, diğer ibâdetler ondan sonra sorulacaktır. Yâni bir bakıma namaz barajdır. Barajı aşabilenler diğer ibâdetlerden hesaba çekilecektir. Namaz dinin direğidir. Hadis-i şerifte, “Kıyâmette kulun ilk sorguya çekileceği ibâdet namazdır. Namaz düzgün ise, diğer ameller kabûl edilir. Namaz düzgün değilse, hiçbir amel kabûl edilmez” buyuruldu.

Ebû Bekr-i Sıddîk hazretleri buyurdu ki: “Beş namaz vakitleri gelince, melekler der ki; Ey Âdem oğulları, kalkınız! İnsanları yakmak için hâzırlanmış olan ateşi namaz kılarak söndürünüz.” Her kim, namazını, devam üzere ve ilmihâl kitaplarında bildirildiği gibi, eksiksiz olarak edâ ederse, yani kılsa İslâm binasını dikmiş, yıkılmaktan kurtarmış olur. Peygamber efendimiz “Dînimizin başı namazdır.” buyurdu. Başsız insan olmadığı gibi din de namazsız olmaz...

Namaz, imandan sonar en üstün ibâdetdir. Namaz kılmak, imanın şartı değil ise de, namazın farz olduğuna inanmak, imanın şartıdır. Namaz kılmayana imansız denilemez. Ancak, namaz kılmayanın da îmânını muhafaza etmesi çok zordur...

Bunun için ana-baba çocuğuna dinini imanını öğretmelidir. Çocuk yedi yaşına geldiğinde namaza başlatmanın, on yaşına geldiğinde hâlâ kılmaz ise, bu defa zorla kıldırmanın lâzım geldiği hadis-i şerifte bildirilmiştir. Namaz kılmanın sosyal yönden de bir çok faydaları vardır.

Namaz insanı sıkıntılardan kurtarır, huzura kavuşturur. Tabii ki, namazın insanı sıkıntıdan kurtarması için şartlarına uygun ve cenab-ı Hakka tam bir tevekkül içinde kılınması şarttır. Allaha tam bir teslimiyet sağınma şeklinde kılınmalıdır. Gerçekten, insan sıkıntıya düştüğünde hemen abdest almalı, namaz kılmalı. Kur'ân-ı kerim okumalıdır.

Tecrübeyle sabittir, böyle yapanların çok kerre, sıkıntılarının geçtiği en azından hafiflediği görülmüştür. Fakat, kılınan namazın şartlarına uygun olması lâzım.

Namaz kılmak, Allahü teâlânın büyüklüğünü düşünerek, O'nun karşısında kendi küçüklüğünü anlamaktır. Bunu anlıyan kimse, hep iyilik yapar. Hiç kötülük yapamaz. Namazı doğru olarak kılmakla şereflenen bir kimse, çirkin, kötü şeyler yapmaktan korunmuş olur. Ankebût sûresinin kırkbeşinci âyetinde meâlen, “Doğru kılınan namaz, insanı kötülüklerden ve münkerden her hâlükârda uzaklaştırır.” buyuruldu.

Hergün beş kerre, Rabbinin huzurunda olduğuna niyet eden kimsenin kalbi ihlâs ile dolar. Namazda yapılması emrolunan her hareket, kalbe ve bedene faydalar sağlamaktadır.

Câmilerde cemâ'at ile namaz kılmak, Müslümanların kalblerini birbirlerine bağlar. Birbirlerinin kardeşleri olduklarını anlarlar. Büyükler, küçüklere merhametli olur. Küçükler de, büyüklere saygılı olur. Zenginler, fakîrlere ve kuvvetliler zayıflara yardımcı olur. Sağlamlar, hastaları, câmide göremeyince, evlerinde ararlar. “Din kardeşinin yardımına koşanın, yardımcısı Allah'tır.” hadîs-i şerîfindeki müjdeye kavuşmak için yarış ederler.

GÖNÜL BAHÇESİ · 20 EYLÜL 2003 · KAYIT 12119

Namaz kötülüklerden alıkoyar

Namaz insanları, çirkin, kötü ve yasak olan şeylerden men eder, alıkoyar. Günâhların keffâretidir. Diğer ibâdetlerden ayrı olarak, güzelliği, îmân gibi kendindendir. İbâdetleri en ziyâde kendisinde toplayan ve insanı cenâb-ı Hakka en ziyâde yaklaştıran bir ameldir namaz. Yâni kişi hem namaz kılıyor, hem de kötü işlerle uğraşıyorsa, bu kıldığı namazı hakkıyla, şartlarına uyarak, eksiksiz olarak kılmadığını gösterir.

Evliyânın büyüklerinden Fudayl bin İyad hazretleri, önceleri Merv ve Ebyurd şehirleri arasında eşkiyâlık yapardı. Sahranın تنها bir yerinde çadırını kurar, eşkiyâ reisi olduğu için kendisi içerde otururdu.

Arkadaşları yoldan geçen kervanları soyarlar, ele geçirdikleri malların hepsini getirip, Fudayl bin İyad'a teslim ederlerdi. O da getirilen malları arkadaşlarına taksim ederdi. Hayret edilecek bir husus ki, eşkiyâlık yaptığı halde, namaza çok önem verirdi. Kendisi namazını hiç terk etmediği gibi, namaz kılmıyan hizmetçilerini de yanından kovardı.

Birgün büyük bir kervan geldi. Fudayl bin İyad'ın arkadaşları kervanı farkedince yolunu kesmek üzere hazırlanmağa başladılar. Kervan içinde bulunan zengin birisi, eşkiyâları farketti ve "Altınlarımı öyle bir yere saklıyayım ki, eşkiyâlar eşyalarımızı alırsa hiç olmazsa geriye bunlar kalsın." düşüncesiyle kervandan ayrılıp uygun bir yer aramağa başladı.

Bir çadır gördü, hemen oraya koştu. Orada, sırdında abası, başında külâhı olan birisinin, hem de ta'dili erkân üzere, şartlarına uygun olarak, çok düzgün bir şekilde namaz kıldığını gördü... Sevindi kendi kendine: "Namaz kıldığına göre güvenilir biridir. Altınları buna gönül rahatlığı ile emanet olarak bırakabilirim." dedi. Selâm vermesini bekledi. Sonra: "Bir miktar altınım var, size emanet etmek istiyorum" dedi. Fudayl bin İyad, çadırın bir köşesini işaret edip, "Oraya bırak!" dedi.

Gelen kimse altınları bırakıp kervanın yanına dönünce, eşkiyâların ve kervandaki eşyâları alıp götürdüklerini gördü. Biraz sonra kervan hareket

edecekti. Hareketten önce koşup emanet bıraktığı, altınları almak için çadıra vardı. Baktı ki, biraz önce kervanı soyan eşkıyâlar kervandan aldıkları malları, altınları emanet olarak bıraktığı kimsenin önüne koymuşlar. O da bunları taksim ediyor. Adam şaşırды ve kendi kendine, demek altınları eşkıyâların reisine vermişim, deyip üzüntü ile geri dönmük istedi. Bu arada Fudayl seslendi: “Niçin gelmiştin, niçin dönüp gidiyorsun?” “Emânet bıraktığım altınları almak için gelmiştim. Fakat, yanlış iş yapmışım.” diye cevap verdi.

Fudayl: “Hayır, yanlış yere bırakmadınız... Altınlarını, bıraktığın yerden al, biz emanete hıyanet etmeyiz.” Adam şaşkınlık ve sevinç içinde, altınları koyduğu yerden alıp kervana koştu. Fudyal'ın adamları: “Biz hiç para bulamadık, sen ise bunları geri veriyorsun” dediler.

Fudayl bin İyad dedi ki: “O bana hüsn-i zan etti. Altınları emanet etti. Ben o kimsenin, benim hakkımdaki iyi niyyetini doğru çıkardım. Ola ki, Allahü teâlâ da benim kendisi hakkındaki hüsn-i zannımı doğru çıkarır” dedi.

Altınlarını emanet olarak bıraktığı kimse çadırdan uzaklaşırken, Ankebût sûresinin "Elbette namaz, insanı çirkin ve dinin yasak ettiği şeylerden alıkoyar." meâlindeki âyet-i kerîmesini ve "Namaz kötülükler için keffarettir. Günahlardan men eder. Bedendeki hastalıkları giderir." hadîs-i şerîfini hatırladı. Sonra, Fudayl bin İyad hakkında şöyle düşündü:

"İnşaallah kıldığı bu namaz onu kötülüklerden uzaklaştırır." Ayrıca hidâyete kavuşması için hayır duâ etti.

Az zaman sonra da, Fudayl bin İyad'a tevbe etmek nasip oldu. Adamları ile beraber tevbe etti. Aldığı malları fazlasıyla sahiplerine geri verdi. Herkes ile helallaştı. Samimi tevbesi onu Allahın sevgili kulları arasına soktu. Daha sonra birçok kerametleri görüldü.

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 EYLÜL 2003 · KAYIT 12113

Öğretmenler, müellim değil, muallim olmalı!

Geçen hafta okullar açıldı. Milyonlarca öğrenci, eğitimlerini en iyi şekilde tamamlamak; öğretmenler de öğrencilerin bu hedeflerine en iyi şekilde ulaşmalarını sağlamak için iş başı yaptılar. Aileler de dışlerinden tırnaklarından artırdıkları paralarıyla çocuklarına en iyi imkanı sunma yarışına girdiler.

Demek ki çocuklarımızın en iyi şekilde yetişmesi, bu üçlü saç ayağının koordineli bir şekilde çalışmasına bağlı. Bunlardan biri eğitimin içinde yoksa o eğitim, istenilen düzeyde olmaz. Maalesef bu üçlü bağlantı bizde gereği gibi sağlanamamaktadır. Aileler sadece maddi yönden destek vermektedirler. Eğitime bir fiil katkıda bulunmamaktadırlar.

Batı’da bu bağlantı çok ilerlemiş durumdadır. Aileler bir fiil eğitimin içindeler. Sık sık okula uğrarlar; öğretmenler, öğrenci ile ilgili yapılacak ufak bir uygulamada öğrenci velilerini okula çağırır, mutlaka onların görüşlerini alırlar. Veliler olup bitenlerden günlük olarak haberdar edilir.

Öğretmenle veli arasında sağlam bir diyalog vardır. Bizde ise bu diyalog çok zayıftır. Veli öğretmenin yanına yaklaşımda zorlanır, çekinir. Kendinin aşağılanacağından korkar. Bunun için tedirgindir, meramını rahat anlatamaz. Eskiye göre bu konuda hayli mesafe alındıysa da daha Avrupa seviyesine gelinemedi.

Öğretmen- veli diyalogu denilince, rahmetli Ahmed Arvasi hocanın başından geçen ve birkaç defa kendinden dinlediğim hatıra aklıma gelir hemen.

Ahmed Bey, altmışlı yıllarda, Ağrının Molla Şemdin köyüne ilkokul öğretmeni olarak tayin edilir. Başta muhtar Ömer olmak üzere, köyün ileri gelenleri kendisini karşılarlar. Kalacağı eve yerleştirirler. Her türlü ihtiyacı karşılanır.

Fakat Ahmed beyin bir şey dikkatini çeker. Köyün ileri gelenleri kendisine hitap ederken kelimenin üzerine basa basa, “Müellim Bey” derler. Ahmet Bey, köylüler “muallim” kelimesini teleffuz etmede zorlandıkları için, “müellim” dediklerini düşünür.

Ahmed Bey kısa zamanda köylülerle kaynaşır. Köy odalarında ve evlerdeki sohbetlere, katılır. Onlarla beraber camiye gider. Düğünlerinde bulunur, bayramları beraber kutlarlar. Köylüden kopuk bir öğretmen değil, onlardan biri haline gelir. Kendilerine tepeden bakmayan, onlarla oturup kalkan, onların sevinçlerini paylaştan, dertlerine ortak olan bu genç öğretmeni köylüler bağrına basarlar.

İş bu noktaya gelince köylüler kendisine söz birliği ile, “ Muallim Bey “ diye hitap etmeye başlarlar. Bu durum üstad Ahmet Beyin dikkatinden kaçmaz. Merakını gidermek için muhtara sorar. Muhtar Ömer günlerdir bu sorunun sorulmasını bekliyordu zaten. Keyfle sigarasını yakar. Sonra başını kaldırarak ağır ağır konuşmaya başlar:

“Evet, Muallim Bey, sana önceleri müellim dememizin önemli bir sebebi vardı. Kısaca sana anlatayım da merakın gitsin: Bugüne kadar, köyümüze gelen öğretmenler hep bizden uzak kaldılar. Bizim dünyamıza giremediler. Onların ayrı bir dünyaları vardı. Bizimle alakası olmayan, Avrupa’dan gelmiş kimseler gibiydiler. Bizim inancımıza, yaşayışımıza ters bir hayat tarzları vardı. Bizimle yaşayış, inanç birlikleri olmadığı gibi, bu değerlerimizle alay da ediyorlardı. Ne aramıza katılır ne de camimizin yolunu bilirlerdi. Hal böyle olunca, bizler çok üzülüyorduk. Davranışları bize, üzüntü, sıkıntı, elem veriyordu. Bunun için biz onlara, elem veren, sıkıntı veren manasında “Müellim” diyorduk. Onlar bu kelimenin manası bilmedikleri için bizim bu hitabımızı teleffuz hatası zannediyorlardı. İlk günler seni de onlardan zannettik. Bunun için sana, “Müellim” dedik. Sonra baktık ki sen onlara benzemiyorsun. Sen bizden birisin. Bunu anlayınca, müellim demeyi bırakıp “Muallim” demeye başladık.

Ahmed Arvasi Hoca, “Anadolunun mektep ve medrese görmese bile ne kadar derin bir idrâke, irfana sahip olduğunu bu ibretli hadiseden sonra bir kere daha anlamış oldum” demişti.

GÖNÜL BAHÇESİ · 27 EYLÜL 2003 · KAYIT 12114

Kırkbin kişi evleniyor otuz bini ayrılıyor

Temel ciddi bir hastalığa yakalanır. Fakat çevresindekileri bir türlü buna inandıramaz. Hastalığı iyice ağırlaşp ölümünün yaklaştığını hissedince mezar taşını hazırlatarak şöyle yazdırır: “Hastayım hastayım dedum, inanmadınız! Gördünüz mi, ne oldu, şimdi inadınız mı?”

Yıllardır yazıyoruz, Batı bindiği dalı kesiyor bu gidişle Avrupada aile mefhumu kalmayacak, diye. Kendi yaptıkları son araştırmalarla, “Avrupa’da ailenin çöktüğünü” şimdi kendileri söylüyorlar. Buna çareler arıyorlar.

AB istatistik kurumu Eurostat’ın verilerine göre, AB ülkelerinde gençler arasında evlenme oranı giderek düşüyor. Güney Avrupa ülkelerinde evlenmeden birlikte yaşamayı tercih eden çiftlerin oranı yüzde 8 ila 15 olarak belirlenirken, bu oran Kuzey Avrupa ülkelerinde yüzde 53 ila 70’e kadar yükseliyor.

Veriler, 1970 yılında AB ülkelerinde çocukların yüzde 6’sının evlilik dışı ilişkilerden doğduğunu, bu oranın 2002’de yüzde 30’a yaklaştığını gösterdi. İsveç’te çocukların yüzde 56’sı, Danimarka, Fransa, Finlandiya ve İngiltere’de yüzde 40’ı ve Belçika’da yüzde 20’si evlilik dışı dünyaya geliyor.

Son 20 yılda evlilik dışı doğan çocuk oranının Yunanistan’da yüzde 1,5’tan yüzde 4,1’e, İtalya’da yüzde 4,3’ten yüzde 9,6’ya, İspanya’da yüzde 3,9’dan yüzde 17’ye yükseldiği belirlendi. AB ülkelerinin genelinde her 3 evlilikten 1’inin boşanmayla sonuçlandığı, nikah sayısında da sürekli düşüş olduğu belirtiliyor.

Eurostat’ın verilerine göre, AB ülkeleri genelinde boşanma oranları % 50’yi geçti. AB üyeleri arasında en fazla boşanma görülen ülkelerin, Belçika (yüzde 50’den fazla), İsveç (yüzde 50), Finlandiya (yüzde 49), İngiltere (yüzde 45) ve Danimarka (yüzde 41) olduğu belirtiliyor. ABD’de boşanma oranının Avrupa’dan daha fazla olduğunu ortaya koyan Eurostat’ın rakamlarına göre, evlenen her 2 Amerikalı çiftten 1’i boşanıyor.

Belçika Ulusal İstatistik Enstitüsü (INS) verilerine göre de, Belçika’da 2002 yılında 40 bin 400 çift evlendi, 30 bin 600 çift boşandı. Son 5 yılda evlilik oranının yüzde 20 azaldığını, boşanmaların yüzde 30 arttığını belirten INS’in verileri,

Belçika'da boşanma ile sonuçlanan evlilik oranının yüzde 60'a yaklaştığını gösterdi. (AA. 17.09.2003)

Görüyorsunuz, 40 bin kişi evleniyor, 30 bini aynı sene ayrılıyor. Bunun başlıca sebebi, özgürlük adına yapılan serbestlikler, rezaletler. Sen özgürlük adına, erkek erkeğe evlenme dahil her türlü zinaya, her türlü sapık ilişkilere izin verirken olacağı bu.

Batı, imal ettiği en küçük bir cihazın kutusuna bile, uzun uzun nasıl kullanılacağını gösteren klavuz koyarken, bünyesinde milyarlarca cihazı, sistemi ihtiva eden ayrıca diğer varlıklardan farklı olarak ruha sahip olan insanın, yaratıcı tarafından nasıl kullanılması gerektiğine dair gönderilen kullanma klavuzu üzerinde hiç durmuyor.

Bakınız bir hikmet ehli, Yaratıcının koyduğu kuralları yok farzedip, kendi düzenlerini kendileri kurmaya kalkanların neticesini nasıl ifade ediyor: “Gördüğünüz her musîbet ve felaket, hep kızgınlığın, nefretin, hakkı tanımamanın, zulüm ve haksızlık etmenin cezâsıdır. Bu da, hukûku kendiniz kurmaya kalkışmanın, Hak teâlâ ile yarış etmenin netîcesidir.

İnsanlığı kaplayan sıkıntıların birinci sebebi, Hakka karşı gelmek, O'nun nizamına uymamaktır. Beşeriyet ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Hak teâlâyı hâkim bilip, Ona kulluk edip emirlerine uymadıkça ızdırap ve felaketten kurtulamaz. Haktan ve Hak yolundan başka her ne düşünülse, hepsi ayrılık ve perişanlık yoludur. Hak teâlâdan başka, herneye tâbi olur, herneye tapınır, Onun yerine, herneyi sever ve hakikî hâkim tanırırsanız, biliniz ki, onlar da sizinle berâber yok olacaklardır.”

2003 YILLIK KÜLLİYATI

10

Ekim

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHCESİ · 3 EKİM 2003 · KAYIT 12121

“Dinlerarası Diyalog Tuzacı” kitabı

Hristiyan âlemi, özellikle İngilizler, 18. asırdan itibaren, İslam âlemine karşı uyguladıkları planları gözden geçirmeye başladı. Çünkü, asırlardır uyguladıkları yıkma amaçlı planlar istenilen neticeyi vermemişti. O güne kadar uyguladıkları taktik; güç kullanarak zorla hedefe varmaya yönelikti. Artık bundan vazgeçmenin zamanı gelmişti. Çünkü bu yolla, Müslümanlara zarar veremedikleri gibi, aksine güce karşı güç oluşturup blok halinde karşılarına çıkma hareketleri başlamıştı.

Yaptıkları araştırmalar neticesinde, bu birliği sağlamada, en büyük etkenin, halkın şeksiz şüphesiz inandığı, itimat ettiği İslâm âlimleri ve eserleri olduğunu gördüler. İslam âlimleri ve eserleri, halkın gözünden düşürüldüğü takdirde kalenin surlarının yıkılmış olacağını, böylece içeri sızmanın çok kolay olacağını anladılar.

Birşeyi yapmak için de yıkmak için de o şeyi iyi bilmek gerekir. Bu prensip gereği, İslamiyeti en ince teferruatına kadar bilen binlerce casus yetiştirdiler. İslam âlemine dağılan bu Müslüman, hatta âlim kılıklı ajanlar, Müslümanların inancını hassas noktalardan karıştırmaya başladılar. İngiliz Entilejans servisi elemanlarından Hempher hatıratında (1730) İslam ülkelerinde beşbin elemanlarının bulunduğunu yazmaktadır.

Bu faaliyetlerin amacı ileride yapılacak “Misyonerlik” faaliyetlerine bir zemin hazırlamaktı. Çünkü, sağlam bir inancı olan Müslümanın, Hristiyan olması mümkün değildi. İnancı bozularak, boşlukta kalan kimseler ancak buna ilgi duyardı.

Çeşitli sinsi faaliyetlerle, İslam âlimleri ve kıymetli eserleri gözden düşürülüp, halk doğrudan, hadislere ve Kur’an-ı kerime yönlendirilince, acemi kaptanların elinde kalan rotasını kaybeden gemi gibi, İslam dünyası da alabora oldu.

Bu safhada, elde ettikleri İslam âlimi bilinen kimseleri hemen devreye sokup, gemiyi kurtarmak gerekçesiyle “İslamda reform” projelerini ortaya attılar. Aslında bu proje, gemiyi rotasına sokmak için değil, iyice rotadan çıkarmak gayesine yönelikti. Reform faaliyetleri ile gerçek İslamdan uzaklaştırılıp “İslam” adı altında

İslamla ilgisi olmayan inançlara itildi. Bunun için de, toplumlarda “İnanç boşluğu” oluştu. Maksat da buydu zaten; bunun ardında, 19. yüzyılda “Misyonerlik” faaliyetlerine ağırlık verildi. Hemen bunun arkasından da “Misyonerliğe” takviye için, “Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü” projesi devreye sokuldu. Bu proje ile İslamiyetin içi boşaltılıp, emir ve yasağı olmayan felsefi bir sistem haline getirmektir gayeleri. Bu, sonndan bir önceki safhaydı. Bundan sonrası, “Hristiyanlaştırma” projesidir.

İşte biz bu kitabımızla, sonndan bir önceki, “Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü” projesini, bütün yönleri ile projenin mimarlarının ağzından ve çeşitli yorumlarla sizlere sunuyoruz.

* * * Yukarıdaki yazı, yeni çıkan, vesikalara dayalı, “Dinlerarası Diyalog Tuzağı ve Dinde Reform” kitabının (Mehmet Oruç - Arı Sanat yayınevi) önsüzünden alınmıştır. Bana göre, İslam tarihi boyunca, Müslümanların karşılaştığı en büyük tehlike budur. Çünkü Vatikan bu yıkım planını çok sinsi bir şekilde yürütmekte ve de İslamın aslı, temeli hedef alınmaktadır. Hristiyan âlemi bu defa tarihi İslam düşmanlığını, “Dostluk” “Hoşgörü” “Diyalog” maskesi altında yürütmektedir. Çok kimse bunun farkında değildir. Farkında olmadıkları için de bazıları projeye destek veriyor. Sinsi oyunun farkında olan bir Müslümanın buna destek vermesi zaten söz konusu olamaz!

Böylesine önemli, geleceğimizle ilgili bir konuda, Vatikan’ın (Papalığın) İslamı yok edip Müslümanları Hristiyanlaştırmada, nasıl bir yol takip ettiğini kendi ağızlarından bu kitaptan öğrenip buna göre tetbir almamız şarttır. Bu kitabı muhakkak okuyup okutmalıyız! (Kitapçılardan veya 0212 520 41 51’den temin edilebilir)

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 EKİM 2003 · KAYIT 12122

Dinlerarası diyalogta Vatikan’ın hedefi

İki asıra yakın zamandan beri Papalık, Misyonerlik faaliyetleri ile Hristiyanlığı Ortadoğu’ya yaymaya, cahil bırakılan Müslümanları Hristiyanlaştırmaya çalışmaktadır. Fakat, Afrika ülkeleri gibi, dinden haberi olmayan sadece isimleri Müslüman olan ülkelerde başarı elde etmelerine rağmen, İslamiyetin aslına uygun

bir şekilde bilindiği ve yaşandığı, Türkiye gibi bazı Müslüman ülkelerde istedikleri neticeyi alamadılar. Bunun neticesinde, Misyonerlik faaliyetlerine destek verilmesi için Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü projesi gündeme geldi.

Bu çalışmaları başlatmak için Konsil ilk defa 1962'de bu konuyu görüşmek için toplandı. Daha sonraki toplantılarla da misyonerlik faaliyetinin bir parçası olmak üzere “Diyaloğa” önem verilerek devam ettirilmesi kararlaştırıldı. II. Paul'ün 1991 yılında ilan ettiği Redemptoris Missio (Kurtarıcı Misyon) isimli genelgesinde aynen şöyle diyordu: “Dinlerarası diyalog, Kilise'nin bütün insanları Kilise'ye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır... Bu misyon aslında Mesih'i ve İncil'i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir. “ 1964 yılında 2. Vatikan Konsilinde kurulan 'Hristiyan Olmayanlar Sekreteryası'nın 1973 yılında, sekreterlik görevine getirilen Pietro Rossano, Sekreteryası'nın yayın organı Bulletin'deki bir yazısında şunu belirtiyordu: "Diyalogdan söz ettiğimizde, açıktır ki bu faaliyeti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil'i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. “ 1984 yılından beri "Hristiyan Olmayanlar Sekreteryası'nın başkanlığını yapan Kardinal Francis Arinze ise, geçmişten bugüne gelen noktayı anlatırken bunun Kilisenin bir misyonu olduğunu ifade etmektedir: "Papa VI. Paul'ün vizyonu gerçekleşmektedir. Çünkü dinlerarası diyalog, Kilise misyonunun normal bir parçası olarak görülmektedir" (Bulletin, 59/XX - 2, 1985, 124).

Müslüman halkı Hristiyanlaştırmak için faaliyet gösteren misyonerler, bazı bölgelerde büyük bir dirençle karşılaştılar. Bunu kırmak için, bu bölgede yaşayan Müslümanların, dini şuurunun yok edilmesi gerekiyordu. Dinlerarası diyalog ile, Hristiyanlığın da hak bir din olduğu, korkulacak bir şey olmadığı konusu işlenerek, Müslümanların Hristiyanlara karşı olan husumetini kırmayı gaye edindiler.

Bunu sağlamak için de, İslamiyetin "Benim dinim son dindir, diğerleri yanlıştır" inancından vazgeçirmeği prensip edindiler. Dinlerarası diyalogun mimarlarından M. Watt, "Modern Dünyada İslam Vahyi" adlı çalışmasında bunu açıkça yazmaktadır.

Bu düşüncüyü, dinî bilgilerde nakli esas alan “Ehli sünnet” inancına sahip Müslümanlara kabul ettirmenin mümkün olmayacağını bildikleri için de, Müslümanları Endülüste İbn Tufeyl ve İbn Rüşd'ün temsil ettiği "Felsefi İslama" yönlendirmeye karar verdiler. Watt'a göre, bu filozoflar, İslam'ın dışında kalan dinleri, açıktan açığa tartışma konusu etmediler, onları da hak din kabul ettiler.

R. Arnaldez, Ehli sünnet bir Müslümana diyalogu kabul ettirmenin pratikte imkansız olduğunu, bu inancın tahrip edilmesi gerektiğini söyledikten sonra, İslami esasları, nakil ile değil, akıl ile anlamayı bir metod haline dönüştürmüş Vehhabi, Selefî anlayışının temsilcisi olan “Abduh ekolü”nün hakim kılınması halinde, dinlerarası diyalogun oldukça kolaylaşacağını ifade etmektedir.(R. Arnaldez: Contidions dun avec İslam)

Dinlerarası Diyalog fikrinin babası olan Louis Massignon, “Onların (Müslümanların) her şeylerini tahrif ettik. İnançları, dinleri mahvoldu. Artık hiçbir şeye tam inanmıyorlar. Derin bir boşluğa düştüler.” demektedir. İşte bu boşluğu, Dinlerarası Diyalog projesi ile Müslümanları Hıristiyanlaştırarak doldurmak istiyor Vatikan. (Bu önemli konu hakkında daha geniş bilgi için, “Dinlerarası Diyalog ve Dinde Reform” (Mehmet Oruç - Arı Sanat yayınevi) kitabına müracaat edilebilir. 0212 520 41 51)

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 EKİM 2003 · KAYIT 12123

Berât Kandili

Mübârek geceler, islâm dininin kıymet verdiği gecelerdir. Allahü teâlâ, kullarına çok acıdığı için, bazı gecelere kıymet vermiş, bu gecelerdeki, duâ ve tevbeleri kabûl edeceğini bildirmiştir. Kullarının çok ibâdet yapması, duâ ve tevbe etmeleri için bu geceleri sebep kılmıştır.

Bu geceleri ihyâ etmeli, yâni kazâ namazları kılmalı, Kur'ân-ı kerîm okumalı, duâ, tevbe etmeli, sadaka vermeli, müslümanları sevindirmeli, bunların sevaplarını ölümlere de göndermelidir. Bu gecelere saygı göstermelidir. Saygı göstermek, günâh işlememek ve ibâdet etmekle olur.

Bugün berat kandilidir. Berât gecesi, Şa'bân ayının onbeşince gecesidir. Yâni ondördüncü günü ile onbeşinci günü arasındaki gecedir. Allahü teâlâ, ezelde, hiçbir şey yaratmadan önce, herşeyi takdîr etti, diledi. Bunlardan, bir yıl içinde olacak her şeyi, bu gece meleklerle bildirir. Kur'ân-ı kerîm, levhilmahfûza bu gece indi. Resûlullah sallallahü aleyhi ve selem bu gece çok ibâdet, çok dua ederdi. Hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki:

“Şa'bân-ı şerîfin onbeşinci gecesi olunca, o geceyi ihyâ ediniz ve gününde oruç tutunuz! Muhakkak ki, Allahü teâlâ, "Mafiret olunmak isteyen yok mudur, magfired edeyim? Rızık isteyen yok mudur, rızık vereyim. Kim ne isterse vereyim!" buyurur. Bu hâl sabaha kadar devam eder.”

“Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan duâ, tevbe, red olunmaz. Fıtır Bayramı'nın ve Kurban Bayramı'nın birinci geceleri, Şa'bânın onbeşinci (Berât) gecesi ve arefe gecesi.”

“Berât gecesini ganîmet, fırsat biliniz. Şa'bânın onbeşinci gecesidir. Kadir gecesi çok büyük ise de hangi gece olduğu belli değildir. Bu gece (Berât gecesinde) çok ibâdet ediniz. Yoksa kıyâmet gününde pişmân olursunuz.”

“Şa'bân ayının onbeşinci gecesi, rahmet-i ilâhi dünyayı kaplar, herkes affolur. Ancak haksız yere müslümanlara düşmanlık besleyen ve Allahü teâlâyâ ortak koşan magfired olunmaz.”

Gâfil olmamalı, bu geceyi mutlaka ihyâ etmelidir. Bu gece, Allahü teâlânın ihsân ettiği bütün ni'metlere şürketmeli, yapılan hatâlar, günahlar için de tevbe istigfâr etmeli, Cehennem ateşinden kurtulmayı istemelidir. "Yâ Rabbî, bize dünya ve âhîret saâdeti ihsân eyle, bize hidâyet verdikten sonra, kalblerimizi kaydırma." diye duâ etmelidir.

Peygamber Efendimiz Berat Gecesinde, “Allahümmerzukna kalben takıyyen mineşşirki beriyyen la kâfiren ve şakiyyen” duâsını çok okurdu.

Bu vesile ile, değerli okuyucularımızın mübarek Berat kandillerini tebrik eder, daha nice kandillere sıhhat ve âfiyet içinde kavuşmalarını Cenab-ı Haktan niyaz ederim.

* * * TEŞEKKÜR: Geçtiğimiz Regaib kandilinde, bir dernek tarafından Sirkeci, Hoca Paşa Camii önünde, (her kandil devam etmek üzere) Konserli kandil kutlaması başatılmıştı. Hoca Paşa esnafından aldığımız yoğun tepki üzerine dinde yerini olmayan böyle bir uygulamanın yanlışlığını bu köşede dile getirmiştik.

İstanbul Müftülüğü de bu önemli konuda hassiyet gösterip, gazetemize gönderdiği, 23.9.2003 tarihli açıklamada, yapılan işin yanlışlığını dile getirip, bu konuda fetva verilmediğini bildirdi. Dinimizi uymayan bu yanlış uygulamanın kaldırılması hususunda gösterdikleri hassasiyetten dolayı, Hoca Paşa Esnafı'na ve İstanbul Müftülüğü'ne teşekkür ediyorum.

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 EKİM 2003 · KAYIT 12124

“Onların her şeyini mahvettik!”

Ülkemizdeki, diğer İslam ülkelerindeki ve bütün dünyadaki Müslümanların; dini inanç ve yaşayış yönünden, ekonomik yönden kısacası her yönden perişan hallerini gördükçe, Vatikan adına çalışan ve dinlerarası diyalog fikrinin babası olan Louis Massignon sözü aklıma geliyor.

Müslüman ülkelerdeki misyonerlik çalışmalarının gözden geçirildiği toplantıda, misyonerlere moral vermek için Massignon şöyle diyordu: “Onların (Müslümanların) her şeylerini tahrif ettik. İnançları, dinleri, ahlakları, insanlıkları mahvoldu. Artık hiçbir şeye tam olarak inanmıyorlar. Dinlerini tartışılır hale getirdik. Derin bir boşluğa düştüler. Bundan sonra işimiz daha da kolay olacak!”

Belki bazılarınız, bu konuşmaya “abartmış” diyebilir. Bana kalırsa, hiç abartma yok. Hatta, eksiği var fazlalığı yok. Massignon’un sözlerinin doğruluğunu gösteren o kadar çok örnek var ki, günlerce konuşabilir, sayfalarca yazabiliriz.

İsterseniz size son günlerin haberlerinden birkaç örnek vereyim. Önce yurt dışından iki örnek vereyim. Anadolu Ajansı’nın, “Fransa hükümetinin tek Müslüman bakanı, okullarda başörtü yasağını savundu” başlığı ile verilen habere göre: Cezair asıllı Kalkınma Bakanı Tokia Saifi, RTL radyosuna verdiği demeçte, ‘Okullarda başörtüsüne karşıyım. Bu konuda, 2004 yılında okullarla ilgili yönetmeliğe bir yasak dahil etmemiz gerekir. Başka bir çözüm yok’ dedi Fransız Bakan, söz konusu yasağın, Hristiyanlar ve Museviler için dini simgeli (haçlı) kolyeleri de kapsaması gerektiğini belirtti.

Yine biliyorsunuz geçenlerde, Almanya’da Anayasa mahkemesi, başörtüsünü serbest bıraktı. Mahkemenin bu kararına ilk tepki, Alman Parlamentosundaki Türk milletvekillerinden geldi. Hristiyan Alman milletvekilleri, din ve vicdan yönünden olumlu bir gelişme olarak yorumlarken, Türk milletvekilleri, böyle bir kararın ayrımcılık olacağını ifade ettiler.

Görüyorsunuz, İslamiyeti savunmak kimleri kalmış. Müslümanları ilgilendiren bir karara, Hristiyanlar sahip çıkarken, Müslüman kökenli kimseler karşı çıkıyor.

Ahlakı çökertmelerine de iki canlı örnek vereyim: Hatırlarsınız iki sene önce meşhur bir erkek starımızın, homoseksüel yaşantısını gösteren fotoğraflar basında yayınlanmıştı. Bunun üzerine, starımız günlerce sokağa çıkmadı. Artık ben bu ülkede kalamam, sanat hayatım söndü diye düşünerek Amerika'ya yerleşmeye karar verdi. Hazırlıklara da başladı.

Bunu haber alan hayranları, o senin özel hayatın bizi ilgilendirmez, seni bırakmayız kampanyasını başlattılar. Starımız bir hafta sonra, korka karka sokağa çıktı. Eskisinden daha çok itibar görünce, Amerika'ya gitmekten vazgeçti. Homoseksüel hayatı şöhretini daha da artırdı.

Yine geçen ay buna benzer bir olay da bu defa bayan bir starımızın başına geldi. Gençliğinde, kısa yoldan meşhur olup piyasa girebilmek için bedenini ortaya koyduğu porno kaseti ortaya çıkınca, sanat hayatım bitti korkusuyla depresyona girdi, günlerce tedavi gördü. Birileri kendisine akıl verdi. Sen merak etme korkulacak bir şey yok, diyerek basının önüne çıkarttılar. İlk sözü, “Ben utunulacak bir şey yapmadım” oldu. (Daha ne yapacaksa!) Bu sözü alkışlarla karşılık buldu. Fiyatını yüzde yüz artırarak tekrar sahneler döndü. Şöhretine şöhret kattı bu porno kasetleri.

Şimdi gençler, demek ki meşhur olmanın, çok para kazanmanın yolu buymuş düşüncesine kapılırsa bunun sonu nereye varacak. Entel basınımız, sosyologlarımız acaba bu sorunun cevabını hiç düşündüler mi? Massignon'un “Müslümanların her şeylerini tahrif ettik. İnançları, dinleri, ahlakları, insanlıkları mahvoldu” sözünü şimdi daha anlıyoruz değil mi?

Vatikan dini, imanı yok etmek için önce ahlaktan başladı işe. Hayanın imanla ilgisini bizimkiler bilmesede onlar biliyorlar. Nitekim hadis-i şerifte, “Hayâ ile iman bir aradadır. Biri giderse, öteki de durmaz.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 EKİM 2003 · KAYIT 12125

“Cennete merhametliler girer”

İnsanoğlu gün geçtikçe merhametten uzaklaşıyor. Kılı bile kıpırdamadan binlerce insanı bir anda yok edebiliyor. En vahşi hayvan bile yapmaz bunu. Karnı doyunca can yakmayı bırakır.

Merhametin dinimizin ayrı bir yeri vardır. Bir defasında Peygamber efendimiz Eshâbına, “Cennete ancak merhametliler girer.” Buyurunca, Eshâbı dedi ki: “Yâ Resûlallah! Biz hepimiz merhametliyiz.” Resulullah efendimiz onlara şöyle cevap verdi: “Fakat merhametiniz sırf kendi şahsınıza münhasır olmayacak. Bilâkis bütün insanlara karşı olacak. Gerçek ma'nâda insanlara merhamet eden yalnız Allahü teâlâdır.”

Sonra da Eshâbına şu kıssayı anlattı:

Eskiden adamın birisi yolda giderken iyice susamıştı. Derken bir kuyuya tesadüf etti. Hemen indi. Kuyudan su içerek susuzluğunu giderdi. İnerken olduğu gibi çıkarken de büyük sıkıntı çekti. Fakat, suyu içip kuyudan çıkınca kuyunun başında bir köpekle karşılaştı. Köpek dilini çıkarmış vaziyette durmadan soluyor, susuzluktan toprağı eşeleyip yalıyordu. Adam köpeğin bu hâlini görünce kendi kendine, “Bu köpek aynen benim gibi çok susamış. Bunun susuzluğunu gidermem lâzım” dedi.

Tekrar sıkıntı çekerek kuyuya indi. Su koyacak kabı da olmadığından papuçuna su doldurdu. Dişleri ile papucunu tutarak binbir güçlükle kuyudan çıktı. Papucundaki suyu köpeğe içirerek susuzluğunu giderdi. Bu adamın susuz hayvana olan merhametinden dolayı Allahü teâlâ onun günâhlarını affeyledi.

Bunu dinliyen Eshâbtan birisi sordu: “Yâ Resûlallah, hayvanlara ettiğimiz iyilikler karşılığında da bize sevap var mı?” “Evet. Can taşıyan her mahlûka yaptığınız iyilik karşılığında sevap vardır.” buyurdu.

Bir müslümanın başına bir musibet geldiği vakit günahkar bile olsa onun la'netlemesi hiç uygun değildir. Bilâkis ona: “Allahım ona merhamet et, ona acı, günahlarından kurtar, Allahım günâhlarını affet, demelidir. Peygamber efendimiz, “Müslümanlar kendi aralarında birbirlerine daima nasihat etmeli, hakkı ve doğruyu tavsiye etmelidir. Her zaman birbirlerine merhametli olmalıdır” buyurdu.

Merhamette, tıpkı bedenin uzuvları gibi olmalıdır. Nasıl ki, bedenin herhangi bir uzvu rahatsızlandığında bütün uzuvlar perişan oluyor, hasta olan uzuv iyileşince rahatlıyorsa müslümanlar da, biri rahatsız olduğunda, diğerleri bu rahatsızlıktan kurtuluncaya kadar rahatsızlık duymalıdır.

Hadîs-i şerîfte buyuruldu ki: “Ümmetimin sâlihleri çok namaz kılmakla ve çok oruç tutmakla Cennete girmezler. Bilâkis, kalblerinin temizliği, rûhlarının

cömertliği ve bütün müslümanlara olan merhametlerinden dolayı, Allahü teâlânın merhametine mazhar olurlar ve bu sebepten Cennete girerler.”

Ammar bin Yâser hazretleri buyurdu ki: “Kim ki, üç şeyi kendinde toplarsa kâmil îmâna sahip olmuş olur: 1- Darlık zamanında yedirip içirmek.2- Herkese insaflı olmak.3- Kimseye zarar vermemek.”

İslamiyet kısa ve öz olarak hadis-i şerifte şöyle tarif edilmiştir. “El İslamü tazim li emrillah eş- şefekatü alâ halkıllah”, yani İslamiyet, Allahü teâlânın emirlerine saygı göstermek ve onun bütün yarattıklarına şefkat göstermektir. Dinin emirlerini tam yapamasa bile, inkar etmemek, saygıda kusur işlememektir.

Bir insana yapılacak en büyük merhamet, en büyük iyilik Müslüman değilse iman etmesine vesile olmak; fasık, kötü biri ise, bunlardan kurtarıp salih, iyi insan olmasını sağlamaktır. Çünkü bu şekilde o kimse Cehennem ateşinden kurtarılıyor. Bir insana bundan daha büyük merhamet, iyilik düşünülebilir mi?

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 EKİM 2003 · KAYIT 12126

İşlerin boşa gitmemesi için

Geçenlerde biri ile karşılaştım. Öyle güzel şeyler anlattı ki hayran kaldım. Fakat bu hayran kalmam uzun sürmedi. Öğrendim ki, “Mangalda kül bırakmayan” birisi imiş. Yapmadığı, hatta yanından bile geçmediği iyilikleri, ihsanları sağda solda yapmış gibi anlatırmış. Bu kişi bana, Kamil Yener Beyi’nin naklettiği zamanımız insanların anlatan şu veciz sözü hatırlattı bana; “ Bir zaman insanlar, verirler fakat verdiklerini kimseye söylemezlerdi. Bir zaman sonra insanlar, verirler fakat verdiklerini sağda solda söyler oldular. Şimdi ise, insanlar vermedikleri halde, verdiklerini söyler oldular.”

Mal ile beden ile yapılan ibadetlerde niyet çok önemlidir. Bunun ne kadar önemli olduğunu Sümeyr İsbahî şöyle anlatır: Bir defasında, Medîne’ye gitmiştim. Şehre girerken, etrafında birçok kimsenin toplandığı bir kimse gördüm. "Bu zât kimdir?" diye sorduğumda, "Eshab-ı kiramın büyüklerinden Ebû Hüreyre"dir dediler.

Etrafındakilere birşeyler anlatıyordu. Bir müddet sonra, insanlar dağılıp yalnız kalınca dedim ki: “ Ne olur bana Resûlullahtan işittiğiniz bir hadîs-i şerîf naklediniz!” Bu arzum üzerine şunu anlattı. Resûlullah efendimiz bir gün buyurdu ki:

Kıyâmet gününde, şânı yüce Allah, mahlûkâtı arasında hükmeder. Her sınıf insan, hesap vermek üzere huzûruna gelir. Huzûruna ilk çağrılanlar, Kur’ân-ı kerîm okuyanlar, savaşlarda ölüp şehîd olanlar ve mal mülk servet sahibi olup bunu hayır yolunda sarfedenler.

Allahü teâlâ, Kur’ân-ı kerîm okuyucusuna sorar: “Peygamberlerime gönderdiğim esaslar sana bildirilmedi mi? Kur’ân-ı kerîmin emirleri sana öğretilmedi mi?” O cevap verir: “Evet yâ Rabbî, bildirildi, öğretildi.” Allahü teâlâ sorar: “Peki, bildirilenle ve öğrendiklerinle, ne amel işledin? “ “Onu gece gündüz okudum.” Bunun üzerine, Allahü teâlâ buyurur: “Yalan söyledin!”

Melekler de derler ki: “Yalan söyledin! Sen Kur’ân-ı kerîmi Allahü teâlânın rızâsı için okumadın, "Filân kişi ne güzel okuyor" desinler diye Kur’ân-ı kerîm okudun. Ve senin için nitekim böyle de denildi.

Allahü teâlâ sonra mal-mülk sahibine sorar: “Sana verdiğim malı, mülkü serveti ne yaptın? O cevap verir: “Sadaka verdim, sıla-i rahim yaptım, yakın akrabâmı ziyâret ettim.” Allahü teâlâ buyurur: “Yalan söyledin!”

Melekler de derler ki: “Yalan söyledin! Sen Allah rızâsı için, akrabâlarını ziyâret etmedin, sadaka vermedin! Sen, hakkında, "Ne cömert adam! Ne iyilik sever adam" desinler diye bunları yaptın. Ve senin için böyle dendi.

Daha sonra savaşta ölenler huzûra getirilir. Allahü teâlâ onlara sorar: “Niçin öldürüldün?” “Senin yolunda savaştım ve öldürüldüm.” Şânı büyük Allah buyurur: “Yalan söyledin!”

Melekler der ki: “Yalan söyledin! Sen, savaşa Allah için girmedin. Senin hakkında, "Ne cesur adam" desinler diye girdin, savaştın. Ve böyle dendi.”

Sonra Resûlullah benim dizime vurarak şöyle buyurdu: “Ey Ebû Hüreyre! İşte, Kıyâmet günü, Allahın mahlûkâtından Cehennem’in ilk yakacağı, bu üçüdür.”

Bu hadîs-i şerîf, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden birine ulaşınca, çok ağladı.” Allahü teâlânın Resûlü çok doğru söylemiş” dedi. Sonra şu âyet-i kerîmeyi okudu:

“Kim yalnız dünya hayatını ve onun zînet ve ihtişamını arzû ederse onların yaptıklarının karşılığını orada tamamen öderiz. Onlar bu husûsta bir eksikliğe de uğratılmazlar. Onlar öyle kimselerdir ki, âhirette kendilerine ateşten başkası yoktur. Dünyada işledikleri şeyler orada boşa gider. Zaten yaptıkları bâtıldır.” (Hud/15-16)

CNR'DE BULUŞALIM Yarın, 14.00 -17.00 arasında, “Dinlerarası Diyalog Tuzağı” ve diğer kitaplarımı imzalamak için, CNR, 2.Uluslararası Fuarı'nda olacağım inşaallah. Vakti müsait olanları, görüşmek ve tanışmak için bekliyorum.

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 EKİM 2003 · KAYIT 12127

Suçlu bulundu: “Osmanlı!”

Geçen hafta, Malezya'da İslam Konferansı'nın 10. Dönem toplantısı yapıldı. Çoktan beri, İslam aleminin bugünkü perişan hali için suçlu aranıyordu. Nihayet bu suçlu bulundu. Malezya başbakanı Dotuk Mahathir Bin Muhammed, konferansın açılış konuşmasında suçluyu ilan etti. Kimmiş biliyor musunuz? Osmanlı... Bakınız Osmanlı'nın suçu neymiş:

“Osmanlılar Rönesansa eşlik etmediler. İslamda reform yerine, pantolon, fes, şapka İslama uygun mu, değil mi? gibi meseller ile uğraştılar. Bir milyar 300 milyonluk insan gücü 50 İslam ülkesine rağmen Müslümanların ağırlığı yok.İkinci dünya savaşında, 12 milyon Yahudi vardı. Altı milyonu öldürüldü. Bugün yine de geriye kalan Yahudiler bütün dünyayı yönetiyor.”

Biliyorsunuz sık sık bu köşede dinde reform konusunu işliyorum. Zannetmeyin ki sadece Türkiye'de “Dinde Reform” sendromu yaşanıyor. Bütün dünya bununla yatıp bununla kalkıyor. Aslında bu reform fikri kendilerinden giirmede İslam alemine. Batı'nın uzaktan kumandalı İslam kılığına soktuğu sözde ilim adamlarının vasıtasıyla girdi. Kırk defa bir adama deli denilince deli olur derler ya. Bunlara kırk değil kırk bin defa “Sizin kurtuluşunuz için dinde reform lazım” dedikleri için takıntılı oluştı yeterli din bilgisi olmayan Müslümanlarda.

Batı, Osmanlıyı yıkmak için asırlarca uğraştı. Nihayet bunda muvaffak oldu. Osmanlıdan boşalan bütün İslam ülkelerini istila etti. Sadece maddi varlıklarını sömürmekle kalmadı manevi değerlerini de yok etti. Bakın bugün bütün İslam

ülkelerinde gizli açık bir Osmanlı düşmanlığı vardır. İlkokuldan itibaren çocuklara bu düşmanlık aşılanıyor.

Batı Osmanlıdan öyle korkmuş ki, tekrar Osmanlı kültürü hakim olur diye ödləri kopuyor. Bunun için devamlı Osmanlı düşmanlığını gündeme getiriyorlar.

Şimdi sormak lazım sayın Başbakana: Osmanlı altı asır bütün dünyada söz sahibi oldu. Dünyanın her tarafına İslamiyeti yaydı. Üç kitada at koşturdu. Dünyanın neresinde olursa olsun, gücü ne olursa olsun, devletler bir iş yapmaya kaldıkları zaman, “Osmanlı bu işe ne der!” diye düşünür; hesabını buna göre yapardı.

Bütün bunları tek başına yapıyordu. Siz 50 devlet bir araya gelmiş bir örgüt kurmuşsunuz. Toplam bir milyar üçyüz milyon müslümanı temsil ediyorsunuz. Osmanlıdan sonra ne yaptınız? Sizi adam yerine koyup hangi konuda görüşünüz alındı.

Bütün dünyada Müslümanlar inim inim inlerken siz neredre idiniz. Bugüne kadar. Filipinler’de, Burmanya’da, Çin’de, Bosna-Hersek’te, Filistin’de milyonlarca Müslüman bütün dünyanın gözü önünde katledilirken kılınız kıpırdadı mı? Bırakın bir araya gelip güç kullanmayı, zalimleri kınamaktan bile korktunuz. Niçin korktunuz? Çünkü ipi Batı’nın elinde; ipiniz çekilecek, mevki makam gidecek diye olup bitenlere başınızı çevirdiniz. Deve kuşu gibi başınızı kuma gömdünüz.

Şimdi de kalkmış faturayı Osmanlıya çıkartmaya kalkışıyorsunuz. Şunu unutmayın, eğer Osmanlı altı asır bütün haşmetiyle ayakta kalabildiyse, bunun en önemli sebeplerinden biri, dinde reform yapmamaları, dini Resulullah efendimiz ve Eshabı nasıl anlamış nasıl yaşamış ise bunu aynen muhafaza etmeleridir. İslamiyete bid’atleri, felsefi düşünceleri sokmamalarıdır.

Osmanlının nasıl başarılı olduğu, Osman Gazi’nin oğlu Orhan Gazi’ye yaptığı şu vasiyette gizli: “Oğul, biz bidat nedir bilmeyiz. Bizim yolumuz, Allah yoludur. Maksadımız Allahü teâlânın dinini yaymaktır. Yoksa kuru bir cihangirlik da’vâsında değiliz.”

Bunu insaf ehli gayri müslim ilim adamları da dile getirmektedir. Meselâ, meşhur tarihçi Gibbons bu husûsta şunları yazmaktadır: “Osman Gâzi, dîninde o kadar saf ve temiz idi ki, sanki, büyük adaşı halîfe Osman’ın ve daha evvelki halîfelerin ikinci nüshası idi. Dînî gayreti ile heyecanlı olmak ve dînî, hayatta en birinci ve evvelki gâye yapmak ma’nâsına alınırsa; dinden tâviz vermezdi.”

Şimdi sormak lazım; Müslümanları temsilen oraya gelmiş temsilcilerde: Bu şuurun, bu dindarlığın binde biri sizde var mı? Sizin Osmanlıyı kötölemek değil yatıp kalkıp Osmanlıya şükretmek mecburiyeniz vardır. Eğer Osmanlı olmasaydı, bugünkü perişan hale asırlar öncesinden düşecektiniz. Belki de, bugün Müslümanlığın eseri bile kalmayacaktı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 EKİM 2003 · KAYIT 12128

“Gözle görünmeyen Kilise” anlayışı

Dün, geçen haftaki 10. Dönem İslam konferansı toplantısından bahsetmiştim. Bu toplantının açılışında, Malezya başbakanı Dotuk Mahathir Bin Muhammed’in Osmanlıyı suçlamasına değinip, Osmanlıyı hiçbir İslam ülkesinin suçlamaya hakkı olmadığından bahsetmiştim.

Toplantıda sayın Başbakanın mesnetsiz suçlamısından ziyade, en çok üzüldüğüm husus, 50 ülkenin temsilcisinden ve Ülkemizdeki sözde müslümanların sözcülüğünü yapan basından en ufak bir tepkinin gelmemesidir. Çoğu gazete tepki göstermeyi bırakın, Osmanlıya hakaret bölümünü yayına bile sokmadı. Batı’nın sömürge ülkelerinde yıllardır yaptığı Osmanlıyı kötöleme, propagandasından Türkiye’nin de payına düşeni aldığı anlaşılıyor.

Bilmiyorum sizin dikkatinizi çekti mi? Bu toplantı sebebiyle bir de şu husus dikkatimi çekti. Malazya başbakanın dinde reform talebine tepki olmadığı gibi, Türkiye temsilen giden Cumhurbaşkanı Sezer’in “ İslam dünyasında ciddi bir yenilenme ve reform sürecine ihtiyaç var. Cesur kararlar alınıp İslamın çıtasını yükseltmeliyiz” sözleri ile destek verdi.

Aynı gün Türkiye’de Diyanet İşleri başkanı Ali Bardakçioğlu gazetelere boy boy “Dinin modernize edilmesi gerekir. Dindarlığımızı içinde bulduğumuz ortama uydurmak gerekir. Dini biraz hafifletmek gerekir.Yapacağımız şey, insanların din algılamasını düzeltmek, tarihten bulaşmış şeyleri ayıklemek. Sarıklı cüppeli bir dini otorite istemiyoruz. Dinde aslolanın Allahı sevmektir. Onun dışındaki, namaz kılma, oruç tutma... gibi şeyler bireysel tercihtir.” türünden demeçler verildi.

Gazetelerdeki, açıklamaları yetmedi, Bardakçıoğlu aynı gün canlı televizyon programlarına çıkılarak reform fikri vurgulandı: “ Bugün yaşanan İslam, Emevi, Osmanlı İslamıdır. 21. Asırdayız, eski uygulamalara bağlı kalamayız. Zamanımız şartlarına göre, İslamanı yeniden dizayn etmeliyiz. Dinimiz neleri yiyeceğimizi, içeceğimizi bildirmez. Sadece iyi bir insan nasıl olur onu bildirir. ” türünden açıklamalarla “Reform” arayışlarına destek verildi. Ertesi gün gazete ve TV muhabirlerini toplayıp yayınlayacakları kitapçıklarla, “ Müslümanlara yeni bir İslam elbisesi giydireceğiz!” mesajını verdi.

Arkasından, Alman Konrad Adenauer Vakfı, İstanbul Armada otelinde, “Türkiye ve Avrupa’da Din, Devlet ve Toplum- Dinlerarası Barışçı bir Ortak Yaşam için Olanaklar ve Engeller” adı altında bir konferans düzenledi. Konferansa katılanlar dinde reformun öncülerinden Mehmet Aydın, Ali Bardakçı oğlu...

Sizce bu üst üste yapılan konuşmalar, konferanslar yönlendirmeler bir tesadüf müdür yoksa, belli bir merkezden düğmeye basma ürünü müdür? Bana sorarsanız ikinci şık daha kuvvetli. Hepsı söz birliği etmişcesine aynı şeyleri söylüyorlar çünkü.

Söylenenler de, Batı’nın, Vatikan’ın el altından İslam âlemine enjente ettiği fikirler. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, artık İslam alemi isimleri Müslüman da olsa, Batı gibi düşünmekte, Batı gibi yaşamaktadır. Batının da istediği zaten budur. Duydunuz mu bilmiyorum Hristiyan aleminde, “ Invisible Church” yani “Gözle görünmeyen Kilise” diye bir kavram vardır.

Vatikanın iç yüzünü anlatan, Müslümanları Hristiyanlaştırmak için çevirdikleri dolapları belgeleri ile ortaya koyan Aytunç Altındal “Vatikan ve Malta Şövalyeleri” (Yeni Avrasya yayınları-0312 4304323) kitabında kendi dillerinden bu tabirin ne mana ifade ettiğini şöyle bildirir: “ Şahısların Müslümanlıktan Hristiyanlığa geçmesi gerekmez. Oldukları yerde, oldukları gibi kalsınlar. Ama bizim istediğimiz gibi düşünsünler. Müslüman gibi düşünmesinler. Fakat müslüman gibi düşündüğüne,Müslüman gibi yaşadığına inansınlar”

Bugünkü İslam âleminin durumuna bakınca, bu hususta ne kadar mesafe aldıkları açıkca görülüyor değil mi? Şimdi gelelim yukarıdaki iddialara: Daha önce bahsettim, varlık sebebi İslamiyeti yaşamak ve yaşatmak olan, bu konuda hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan Osmanlının yaşadığı İslam yanlış; bunların ki doğru, öyle mi? İslama Batı’nın penceresinden bakan kimselerin getireceği İslamın doğru olma ihtimali var mı sizce? Maksat, satece Allahı sevmekmiş.Sevmenin alameti

namaz kılmak, oruç tutmak değil mi? Papanın, papazın cübbesi takkesi; elektronik çağda iki bin yıllık ibdidai çan çalması gericilik değil: imamların cübbesi, sarığı gericilik öyle mi?

Daha önce de bildirdiğimiz gibi, Batı'nın dolayısı ile bunların borazanlığını yapan sözde aydınların yeni, modern İslamdan anladıkları, emir ve yasağı olmayan, (aynen Hristiyanlıkta olduğu gibi) nakle yani vahye dayanmayan insanların düşüncesine dayalı felsefi bir sistem.

Amaçları; böylece, ismi İslam olan gerçekte İslamla ilgisi olmayan yeni bir din ortaya koymak.

2003 YILLIK KÜLLİYATI

11

Kasım

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 KASIM 2003 · KAYIT 12129

İzzetbegoviç'in inanç dünyası

İki haftadır Aliya İzzetbegoviç için yazılanları görünce, “Kör ölünce badem gözlü olur” ata sözünün ne kadar doğru, isabetli olduğuna bir kere daha şahit oldum. Ayrıca Ehli sünnetin ne kadar garip kaldığını gördüm. Herkes Begoviç’i övme yarışına girdi. Reformistlerin, yenilikçilerin övmelerini anlıyorum. Tabii ki kendi görüşlerinde, düşüncelerinde olan Begoviç’i övecekler. İşin garibi dinde reforma karşı olan kimseler de bu yarışa katıldı. Bu adam kimdi, neler yaptı, neler yapmak istedi? Sorularının cevabı araştırılmadan yazıldı, çizildi...

Haydi size göre bazı övülecek tarafları vardı diyelim; “Ancak..” kelimesi ile başlayıp, Begoviç’in, reformist fikirlerine, dinin akla, zamana göre yorumlanması düşüncelerine katılmıyorum, denilemez miydi? Önce, “Merd-i kipti... “ deyimini hatırlatarak hayranları Aliya İzzetbegoviç için ne demişler ona bir bakalım:

“Begoviç, Muhammed İkbâl hayranıydı. Pakistan İslam Cumhuriyeti’nin kurulması genç Begoviç’i çok heyecanlandırmıştı; bu önemli hadiseden sonra Mevdudi’nin kitaplarıyla tanışmış, ondan çok etkilenmişti. Begoviç’i derinden etkileyen bir başka isim Muhammed Hamidullah’tır.”

Begoviç, yukarıda ismi geçen, çok etkilendiği reforcular gibi kendi aklına göre bir İslamı savunuyordu. Bunun için İslamın zamanımıza göre yeniden yorumlanması, reforma tabi tutulmasında örnek alınacak kitaplar, şahsiyetler arasında Begoviç’in kitapları da bulunuyor. Yandaşlarının bununla ilgili tespitleri:

“Aliya İzzetbegoviç’in ‘Doğu-Batı Arasında İslam’ adlı eseri, Muhammed İkbâl’in İslam Düşüncesinin Yeniden İnşası, Mevdudi’nin, Ali Şeriatî’nin bütün eserleri bu bağlamda anılabilir.”

“İzzetbegoviç, ‘Doğu ile Batı Arasındaki İslam’ isimli kitabında, kendine mahsus düşünceler ortaya atan ve İslam düşüncesini çağdaş döneme taşıyan bir ‘feylesof’ tur. Örneğin, İslam ile demokrasinin bağdaşabilirliğinin en önemli ip uçları o kitapta mevcuttur. İslam pratiği ile Anglo-Sakson düşünce kalıbı arasındaki çarpıcı benzerlikler, sadece o kitapta ortaya konmuştur.”

“İzzetbegoviç’in İslam düşüncesine katkısı ile Prof. Fazlurrahman’ın düşünceleri arasında önemli yakınlıklar bulunuyor.” “Pakistanlı Muhammed İkbal Doğu İslamının, İzzetbegoviç Batı İslamının simgesidir” “Begoviç, Batı ile Doğu dünyalarının kesişme çizgisinde yaşayan ve her ikisine de aidiyet hissedene, Müslüman bir entelektüeldi, filozoftu... “Doğu ile Batı Arasında İslam” onun temel konusuydu. Eserlerinde Kuran, İncil ve Tevrat’tan ayetler, Aristo, İbn Rüşd, Milton, Marcel Proust ve totalitarizmin büyük eleştirmeni George Orwell’e kadar çok zengin kaynaklar görürsünüz.”

Bozacının şahidi şıracıdır, derler ya. Bütün bu övgülerden sonra, Begoviç’in nasıl biri olduğu anlaşıldı herhalde. Burada dikkatinizi bir hususa çekmek istiyorum. Begoviç’in hayranlık duyduğu, rehber edindiği Fazlurrahman, Muhammed İkbal, Mevdudi, Hamidullah gibi kimseler; Batı’nın yetiştirdiği dolayısıyla, Batılı gibi düşünen, İslama müsteşrik gözü ile bakan, Batı’nın yönlendirdiği dolayısıyla onların menfaatleri doğrusunda çalışan reformcu kimselerdir. Begoviç’te bu ekiptendi.

Batı, bu tür adamları önce meşhur eder, kahramanlaştırır. Sonra da sinsî emellerine ulaşmada bunları vasıta yapar. Maksatları, İslamda yenilik, Modernlik adı altında dini bozmak ve siyasi amaçlarına bunları alet etmek. Ayrıca, Bosna-Hersek’te 250 bin Müslüman katledildi. Şimdi Müslümanlar Bosna’da öncekinden daha iyi bir durumda mıdır? Ne gezer. Hem 250 bin kişi gitti, hem de önceki ağırlığı kalmadı. O zaman bu nasıl, kahramanlık, nasıl “Bilge Krallık!”

Yarın da, Begoviç ve ekolünün inanç ve düşünce yapılarına değinmek istiyorum.

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 KASIM 2003 · KAYIT 12130

Begoviç’in ve zamana göre yorum

Aliya İzzetbegoviç, “Akla göre, zamana göre din” ekolünün temsilcilerindendir. Bu ekolün temsilcileri, aklı ve vahyi aynı derecede müteala ederler. Hatta bazan, aklı vahyin önüne çıkartırlar. Bunlara göre, Kur’an belirli bir zamanda ve belirli bir mekanda indi. O zamanın ve mekanın şartlarını veri olarak kullandı. Zamanın

ve şartların değişmesi durumunda dini devam ettirmek için yeni hükümler çıkartmak şarttır.

Nitekim bu ekolün önde gelen temsilcisi Muhammed İkbal, bazı hadislerin tarihsel olduğunu söyler. İkbal'e göre dinin temel amaçları doğrultusunda zamana şartlara göre yeni hükümler konulmalıdır.

Begoviç'te nakli değil aklı esas alanlardan. Herşeyi kendi aklına, mantığına dayandırmaya çalışıyor: Diyor ki, "Hz. Muhammed mağaradan dönmeye mecburdu. Bu dönüşü olmasaydı Hanif olarak kalacaktı. Fakat döndüğü için İslam'ın resulü olmuştur. Bu, dahili ile harici dünyanın, mistik ile aklın, meditasyon ile eylemin karşılaşmasıydı. İslam mistik olarak başlamıştı, siyasi ve devlet fikri olarak devam etti. Din, gerçekler dünyasına girerek İslam oldu."

Görüldüğü gibi hep akıl akıl. Sanki Resulullah efendimiz bütün bunları kendiliğinden yaptı. Sanki vahiy ile yaptırılmadı.

Begoviç ve diğerleri, kendi akıllarına uygun olarak tasarladıkları sistemi oturtmada, karşılarına yorum yapamayacakları kadar açık bir ayeti kerime engeli çıktığı takdirde, "Tarihsel" yani o gün için geçerli idi; bugün için geçerliliği kalmadı, diyorlar. Nitekim, Begoviç'e göre; Kur'an, evrensel değerlere vurgu yaparak, yeni yorumları zamanın Müslümanlarına bırakmıştır.

Begoviç'in hayran olduğu Seyyid Kutup ta, tarihsellik ile kafasını bozanlardan. "Tarihte oluşmuş mezhep ve akımlar bizim için birer veridirler. Gelecek yüzyıllarda yeni mezhep ve akımların oluşması gerekir..." diyor.

Bu, akla dayalı, felsefi kaynaklı yenilikçilik, reformculuk hareketinin yakın tarihteki belli başlı temsilcileri şunlardır: Mehmet Akif, Sait Halim Paşa, İsmail Hakkı İzmirli, Ömer Rıza Doğrul, Muhammed Abduh, Ali Şeriati, Muhammed İkbal, Fazlur Rahman, Roger Garoudy, Ali İzzet Begoviç vb. isimler aralarındaki nuanslara rağmen bu çizgiyi temsil etmektedirler.

Bunlara göre, "İslam'ın emir ve yasakları o zamanın şartlarında o zamanın insanları içindi. Aradan asırlar geçti. Bunun için yeni şartlara göre yeni anlayışlar geliştirmelidir. İslam, her devirde yeni bir dille, kendini yeniden inşa ederek insanların karşısına çıkmalıdır. İslamın her toplumsal ve kültürel ortama uygun bir formu geliştirilmelidir. Bu formu ona verecek olan müslüman ilim adamları, müslüman düşünürler, felsefeciler ve sosyal bilimcilerdir..."

Bütün bunlar, vahyi, nakli bir tarfa bırakıp, zamana akla dayayı bir din arayışlarını dile getiren sözlerdir. Dikkat ederseniz, Begoviç ve diğerleri hep akıl üzerinde duruyorlar. Vahiyden, nakilden bahsetmiyorlar. Bunun sebebi şu: Çünkü, vahyin bildirdikleri kesin olarak bellidir. Günümüze kadar nakil yolu ile gelmiştir. Bunu yıkmadıkları takdirde, kendi kafalarından yorum getirip dinde reform yapamayacaklardır. Bunun için, hep akıl üzerinde duruyorlar, akli ön plana çıkartıyorlar. İş akla kalınca da, insan sayısı kadan inanış ortaya çıkacağı için, din diye bir şey kalmayacak ortada!.. Varmak istedikleri son nokta da bu zaten!..

NOT: “Kitaplarınızı nereden temin edebiliriz?” diye soran okuyuculara fırsat: “Kâinatın Efendisi”, “365 gün Dua” ve yeni çıkan, “Dinlerarası Diyalog Tuzağı” kitapları, (İstanbul) Sultanahmet Camii Kitap Fuarı; Bedir Yayınevi, (Ankara) Kocatepe Camii, Alperen Yayınevi standlarından tenzilatlı olarak temin edilebilir. Ayrıca, Arı Sanat Yayınevi’nden de temin edilebilir. (0212 5204151)

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 KASIM 2003 · KAYIT 12131

“Daha faydalı bir hareket olamaz!”

Daha önceleri defalarca manevi faydalarından bahsettiğimiz namaz dinin direğidir, dinimizde ayrı bir yeri ve önemi vardır. Bu defa da namazın sağlık açısından faydalarına kısaca değinmek istiyorum.

Namaz, her gün beş defa Allâhü teâlânın huzuruna çıkmak demektir. İnsan namaza durduğu andan itibaren fevkalade etkileyici bir huzurun içerisine girer. Çünkü Yaradanın huzurundadır. İşte bu huzur, insan beyninin fevkalade yararlı, bütün organizmaya faydalı birtakım ifraz yani iç salgılar üretmesini temin etmektedir. Beynin salgıladığı birtakım dopamin tipi maddeler bünyeye faydalı bir etki yapmaktadır. İşte namaz, bu güzel etkiyi vücudunuzda günde beş defa sağlıyor.

Doktorlar herkese, özellikle yaşlı insanlara şunu tavsiye ediyorlar: Hiç olmazsa sabah kalktığınız zaman bütün vücudunuzu hareket ettirmeye çalışın. Kollarınızı, bacaklarınızı, boynunuzu hareket ettirin. Çünkü hareket, o organların kendilerini bulmalarını, hissetmelerini temin eder. Normal hayat fevkalâde monotondur.

Çoğu insan sabah kalkar, oturur kahvaltısını yapar, yüzünü yıkar, evden çıkıp işine gider gelir. Vücudun genel olarak sadece belirli kısımları hareket eder. Bu durum, vücut sağlığına çok zararlıdır. Böyle yaşayan kişilerde, ileri yaşlarda, çalışmayan mafsallarda kireçlenmeler meydana gelir ve çok ızdırap çekerler. Ama namaz kılan kişi bütün bu olumsuzluklardan çok az etkilenir.

Namaz kılan bir insan sabah namazını kılabilmek için güneşten evvel harekete başlamaktadır. Önce abdest alacaktır. Yani eli, yüzü, ayakları, ensesi su görecektir. Sonra namaza duracaktır. Bütün bunlar, vücudun bütün mafsallarını ve adalelerini uyum içinde çalıştırmaktadır. Vücut hareketlerinin ne kadar lüzumlu olduğunu doktorlar her zaman söylerler. Yürüyün, bisiklete binin, koşun vs. diye tavsiyelerde bulunmalarının sebebi, bunlar yapıldığı nispetle hücrelerin daha canlı, daha sağlıklı olması içindir.

Namazdaki bu hareketler Batı Dünyası'ndaki doktorların da ilgisini çekmiştir. Bunlardan Hans Tisevr isimindeki Viyanalı ortopedi profesörü vücuttaki bütün kemiklerin, mafsalların hareketlerini en iyi bilen bir uzmandır. Şöyle demektedir: "Dünyada namazdan daha güzel, insan vücuduna daha yararlı hiçbir hareket olamaz. Çünkü namazda parmak uçlarınızdan başlayarak eller, kollar, bel kemikleri, bacaklar, karın adaleleri, bacak adaleleri, diz mafsalları, ayak parmakları, boyun kemikleri müthiş bir uyum içerisinde hareket etmektedir." 60-70 yaşlarında olup da namaz kılmayan erkek ve kadınlara dikkat edin, dizlerini tam bükemezler. Oysa namaz kılan bir kişinin dizi, tam 180 derece, yani tam üzerine oturabileceği şekilde, sağlıklı bir şekilde bükülür.

Namazda ilk hareket ayakta "Allahü Ekber" diyerek tekbir almaktır. Tekbir alırken kollar kalkar, baş parmaklar kulak memesine değer. Avuç içleri kıbleye dönüktür. Sonra kollar indirilir ve eller göbek üzerinde bağlanır. Sağ elinizin akupunktur noktaları, diğer elinizin bileğine değer. Bunun organizmaya olumlu bir uyarısı vardır.

Sonra rükû yapıyor, yani avuç içlerini diz kapaklarına koyarak eğiliyorsunuz. Beliniz doksan derece eğiliyor. Sonra doğruluyorsunuz. Karın adaleleriniz kasılıyor ve ondan sonra secdeye varıyorsunuz. Secdeye varmak demek, başınızı bütün vücudunuzdan daha aşağıya indirmek demektir. Zira baş yere konmaktadır. Bu olayda vücuttaki kan, baş tarafa hücum ediyor ki beyin âdeta banyo yapıyor. Bu hareket günde seksen defa tekrarlanmaktadır. Namaz kılan birisi, beyin

hücrelerini günde seksen defa bol kanla yıkıyor demektir. Bu, beyin damarlarının namaz kılanlarda, daha sağlam olmasını temin ediyor demektir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 KASIM 2003 · KAYIT 12132

Doktorun önemli tavsiyesi

Dün namazın sağlık açısından faydalarından bahsetmiştim. Bugün de bu konuya devam etmek istiyorum. Beyin hücreleri, vücudun diğer hücreleri gibi yenilenmezler. Yani bir insan çocukluğunda hangi malzemeye yolculuğa başladıysa, hayatının sonuna kadar o malzemeye idare etmek zorundadır. O hücrelerin üzerinde de birtakım hafıza kayıtları olduğu için, o kayıtların kaybı dolayısıyla birtakım unutkanlıklar başlamaktadır.

İşte namaz kılan birisi, yaptığı secde hareketleriyle beyni, ihtiyarlık dönemi için âdeta sigorta yaptırmaktadır. Namazını dosdoğru kılan birisi, ileri yaşlarda beynin kaybettiği hücreler dolayısıyla birtakım unutkanlık ve ona bağlı hastalıkları engellemiş olur.

Secdeden kalkan kişi, dizleri bükük ayakları üzerine oturur. Yani bacaklar 180 derece kıvrılır. Her gün beş vakit bu şekilde oturan kişinin dizleri kireçlenmez. Namazdaki son hareket, başı sağa ve sola çevirmek suretiyle selâm vermektir. Bu hareketin, boyun kaslarına ve boyun kemiklerine muazzam faydası vardır. Bu konu ile ilgili bir hatırasında Prof. Dr. Cevat Babuna şunları anlatmaktadır:

Doktor bir arkadaşım vardı. Bir gün büyük bir ıstırap içerisinde gördüm. Sebebini sorduğumda boynunda bir ağrı peyda olduğunu, omuzuna vurduğunu söyledi. Halbuki kendisi sportmen bir insandı. Her sabah bisikletine biner ve Erenköy sahilinde kilometrelerce bisiklet sürerdi.

Bir ortopedi mütehassısına gitmiş. Filmler çekilmiş, kötü bir şey bulamamışlar. Sadece boynunda bir kireçlenmeden bahsetmişler. Çeşitli iğneler, haplar vermişler. Üstelik fizik tedavi uygulamışlar ama ızdırabını bir türlü dindirememişler.

Ben, bir başka doktora muayene olmasını tavsiye ettim. Sözümü dinlemiş. Birkaç gün sonra baktım neşe içerisinde hastalıktan kurtulduğunu söyledi. Nasıl olduğunu sorduğumda ise şunları söyledi: Doktor; "Senin boynunda kireçlenme

var, boyun adale ve kemiklerini fazla kullanmamışsın" dedi. Bu hâl, kireçlenmeye sebep olmuş. Bana birkaç gün belli hareketleri yaptırdı. Çok şükür ağırlardan kurtuldum. Hareketlerin ne olduğunu sorduğumda ise güldü. "Sizin namazda yaptığınız bir hareketi bana tavsiye etti" dedi.

Meğerse namaz sonunda selâm verirken yaptığımız başı sağa ve sola çevirme hareketini yaptırmış. Şimdi dikkat edin! Bir hareket, ilâçların vs. yapamayacağı faydayı sağlıyor. Üstelik bu arkadaşım namaz kılsaydı böyle bir sıkıntıya düşmeyecekti.

Namaz süresince ezberden Kur'ân-ı kerîm âyetleri, dua ve salâvatlar okunur. Günde beş vakit bu işlem tekrarlanır. Yani ezbere okuyarak beyni çalıştırıyorsunuz. Beyninizi zorla, eskiyi hatırlamaya zorluyorsunuz. Böylece okunan, Kur'ân-ı Kerîm ve dualar sizin beyninizi çalıştırmış oluyor. Alsaymer gibi çok tehlikeli buna hastalığından kurtulmuş oluyorsunuz. (Bilimden İmana-3, Babialı Kültür Yayıncılık)

Şu hususu da unutmayalım: Dinimiz İslamiyet, insan yaratılışına uygun bir dindir. Her emir ve yasağında nice hikmetler, nice faydalar var. İnsanın rahat ve huzuru ile sağlığı ile doğrudan ilgilidir.

Dinimizin emrettiği abdest, namaz, oruç gibi ibadetlerin bir çok faydası var ise de Müslüman öncelikle Cenab-ı Hak emrettiği için bunları yerine getirir. İlâhî emirlerde dünyevî mantık aramak, insanı dinde sapkınlığa götürür.

NOT: Değerli arkadaşımız, Doc.Dr. Ekrem Buğra Ekinci hocanın, "İslam Hukuku ve Önceki Şeriatlar" isimli yeni bir kitabı yayınlandı. İslam hukuku ve kaynakları, İslamiyetin diğer dinlerle irtibatı; İslamiyetin nezdinde diğer dinlerin bugünkü durumu, önceki dinlerin hükümleri.. gibi konularda; kaynaklara dayalı doyurucu bilgilerin bulunduğu bu kıymetli eseri okuyucularıma önemli tavsiye ediyorum. (Arı Sanat, 0212 520 41 52)

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 KASIM 2003 · KAYIT 12133

Bugün Kadir Gecesi

Kadir Gecesi, mübarek gecelerin en kıymetlisidir. Çünkü, Kur’ân-ı kerîmde medhedilmekte, övülmekte, en kıymetli gece olduğu bildirilmektedir. Kur’ân-ı kerîm Peygamber efendimize bu gece gelmeye başlamıştır. Kur’ân-ı kerimde, “Kur’an, Ramazan ayında indirilmiştir. O hidayet kaynağıdır, doğru yolun, Hak ile batılı birbirinden ayıran hükümlerin nice açık delilleridir” (Bekara 185) buyurulmuştur.

Kadr suresinde de, “ Gerçek, biz,O’nu Kadir gecesinde indirdik. Kadir Gecesinin yüceliğini sana bildiren nedir? Kadir gecesi bin aydan hayırlıdır...” buyurulmuştur.

Hadîs-i şerîfte; “Kadir Gecesini inanarak ve sevabını bekleyerek ihya edenin geçmiş bütün günâhlarını Allahü teâlâ mağfiret eder, bağışlar.” buyruldu. İhya etmek için kaza namazları kılmalı, Kur’ân-ı kerîm okumalı, duâ, tövbe etmeli, sadaka vermeli, Müslümanları sevindirmeli, bunların sevaplarını ölümlere de göndermelidir.

Bu geceye saygı göstermelidir. Saygı göstermek, günah işlememekle olur. Kur’ân-ı kerîm, levh-i mahfûzdan dünya semâsına bu gece indirildi. Bu gecenin bin aydan hayırlı olduğu Kadr sûresinde açıkca bildirilmiştir.

Kadir Gecesi çok faziletli bir gece olmakla berâber, kulların gaflete dalmaması ve her ânını ibâdet ve tâatla süslemesi için ne zaman olduğu kesin olarak bildirilmemiştir. Bu da, Kadir Gecesini arayanların, birçok geceleri ihya etmesi gerektiğindendir. Fakat o geceyi tanıtan bazı alâmetler bildirilmiştir. Bu gecenin alâmetlerinden bâzıları şunlardır: Gece açık ve sâkin olur, ne sıcak, ne de soğuk olur. Bâzı âlimler, Kadir Gecesinde köpek sesi duyulmaz, ertesi sabah güneş, kızıl olup, şuaşız doğar... demişlerdir.

Kadir Gecesi, Muhammed aleyhisselâmın ümmetine mahsus bir gecedir. Başka peygamberlere böyle bir gece verilmemiştir. Bu gecenin bin aydan hayırlı olmasının hikmetini tefsir âlimleri, Resûlullahtan haber vererek şöyle bildiriyor:

Resûlullah efendimiz bir gün buyurdu ki: “Benî İsrâîl peygamberlerinden dördü seksener sene Allahü teâlâyâ ibâdet ettiler, bir an âsî olmadılar. Bunlar Eyyûb, Zekerîyyâ, Hazkîl ve Yûşâ’dır.” Eshâb-ı kirâm bu hadîs-i şerîfi duyunca, hayret ettiler. Bunun üzerine Cebrâîl aleyhisselâm Allahü teâlâdan gelip; “Ey Muhammed! Senin ümmetin bu peygamberlerin, bir an Allahü teâlâyâ âsî olmadan seksen senelik ibâdetine şaşarlar. Muhakkak ki, Allah sana ondan iyisini gönderdi.” deyip; “Kadir gecesi, bin aydan hayırlıdır.” (Kadr sûresi: 3) âyet-i kerîmesini okudu.

Kadir Gecesi hakkındaki hadîs-i şeriflerde buyuruldu ki:

Kadir Gecesinde, bir kere “İnnâ enzelnâ...” sûresini okuyan, başka zamanda Kur’ân-ı kerîmi hatim edenden daha sevgilidir. Kadir Gecesinde bir tesbih (SübhaneAllah), bir tahmid (Elhamdülillah), bir tehlil (Allahü ekber) söyleyen benim yanımda yedi yüz bin tesbih, tahmid ve tehlilden kıymetlidir. Bu gece çobanın koyunu sağma müddeti kadar (yâni çok az) namaz kılan, ibâdet eden, bir ay bütün geceleri sabaha kadar ibâdetle geçirenden daha kıymetlidir.

Kadir Gecesi üç defâ “Lâ ilâhe illallah” söyleyenin, birincisinde bütün günahları bağışlanır, mağfiret olunur. İkincisinde Cehennemden kurtulur, üçüncüsünde Cennete girer.

Peygamber efendimiz dört halîfe ve sonra kurulan bütün İslâm devletleri bu geceye çok hürmet göstermişler, ibâdet ederek geçirmişlerdir. Osmanlılar zamanında, o gece memleketin her yerindeki bütün eğlence yerleri kapatılırdı. İstanbullular Eyüb Sultan, Ayasofya, Sultan Ahmed Câmii ve bulundukları yerin câmilerinde sahura kadar ibâdet eder, affedilmeleri için cenâb-ı Hakk’a duâda bulunurlardı.

Bütün okuyucularımızın kandillerini tebrik eder, sağlık ve âfiyetler dilerim.

GÖNÜL BAHCESİ · 22 KASIM 2003 · KAYIT 12134

Bütün peygamberlerin yaptığı dua

Resûlullah efendimiz, Veda haccında, "Vedâ hutbesini" bitirdikten sonra Bilâl-i Habeşî hazretleri, ezan-ı şerîfi okudu. Bütün Eshâb-ı kirâm, huzûr ve huşû içinde

dinlediler.

Peygamber efendimiz, namazı kıldırdıktan sonra devesine bindi. Cebel-i Rahme'nin dibine varıp kayaları önüne alıp, kibleye dönerek vakfeye durdu. Herkesin vakfeye durmasını emretti. Daha sonra: "Hayır, ancak ahiret hayırdır." buyurdu.

Mübârek ellerini göğüs hizâsında kaldırarak, bütün peygamberlerin yaptığı pek faziletli olan şu duâya başladı. Bizlere, bu şekilde duâ etmemiz için işaret buyurmuş oldu:

"Allahü teâlâdan başka ilâh yoktur. O birdir. Eşi ortağı yoktur. Mülk, O'na âittir. Hamd, O'na mahsustur...

Ey Allahım! Kabir azâbından, kalbin vesvesesinden, işlerin dağınıklığından sana sığınırım! Ey Allahım! Rüzgârların getirdiği âfetin şerrinden sana sığınırım! Ey Allahım, gözümde bir nûr, kulağımda bir nûr, kalbimde bir nûr yarat! Ey Allahım, göğsüme genişlik ver, işimi kolaylaştır!

Ey Allahım! Kalbe vesvese veren şeytandan, işlerin karışıklığından, kabir fitnesinin şerrinden, gecenin getirdiği şeylerin şerrinden, gündüzün getirdiği şeylerin şerrinden, korkunç rüzgârların getirdiği âfetlerin şerrinden, zamanın nöbet nöbet gelen mihnet ve belâlarının şerrinden sana sığınırım!

Ey Allahım, sağlığın hastalığa çevrilmesinden, birden bire gelip çatacak azâbından ve bütün gazâbından sana sığınırım!

Ey Allahım! Beni hidâyetine ulaştır. Geçmişimi, geleceğimi bağışla! Ey başvurulacakların en hayırlısı! Kendisinden istenilenlerin en keremlisi, en çok veren!

Ey Allahım! Sen, sözümü işitiyor, yerimi görüyor, gizli, açık neyim var ise biliyorsun. İşlerimden hiç biri sana gizli değildir. Ben çâresizim, yoksulum. Senden yardım ve eman diliyorum.

Korkuyorum. Kusurlarımı îtirâf ediyorum. Bir çâresiz, senden nasıl isterse, ben de öyle istiyorum. Zelîl bir günahkar, sana nasıl yalvarırsa, ben de öyle yalvarıyorum.

Yüce huzûrunda boynunu bükmüş, senin için gözlerinden yaşlar boşanan, senin uğrunda bütün varlığını zelîl eden, senin için burnunu topraklara sürten bir kulun sana nasıl duâ ederse, ben de öyle duâ ediyorum!

Ey Rabbim! Duâmı kabûl buyurmaktan beni mahrûm eyleme. Bana Raûf ve Rahîm ol! Ey istenilenlerin en hayırlısı ve verenlerin en keremlisi!..

Ben, sana her an muhtâcım. Senin ise, bana hiç ihtiyâcın yok. Sen, ancak yaratanım olarak beni bağışlar, affedersin.

Ey duâcıların duâlarını kabûl eden! Ey ümit bağlananların en üstünü! İslâmiyet ve Muhammed (aleyhisselâm) üzerindeki himâyen hürmetine sana yöneliyorum. Benim bütün suçlarımı bağışla! Beni şu durduğum yerden bütün hâcetlerimi yerine getirmiş, dileklerimi ihsân buyurmuş, temennilerimi gerçekleştirmiş olarak döndür!..

Bizler, topluca senin Beyt-i Harâm'ına geldik. Şu büyük Meşâir'de vakfeye durduk. Şu mübârek yerlerde hazır bulunduk. Ümîdimiz, yüce katındaki sevab ve mükâfâta nâil olmaktır. Ümîdimizi boşa çıkarma Allahım!" Resûlullah efendimiz, bu duâdan sonra vakfe yaptı. Akşam üzeri:

"Bugün, dîninizi sizin için ikmâl eyledim. Üzerinize olan nîmetimi tamamladım ve size din olarak İslâmiyet'i vermekle râzı oldum (Mâide sûresi: 3) meâlindeki âyet-i kerîme nâzil oldu.

Böylece, İslâm dini ikmal bulmuş oldu. Bildirilmemiş, açıklanmamış hiçbir emir, yasak kalmadı. Kısa bir müddet sonra da bu fânî dünyadan ayrıldı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 KASIM 2003 · KAYIT 12135

Altın sözler

* Allahü teâlânın kanunları vardır. Fizik kanunları, tâbiat kanunları diye bilinen O'nun yarattığı ve eşya içine gizledikleri kanunlar. İnsanlar bunları araştırırlar, keşfederler ve istifade ederler. Ama O'nun sosyal kanunları da vardır. İnsanların sosyol yönden huzurlu olmaları ancak bu kurallara uymalarıyla mümkündür. Bir hikmet ehli zat, "Bütün güzellikler ve iyilikler islâmiyetin içindedir, dışında hiç bir güzellik yoktur ve olamaz. İslâmiyetin dışında da hiç bir güzellik yoktur ve olamaz" buyurmuştur.

* Eskiden zahir harap, batın mamur olurmuş. Şimdi insanların zahiri, görünüşleri mamur, batınları, iç dünyaları harap. Bugün bir Müslümanın hem zahiri, hem de batını mamur olmalıdır.

*Dünya için çalış dünyada kalacağın kadar, Ahiret için çalış, sonsuz kalacağın kadar, Allahü teâlâya şükret muhtaç olduğun kadar, Günah işle ateşe dayanacağın kadar.

* Müslüman içinde bulunduğu günü son gün, kıldığı namazı son namaz, aldığı nefesi son nefes bilmeli ona göre hareket etmelidir.

* Laf söylemek kolay değil. Herkesin çektiği dilinden. Ebu Bekr-i Sıddık tam 12 yıl taş koydu ağzına, yanlış, eksik bir şey söylememek, lüzumsuz konuşmamak için.

* En zor iş karar vermektir. Allahü teâlâ dünya işlerinde karar vermeden önce meşveret edilmesini, danışılmasını karar verildikten sonra da geri dönülmemesini emir buyuruyor. Ama Cenab-ı Hak çok mühim olan ahiret işini insanları yalnız bırakmamış, Resuller göndermiştir. Alimleri, salih kullarını göndermiştir. Onlara sorulsun ve kurtulsunlar diye..

* Lokman Hakim oğluna 700 sene şu nasihatı etmiştir: İki şey vardır ki hiç hatırlından çıkarma! Bunlar: Cenab-ı Hakk'ı ve ölümü hatırlından çıkarmamaktır. İki şey vardır ki bunları da hiç hatırına getirme, hemen unut! Bunlar da: Yaptığın iyilikler ve sana yapılan kötülüklerdir.

* İnsanlar dört kısımdır; 1- Nankörler: Şükretmezler, şikayet ederler, hep isterler. 2- Nimete şükrederler, sıkıntılara katlanmazlar, musibetlere şikayet ederler. 3 - Nimetlere şükreder, sıkıntılarını da aynı şekilde memnuniyetle karşılarlar. 4- Sıkıntı ve belalar nimetlerden daha tatlı gelir. Eshab-ı kiram böyle idi.

* Kibir ile küfür arasında çok ince bir zar vardır. Kibir, bir adım ötesi küfür! Kimde kibir varsa o ahmak demektir. Kibri ile eksikliğini, ahmaklığını örtmeye çalışır.. Aciz insan kibirli olur. Maiyetine kibirli davranan zayıf insandır, boş insandır. İnsanı iki şey mahveder: Şehvet ve kibir.. Allahü teâlâ bütün günahlara düşmandır, sıfatları ile düşmandır. Ama kibirli olana, kibre zatı düşmandır.

* Bir yerde islama hizmet varsa orada sıkıntı vardır. Eğer sıkıntı olmuyorsa istidrac var demektir.

* Bütün mücadelelerin, kavgaların altında menfaat vardır.

* Dünyayı, zararlı şeyleri sevmeyeni, ona düşkün olanı Allahü teâlâ sever. İnsanların ellerindekine düşkün olmayanı, insanların ellerindekine göz dikmeyeni de insanlar sever.

* Bir yerde huzursuzluk, geçimsizlik varsa mutlaka birisi başkasının elindekine, dünyalığına göz diktiği içindir. Kimsenin başkasının elindekinde gözü olmasa orada huzur olur.

* Bazı insanların yaratılışında kötülük etmek vardır. Kötü davranmak, onların tâbiatlarında, genlerinde vardır. Bunlardan hep kötülük sudur eder. Resulullah sallallahü aleyhi vesellem efendimizin kimseye kötülüğü olmadığı, hep iyilik ettiği halde onu öldürmeye kalktılar.

* Kimseye yük olmamalı. Sahabeden birinin kırbacı deveden düşse, aşağıda başkaları olduğu halde, inip yine kimseye söylemeden kendisi alırdı. Kimseye yük olmazdı.

• Cenab-ı Hak herkese istediğini veriyor. Ne istersek onu yaratıyor. Dünya isteyeneye mevki, rütbe, para, ahireti isteyeneye de ahirete yararı olan hizmetleri yaratıyor.

•

GÖNÜL BAĞÇESİ · 29 KASIM 2003 · KAYIT 12136

Altın sözler (2)

* Tedbir amak, sebeplere yapışmak, danışmak nefse zor gelir. Onun için insan sebeplere tam yapışmaz. İslam büyükleri sebepler alaminde iş görürlerdi. Kerâmet göstermeyi değil, herkes gibi hareket etmeyi tercih ederlerdi. Kayık veya gemi ile karşıya geçen evliyanın mertebesi, su üzerinde yürüyüp gideninkinden daha yüksektir buyurulmuştur.

* Güteryüzlü olmak iman alametidir. Güteryüzlü kişi mü'min ise, hakkı mü'mindir. Kâfir ise, imana gelmesi ihtimali vardır. Çatık kaşlı mü'minin ise küfürle gitmesinden korkulur.

* Hak teâlâ bir kula hayır murad ederse, hep hayırlı işlerle meşgul olur. Allahın bir kulu sevmediğine nişan, hep onun faydasız işlerle uğraşmasıdır.

* Muvaffak olmanın, başarılı olmanın şartı mütevazı olmaktır. Tevâzû göstereni Hak teâlâ yükseltir. O tevâzû ettikçe daha yükselir. Kibredeni de alçaltır. O

kibirlendikçe halk onu aşağı görür. Hele Mahşer günü gurur ve kibirliler ayaklar altında kalıp hakaret görürler.

* Mü'mine sert bakmak da kul hakkına girer. Ayrıca gıybet, kalb kırmak ve su-i zan da, kul hakkıdır. Bundan kurtulmanın tek yolu, hak sahibinden helâllik dilemektir. Haklı olsak bile yine de gidip "Sen haklısın, arkadaş beni affet" demektir.

* İnsanlara teşekkür etmeyen, Allahü teâlâyâ şükretmiş olmaz.

* Kim ki Allahın emirlerine uymazsa, Allahı seviyorum demesi doğru olamaz. Kim ki Resûlün sünnetine uymaz, seviyorum derse bile ona inanılmaz.

* Dinden bir meseleyi öğretmek, yüzbin umre sevâbından kıymetlidir.

* Ölümü çok düşünmek, ömrü uzatır, kalbi ferahlatır.

* Kim kulların günâhını örterse Allah da Kıyâmette onun aybını örter.

* Kırık kalble yapılan amel, Hak indinde makbul olur.

* Doğrunun yayılması, yokuşu çıkmak gibidir. Şer ise bir sel gibi çabuk yayılır.

* Beş şey gelmeden beş şeyin kıymetini bilin; hastalık gelmeden sıhhatin, ölüm gelmeden ömrün, fakirlik gelmeden paranın, meşguliyet gelmeden boş geçen zamanın, boş vakitte, ibâdet etmenin.

* Âhirette faydası olmayan herşey dünyalıktır.

* İslâma hizmet için üç şart vardır. Güler yüzlü, tatlı dilli olmak, cömertlik, tam ihlâslı olmak.

* Nerede bir sıkıntı varsa orada, İslâma uymamak vardır.

* Tevâzû yüksekliğin şaşmaz alâmetidir. Kibir de alçaklığın kesin işaretidir. Yüksek dağlardan su aşağı akar.

* Günâhlarımıza bir tevbe etmeli, iyi işlerimize bin tevbe etmelidir. Çünkü iyi işlere riya karışır.

* Mühim olan kalbin temizliğidir. Kafayı çok bilgi ile işgal etmek değildir. Bir Allah adamının bir tek kelâmı ile bir insan hidayete erer. Lakin bir cahil ve habisin sözü ile felâkete düşer. Kalbin nurlanmasının nişanı icraattır.

* Cenâb-ı Hakkın râzı olduğu Ehli sünnet yolunu bulamıyan, bir nehirde yüzen tahta parçası gibidir. Cenâb-ı Hakkın razı olduğu yolda olanların îmânları bir kaya gibi sağlamdır, sabittir.

Resûlullahın huzurunda Sahabe-i kirâm çok edepli idi. Hatta bugün günlerden ne diye sorsa, edeplerinden cevap vermezlerdi. En fazla Allah ve Peygamberi daha iyi bilir derlerdi. Onun vârisi olan evliyâlara karşı da böyle saygı ve edep lâzımdır.

*Hz.Ali buyurdu: Dünyada en iyi şey, sıhhatli olmaktır. En kötü şey ise başkalarına el açmaktır.

*Din, edep ve tevazu demektir. Edep, giriş kapısıdır. Sonra tevazu gelir. Üç çeşit edep vardır: 1- Allaha edep, 2- Anne babaya edep, 3- Cemiyete, topluma edep. Vazife de üç çeşittir: 1- Allaha karşı, 2- Aileye karşı, 3- Topluma karşı.

2003 YILLIK KÜLLİYATI

12

Aralık

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 ARALIK 2003 · KAYIT 12137

Terörden kurtulmanın yolu

Geçen hafta, bir TV haber yorum programında spiker Diyanetin bir üst düzey yöneticisine soruyor: “İstanbul”daki terör olaylarına ne diyorsunuz, İslamiyetle dolaylı veya doğrudan bir ilgisi var mı? Bu terör olaylarını düzenleyenler Müslüman oldukları için soruyorum.” Diyanet görevlisi mealen şöyle cevap veriyor.

“Bu tür terör olaylarına karışanlar, orijinal İslamı temsil eden kimseler değildir. Her inançta, her dinde olduğu gibi, İslam dininde de, orta yoldan ayrılan, ana caddeden sapan akımlar eskiden de vardı, bugün de var. Bunlar gerçek İslamı temsil etmedikleri için, bu olayları İslam ile irtibatlandırmak çok yanlış olur, İslama saygısızlık olur. Çünkü dinimiz, huzuru tesis için teröre, anarşiye mani olmak için geldi. Ondört asırdan beri de, orta yolda olan, müslümanlar bu tür olaylara karışmamışlar, bulundukları düzen, sistem ne olursa olsun, isyan etmemişler kanunlara, kurallara uymuşlardır. “ Spiker araya girip soruyor: “Hocam siz daha iyi bilirsiniz de, bu vasıflarını, sınırlarını çizdiğiniz Müslüman tanımına bildiğim kadarı ile, “Ehli sünnet” deniyor. Anlattıklarınızdan benim anladığım gerçek İslamı Ehli sünnet inancında olan müslümanlar temsil ediyor. Bunların da terörle uzaktan yakından ilgileri olmamıştır. Bu düşünceme katılıyor musunuz?” Konuşmacı şöyle cevap veriyor: “Ben, yanlış anlaşılmasın, mezhepçilik yapıyor denilmesin diye bu tabiri kullanmak istemedim. Şu bir gerçek ki bu inançta olanlar bu tür olaylara hiçbir zaman katılmamışlardır.”

Evet, hem konuşmacının hem de spikerin tespitleri yerinde ve doğru bir yaklaşımdır. Tarihi bir gerçeğin ifadesidir. Ancak konuşmacı resmi görevinden dolayı, “Ehli sünnet” tabirini bir türlü ağzına alamadı. Halbuki doğrular her zaman açıkca ifade edilebilmeli. Böyle yapılamazsa, doğruyla, yanlış; sapla saman birbirine karışır. Halkımızın doğruları bilmek hakkıdır. Doğrular açıkca ifade edilmezse, işte birileri böyle çıkar, din adına akıl almaz vahşetler sergiler. Bunun faturasını da, bir kişiyi öldürmek bütün insanları öldürmek gibidir, bir insanı yaşatmak bütün insanları yaşatmak gibi yüce değerleri kendine gaye edinen dinimize çıkartırlar.

Aynı haber yorumda, spiker yine sivri bir soru soruyor: “Dikkatlice gözlemlediğimizde, İslami terör adı ile ortaya çıkan, El Kaide ve bununla bağlantılı olan örgütlerin beslendiği, ortaya çıkartıldığı ortam, Ehli sünnet ile ilgisi olmayan, Selefi, Vehhabi inancı. Bunlar, Osmanlılar zamanında, Kutsal topraklara yerleşebilmek için kadın çocuk, genç ihtiyar demeden binlerce Ehli sünnet Müslümanı katlettiler. Şimdi de Arabistan’dan çıkıp, diğer ülkelerde aynı vahşeti sergiliyorlar. Bu ve buna benzer sapık, kan dökücü akımları ortaya çıkartan, besleyip yönlendiren İngilizler olduğuna göre, bu terör olaylarının, bu olaylarda can veren masum kimselerin kanının dökülmesine sebep İngilizler değil midir? Bunu niçin açıkca ifade edemiyoruz.”

Konuşmacı, Selefilüğün orta yoldan ayrılmış, İslamla ilgisi olmayan bir akım olduğunu ifade etmekle beraber, çekinmiş olacak ki, işi daha ileri götüremedi.

Ehli sünnetin bu özelliği sadece bizce değil; Amerikalılarca da, İngilizlerce de malum. Teröre karşı olanlar bütün İslam aleminde Ehli sünnetin yayılmasına destek verseler, bu ülkelere Ehli sünnet hakim olsa, buralarda terör anarşi diye bir şey kalmaz. Fakat terörün olmasını mı olmamasını mı istiyorlar bu açık değil.

Gerek 11 Eylül olayları, gerekçe daha sonraki terör olayları sıradan bir vakıa olmadığı gibi hiçbir İslam ülkesinin üstesinden gelebileceği basitlikte değildir. Arkalarında büyük devletler olmadan yapılabilecek eylemler değildir. Bunlar, kendi menfaatleri doğrultusunda bunlara destek vermektedirler. Bunlara destek verilirse, Ehli sünnete destek sağlansa törör diye bir şey kalmaz.

GÖNÜL BAHÇESİ · 6 ARALIK 2003 · KAYIT 12138

“Bu anlayışla bir yere varamayız!”

Dün, “İslami terör” dedikleri, gerçekte İslamla ilgisi olmayan vahşetlerin müsebbibinin Avrupa ve ABD olduğunu söylemiştik. The Guardian gazetesindeki yazısında İngiliz araştırmacı Karen Armstrong da aynı şeyi söylüyor. Müslüman ülkelerdeki terörün sebeplerini Armstrong bakınız nasıl izah ediyor:

“Bundan yüz sene kadar önce, Müslümanlar böyle değildi; hepsi barışseverdi. Bugün İslâm dünyasının her yerinde Batı’ya özellikle de Amerika’ya karşı bir hınç

var. 11 Eylül eylemini samimiyetle kınasalar bile, içlerinden bir de oh olsun demektedirler.

Bu kinin ve bu öfkenin birinci sebebi sömürü ve istismardır. Batı hemen hemen İslâm âleminin bütün ülkelerini işgal etti. İşgal ettiği her yeri sömürdü. Bütün ham maddelerine el koydu. Birinci Dünya Savaşı sonunda Osmanlı Devleti'nin yıkılmasıyla da Batı işgal etmedik İslâm diyarı bırakmadı.

Batılılar sömürgeleştirdikleri ülkelerde okullar, hastaneler açtılar. Fakat bütün bunlar Batı'nın menfaatlerine yönelik faaliyetlerdi. Ülkeyi Batı'ya daha fazla bağımlı hale getirmek maksadıyla yapılan işlerdi. Nitekim misyonerler bu okullarda halkın çocuklarına dini geleneklerini kötülüyor, kültürlerini küçük gösteriyordu. Bu okullardan mezun olanlar sonunda kendilerini ne Doğulu hisseder oldular, ne de Batılı. Okumuşlar dinden ve halktan koptu; aydın halka, halk aydına yabancılaştı. Batı yanlısı zümre ile dindar halk birbirinden uzaklaştı.

İslâm ülkelerinin petrollerini sömürebilmek için Batılılar bu ülkelere en zâlim diktatörleri yerleştirdiler. Sonraları Batı'yı temsil eder hale gelen Amerika, CIA yoluyla pek çok ülkede iktidar değişikliği yapıp, Amerika'nın çıkarını gözetecek kişileri başa getirdi.

Müslüman halklar, sevmedikleri kişileri başa geçirip başta tuttuğu için Batı'ya dış bilemeye başladı. Sırf kendi çıkarlarını düşünerek İslam ülkelerine yön veren Batılılar, gitgide sevimsizleştiler ve nefret edilir duruma düştüler.

Bir yandan insan haklarından ve demokratik değerlerden dem vururken, diğer yandan despot yönetimleri ayakta tuttuğu için ABD, sahtekâr devlet olarak görülmeye başlandı. Çünkü bu halkların ne hakları vardı, hatta ne de protesto etme yetkileri. Yüzbinlerce Filistinli, İsrail işgali yüzünden mülteci durumda bulunurken, hangi insan haklarından, hangi demokratik değerlerden bahsedebilirdi?

Demokrasi adı altında yapılan zorbalıkları, laiklik adına yapılan baskıları, insan hakları maskeli işgalleri göre göre Batı'dan ve Batılı değerlerden tiksinnmeye başlayan Müslüman kitleler, çareyi giderek İslâmı daha iyi yaşamakta aramaya başladılar.

Nerede Batı tipi bir toplum olmuşa, orada mutlaka, fundamantalizm de ortaya çıkmıştır. Nitekim ben bunları yakından inceledim. Hepsinde de gördüğüm şudur: Bu insanlar Batının gerçek maksadının hakiki imanı ve dini değerleri yok etmek

olduğu kanaatini taşıyorlar. Bu fundamentalistler hayatta kalma mücadelesi verdiklerine inanıyorlar.

İslâmda intihar da, masum insanları, savaşımayan kadın, çocuk ve yaşlıları öldürmek de haramdır. Bir olup bitene, bir de bildiğim hakikatlere bakıyorum, bu meselenin Müslümanlarla hiçbir bağının olmadığını görüyor ve böyle bir eylemi de Müslümanların yapmayacağına inanıyorum. Peki bundan sonra Batılılar olarak bizler ne yapmalıyız? Öncelikle bizler, artık yapılan zulüm ve cinayetlere kayıtsız kalamayız. Hem İslâm âlemini, hem de diğer Üçüncü Dünya ülkelerinin gönüllerini kazanacak hareketlerde bulunmalıyız.

Bizler İslam düşmanlığını bırakmak zorundayız. Bu kötü imajımızı dezeltmemiz gerekiyor. Çıkarlarımızı, onlara zulmetmeden demokratik haklarımızı kullanarak korumak zorundayız. İslam ülkelerindeki terörü ancak bu hususlarda dikkatli ve son derece titiz olursak önleyebiliriz. Biz güçlüyüz istediğimizi yaparız anlayışı ile bir yere varamayız!”

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 ARALIK 2003 · KAYIT 12139

Otuz yıl önce haber vermiştik

Bundan yaklaşık otuz yıl önce, daha ilk yıllarında gazetemizde sık sık, “Selefi” “Vehhabi” tehlikesinden bahsedilirdi. Yine gazetenin yayınlarından, “Vehhabiye Nasihat” kitabında “Vehhabilik” hakkında geniş bilgi veriliyor, Osmanlıların son zamanlarında terör yoluyla binlerce Müslümanı nasıl katlettikleri anlatılıyor, bunların gerçek İslam ile ilgisi olmayan, İngilizler tarafından ortaya çıkartılan “Sapık” bir fırka olduğu bildiriliyordu. Ehli sünnet Müslümanlar, Vehhabilerin tuzaklarına düşmemesi için uyarılıyordu.

O günleri yaşayanlar hatırlar; bu uyarılardan dolayı her kesimden, her cemaatten büyük tepki almıştık. Gerçek İslam tam bilinmediği için, Arabistan’daki Vehhabilerin yaşayışı örnek olarak gösterilerek: “Böyle kimselenre siz nasıl, ‘Sapık’ dersiniz” diye yapmadıkları hakaret bırakmamışlardı; bu kitapları satanlara ve Vehhabiliği kötüleyen kıymetli yazarlara.

Hala o günkü gazetelerin birinci sayfaları gözümün önünde. Kral Fahd öldüğü zaman, “Büyük şehid” “Mücahid” “Gerçek Müslüman” gibi manşetlerle ölümünü

duyurmuştu gazeteler. Halbuki bu kral, Vehhabiliği bütün dünyaya yaymak için, milyar dolarlar sarfetmişti. Yumuşak, mutedil görünümü ile yaptıklarını örtmeye çalışmıştı.

Müslüman basiretli olur, bilmese bile çok şeyi sezer. Buna rağmen Vehhabilik anlaşılamamıştı ülkemizde. Bunları tanımak için fazla bilgiye, ilme ihtiyaç yoktu aslında. Adamların yüzüne, çenelerinin ucundaki sakala bakınca ne oldukları, en azından İslamla ilgilerinin olmadığı anlaşılıyordu zaten.

Son 2-3 yıldır, Afganistan, Irak... gibi ülkelerde son olarak da, ülkemizdeki Vehhabi kaynaklı terör olayları artık mızrak çuva sığmaz hale gelince yediden yetmişe herkes, Vehhabiliğin, Selefililiğin kötülüklerini anlatmaya, bunula ilgili yazı dizileri, TV programları yapmaya başladı.

Tabii ki, Basra harab olduktan sonra... Bugün, hemen hemen her İslam ülkesinde, hatta Müslümanların bulunduğu her yerde Vehhabi mollaları cirit atmakta. Hemen hemen her yerde elde ettikleri, kendilerine çevirdikleri kimseler ile korkunç bir şekilde, Vahhabi inancını yaymaktalar. Tabii ki bundan çoklarının haberi yok veya o tarakta bezleri olmadığı için olayın bu yönüne bakan yok.

Son 50-60 yıl içerisinde, Vehhabi propagandasına aldanıp bu inancı benimsemiş ve bu inanışta iken vefat etmiş milyonlarca insan var. Bunu düşünen yok. Yetmişli yıllarda, dünyada Vehhabi mi var, nereden böyle şeyler uyduruyorsunuz, müslümanlara iftira ediyorsunuz, diyenlerin, Vehhabilere arka çıkanların bunda hiç mi günahı vebali yok?

Bugün Çenenistan'da bile İslam dini Vehhabi mollaların tasallutu altında. Zaten Çeçenlerin Vehhabiliğe kaymaları ile çöküşleri de başladı. Balkan ülkelerinde de, Osmanlı eserleri yıkılarak, yerlerine Vehhabi camileri yapılmaktadır.

Osmanlılar, Ehli sünnet olduklarından, Osmanlıyı hatırlatacak en küçük bir tarihi esere tahammül gösteremiyorlar. Arabistan'da, özellikle Hicaz'da, mukaddes beldelerdeki o, eşsiz tarihi Osmanlı eserlerini yok ettikleri gibi buralardaki eserleri de yok ediyorlar.

Ehli sünnet itikadını kurumlar bazında, Türkiye dışındaki bütün İslam ülkelerinde bir asır önce, ülkemizde ise, yetmişli yıllarda, etkisiz hale getirdikleri için artık son yıllarda ağırlığı tarihi eserlere verdiler.

Fakat anlayamadığım bir husus var, o da şu: Suudi Arabistan'a ve daha sonra bütün İslam alemine bu Vehhabilik terörünü, belasını musallat eden İngilizlerdir.

Bu herkesin ortak kanaatıdır. Bunda kimsenin şüphesi yok. Böyle olduğuna göre, İngilizler Vehhabilerden niçin şikayetçi. Burada iki ihtimal akla geliyor: Birincisi, İngilizler Vehhabiler vasıtasıyla yapacaklarını yaptılar, İslamı yok etmek için yeni bir metot geliştiriyorlar. İkinci ihtimal ise, Vehhabi terörü bunların da kontrolünden çıktı. Bunun için yok etmek istiyorlar.

Her ikisi de bizim dışımızda olan olaylar. Çünkü Vehhabiliği biz getirmedik. Götürülecekse bunun karanını biz değil getiren verecek!

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 ARALIK 2003 · KAYIT 12140

Esas suçlu Vehhabiliği musallat edenler

Dini tabirle fitneyi, bugünkü ifadeyle terörü İslamiyet şiddetle yasaklamıştır. Mensuplarını bu felaketten uzak tutmuştur. Peygamber Efendimiz, fitne çıkaranları lanetlemiştir. Bunun için, İslamiyetin gerçek temsilcileri olan Ehli sünnet Müslümanlar bundan hep uzak kalmışlar, teröre hiç bulaşmamışlardır.

Tarih boyunca Müslümanların başına ne gelmiş ise, Müslüman kimliği ile ortaya çıkıp İslamiyeti istismar eden kimselerden gelmiştir. Ehli sünnet Müslüman inancı temsil eden Osmanlılar da, İslam düşmanlarının desteklediği bu tür sapıklıklardan, fitneden, terörden çok çekmiş, en çok da Vehhabi teröründen. 1730'lı yıllarda başlayan bu terörü, tamamen ortadan kaldırmaya Osmanlının ömrü kifayet etmedi. Osmanlı yıkıldığında bu bela devam ediyordu. Bugün de hala devam ediyor. Vehhabiler, özellikle Türk devletlerinde, Kafkaslarda (Çeçenlerde), Afganistanda, Balkanlarda aç insanlara milyarlarca dolar dağıtarak bozuk inançlarını hızla yaymaktadırlar. Afganlı Talibanlar, Vehhabi inancı ile hareket ettikleri için dünyadaki bütün Müslümanları sıkıntıya düşürdüler. İslama karşı nefretin oluşmasına sebep oldular. İslam düşmanlarının istediği de zaten buydu. Bugün de Vehhabilerin yaptıkları vahşetleri “Mir’at-ül Haremeyn” ve “Tarihi Vehhabiyan” kitaplarından özetliyerek bilgilerinize sunmak istiyorum:

1737 senesinde Abdülvehhâb oğlu Muhammed, İngiliz casusu Hempher ile birlikte “Vehhâbîlik” inançlarını hazırladı. Kısa zaman sonra, İngilizlerin siyasî ve askerî yardımları ile, Arabistan’da cahil çöl bedevileri arasına hızla yayıldı.

Bu hareket Necd şeyhi olan Muhammed bin Suud'dan siyasi destek gördü. Abdülvehhaboğlu bunun kızı ile evliydi. İngilizler de, bol para vererek ve siyasi, askerî yardımlar vaat ederek, Abdülvehhâb oğlu Muhammed ile işbirliği yapmasını temin etti. Vehhâbililiği yaymak için, gaddar Muhammed bin Suud'u maşa olarak kullandı.

Vehhabiler, belli bir güce ulaştınca, Mekke emîri şerif Gâlib efendiye harp ilan ettiler. Kadın, çocuk demeden binlerce Müslümanı öldürdüler. Akla hayale gelmedik işkenceler yaptılar.

Suud oğlu ile Abdülvehhâb oğlu elele vererek, Vehhâbililiği kabul etmeyenlerin kâfir ve müşrik olduklarına, kanlarını dökmenin ve mallarını almanın helâl olduğuna fetva verdiler. Vehhabilere göre, amel imandan parça kabul edildiği için, namaz kılmayan, oruç tutmayan dinden çıkıyor öldürülmeleri mübah oluyor. Yine, onlara göre şefaât, evliyadan yardım istemek, mezar, türbe yapmak şirk olduğu için bunları yapanları Müslüman kabul etmemektedirler. Vehhabilere göre, “Şefaât Ya Resulallah” diyen dinden çıkıyor.

Hicâzda bulunan Ehli sünnet âlimleri ve bunların arasında Abdülvehhâb oğlunun kardeşi Süleymân efendi ve kendisine ders okutmuş olan hocaları, Abdülvehhâb oğlunun kitaplarını inceleyerek, İslâm dinini yıkıcı, bozguncu yazılarına cevaplar hazırladılar, sapık yazılarını çürüten kuvvetli vesikalarla kitaplar yazarak, müslümanları uyandırmaya çalıştılar.

İbni Suud ve adamları, bunları iştince, Ehl-i sünnete düşmanlıkları iyice arttı ve Mekkeye saldırdılar. İlk saldırıda Mekke'ye giremediler fakat çok kan döktüler. Mekke'ye giremeyince bu defa da, Tâif şehrine asker gönderdiler. Önlerine çıkanları, kadın, erkek ve çocuk demeyip öldürdüler. Beşikteki yavruları bile parçaladılar. Sokaklarda dere gibi kan aktı. Evleri basıp herşeyi yağma ettiler. Halkı günlerce aç, susuz bıraktılar.

Şehitlerin cesedleri tepe üzerinde onaltı gün kalarak sıcaktan çürümüşlerdi. Her tarafı fena koku sarmıştı. Müslümanlar, çok yalvardılar, ağladılar, sızladılar. Nihâyet izin alıp, iki büyük çukur kazdılar. Babalarının, dedelerinin, akrabalarının, arkadaşlarının, çocuklarının kokmuş cesedlerini bu çukurlara doldurup toprakla örttüler. Tanınacak tam bir ceset hiç yoktu. Kiminin yarısı, kiminin dörtte biri kalmıştı. Yırtıcı kuşların ve hayvanların uzaklara taşıyıp bırakmış oldukları insan parçalarının kokuları, vehhâbileri de rahatsız ettiğinden,

bunların toplanmasına da izin verdiler. Müslümanlar, her tarafı dolaşıp, bunları da topladılar. İki büyük çukura gömdüler.

Bütün bu olup bitenlere o zamanlar Batının hiç sesi çıkmadı. Şimdi silah kendilerine de dönünce yaygara koparıp İslama saldırıyorlar. Buna hiç mi hiç hakları yok. Aslında bizim onları suçlamamız lazım. Çünkü bugüne kadar bu teröristleri besleyen, destekleyen onlardı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 ARALIK 2003 · KAYIT 12141

“Bin kere tevbeni bozsan da...”

Bu hafta, “Mevlana’yı Anma Haftası”. Bu münasebetle her sene olduğu gibi bu sene de Hz.Mevlana’nın, Hümanistliğinden, hoşgörüsünden bahsedilmekte; bununla ilgili sempozyumlar, toplantılar yapılmakta. “Bin kere tevbeni bozsan da yine gel...” tekerlemesi tekrarlanmakta.

Bazı kesimler Hz. Mevlanayı ısrarla olduğundan başka şekilde yorumlama gayreti içindeler. Mevlananın sözlerini, “ister inan ister inanma; İslamiyeti ister yaşa ister yaşama nasıl olursan ol, o halinle bize gel,” havasına soktular.

Halbuki, Hz. Mevlana, bütün evliyalar gibi İslamiyeti hakkıyla yaşayan, herkesin de yaşamasını istiyen bir Allah dostuydu. “Bin kere tevbeni bozsanda yine gel...” derken, gel Müslüman ol, Müslüman gibi yaşa; yaşa ki dünyada ve ahirette rahat et, diyordu. Hoşgörüsü de yine İslami çerçeve içinde idi. Zaten, bir Müslümandan, Hele bir Allah dostundan başka bir anlayış, yaşayış şekli beklenemezdi.

Bunun için, çeşitli çalgılar eşliğinde kadın-erkek karışık raks etmekle, dönmekle, Mevlananın ruhu şad olmaz. Bilakis, ruhu ızdırap duyar. Ahirette Hz. Mevlana bunların yakasına yapışacak, bunlardan davacı olacaktır. Çünkü, anmalarda yapılanların, Mevlana ile İslamiyet ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. Anma günlerinde, ısrarla Hz. Mevlananın Hümanist olduğunu sık sık vurguladıkları için, bugün Hümanistlik nedir, İslamiyetle ilgisi var mıdır, bunun üzerinde durmak istiyorum.

Hümanizm, Ortaçağ'da, kilisenin halka zulüm ve baskısına karşı tepki olarak doğdu. Avrupa'da halk, baskıdan, zulümden kurtulmak için, kiliseye bağlılığı bulunmayan serbest bir hayata kaçmak istedi. Bu sebeple Avrupa'da Hristiyanlığa ve onun şahsında haksız olarak diğer dinlere karşı özellikle İslamiyete düşmanlık meydana geldi.

Buna, din mezhep gibi her türlü kayıttan ve bağdan kurtulup, hürriyete kavuşma adını verdiler. İnsanı yaratılış gayesinden uzaklaştıran bu düşünce tarzını daha sonra, "Tanrıyı insanlar yarattı" noktasına götürdüler. Yani bir yaratıcı yoktur, yaratıcı fikrini insanlar ortaya attı diyecek kadar azıttılar.

Aslında insana değer vermek ideali ile ortaya çıkan, hümanizmin gerçekte insan sevgisi ve ona değer vermekle bir ilgisi görülmez. Çünkü, Hümanizmi savunanlar, ne zaman ellerine fırsat geçerse, menfaatları uğruna insanları öldürmekten hiç çekinmemişlerdir. Bunlar, kuzu postuna bürünmüş kurtlardır.

Batı'nın "Hoşgörü, diyalog, İnsanlık, insan severlik, insanlara yardım." sözleri, bugün ancak reklam seviyesindedir. "Sizi seviyoruz." yaldızlı sözlerinin arkasında aslında bir menfaat ve sömürü yatmaktadır. Menfaatleri yoksa veya menfaatleri öyle gerektiriyorsa, Filistinde, Bosna - Hersek'te, Çeçenistan'da, Irak'ta... olduğu gibi binlerce insanın öldürülmesine, zulme uğramalarına seyirci kalabiliyorlar.

İslamiyet ise bir menfaat düşünmeyip, sadece onun dünyasını ve ahiretini kurtarmayı hedeflemiş; insanlar arasında bir fark gözetmemiştir. Menfaati olsun veya olmasın hep mazlumdaki yana olmuş, zulme karşı durmuş...

Nitekim, Peygamber efendimiz; "Kim zımmiye (gayri müslim vatandaş) zulmeder veya taşıyamayacağı yükü yüklerse, o kimsenin hasmıyım." buyurur. Buyurmakla kalmıyor, Müslüman olmayanların kitaplarında bile geçen sayısız örnekleri ile tatbik de ediyor.

İşte İslâmın insana yaklaşma şekli bu. Kimin insana değer verdiği kimin vermediği ortada!.. Sözde Mevlana hayranlarının maksatları, Hz. Mevlana sevgisini yaymak değil, Hz. Mevlana'yı istismar edip, İslamiyeti bozmak, İslamiyeti Hristiyanlaştırmak. Yani, İslamiyeti emir ve yasakları olmayan, felsefi bir sistem haline getirmek...

GÖNÜL BAHÇESİ · 20 ARALIK 2003 · KAYIT 12142

Allah dostları istismar ediliyor!

Bazı kesimlerin, Hz.Mevlana, Hacı Bektaşî Veli, Yunus Emre gibi Allah adamlarını istismar ederek, Hoşgörü, Hümanizm, insan sevgisi vs. adı altında, inaçsızlığı, dinsizliği yayma gayretleri ile ilgili yazıma bugün de devam etmek istiyorum.

Hümanizm, hoşgörüyü, diyalogu, insana insanca muamele edilmesini savunur. İnsanca muamelenin olmadığı yerde böyle bir arzu gündeme gelir. İslam ülkelerinin böyle bir sıkıntıları olmadığı için hiçbir zaman Müslümanların gündemine girmemiş Hümanizm. Çünkü, hoşgörü de, diyalog da, insanca muamele de Müslümanlar arasında en üst seviyede idi. Bundan dolayı, pek çok millet, devlet kendiliğinden Müslümanlığı kabul etmedi mi?

İslamın esas gayesi insandır. Yüce Allah insana yapılan iyiliği kendine yapılmış kabul etmektedir. Bundan daha büyük değer olur mu? Bunun için, Allah dostu evliyaların bütün gayeleri hep insan olmuş;onları ruhi olgunluklara erdirmek olmuş...

Hazret-i Mevlana (ve diğer islam büyükleri), iddia edildiği gibi, Hümanist olduğu için değil, cenab-ı Hakkın emrini yerine getirerek O'nun sevgisini, rızasını kazanmak için insanlara insanca davranmayı öğütlemiştir. İnsanların birbirini sevmesini, hoş görmelerini tavsiye etmiştir. Hazret-i Mevlana gibi Yunus Emre de, "Yaratılanı hoş gördük, yaratandan ötürü." demiştir. "Bir kez gönül yıktınsa, bu kıldığın namaz değil,/Yetmiş iki millet dahi, elin yüzün yumaz değil." diyerek insanı üzmeyi, kalbini kırmayı şiddetle men etmiştir.

Peygamber efendimizden itibaren bütün Müslüman devlet adamları, insanlara hep bu gözle baktılar ve onlara "Vediatullah" (Allahın kendilerine bir emaneti) olarak muamele ettiler.

Marcel A. Boisard isimli bir Fransız L'Humanisma d'Islam adlı eserinde şöyle demektedir: "Bu kitap Müslümanlara sevimli görünmek için yazılmamıştır. Tarihte ilk defa insana sosyal, ruhi, siyasi, ahlaki, hukuki değerlerini en iyi şekilde veren, bu anlayışla büyük bir medeniyet ve eşsiz bir kültür meydana getiren İslamı ve hümanizmini hakiki cephesi ile ortaya koymak için yazılmıştır."

Buna rağmen memleketimizde bilhassa Tanzimattan itibaren bazı Türk aydınları, kendi benliğinden ve değerlerinden uzaklaşarak birer hümanist olduklarını ilan ettiler. Fakat, aynı düşüncede olmayıp, diline, örfüne, tarihine, dinine bağlı olanlara karşı giriştikleri düşmanca tavırları, kendi sözlerini yalanlamıştır.

Aslında hümanizm, Batı cemiyetinin bünyesinden doğan bir düşünce tarzıdır. Belki Batı insanı kilisenin baskısı karşısında böyle bir hareketin ortaya çıkmasına muhtaçtı. Fakat Müslüman -Türk cemiyetinin böyle cereyanlara asla ihtiyacı yoktur.

Çünkü İslamiyette ve onunla yoğrulmuş Müslüman milletlerin kültürlerinde, Hümanistlerin aradıkları, hatta hayal bile edemedikleri derecede insana kıymet verilmiştir. İslamiyet, insanı eşref -i mahluk, yani yaratılanlar arasında en şerefli varlık olarak bildirmiştir. Hümanistler, “şerefli mahluk” olma yerine insanı ilah yapma peşine düştüler.

İslamiyette, insanlara nasıl değer verileceğinin, nasıl insanca davranılacağının kaynağı vahiydir. Cenab-ı Hakkın gönderdiği peygamberler ve onların getirdiği Kitaplardır. Hümanistlerin kaynağı ise, bizzat insanın kendisidir.

İşte, esas fark burada... Bu önemli farkı anlamadan, Hümanizmi anlamak maksadının ne olduğunu bilmek mümkün değildir. Bu fark olduğu müddetçe, uzlaşmak, orta yolu bulmak da mümkün değildir. Bundan taviz vermek dinden taviz vermek demektir. Dinin temel değerlerini hiçe saymak demektir. Hümanizmin temelinde inanca saygısızlık, inançsızlık var.

Başta, Hz. Mevlana olmak üzere, Yunus Emre, Hacı Bektaş-ı Veli gibi islam büyüklerinin böyle bir inançsızlık, insana saygısızlık içinde yer almaları, Hümanist olmaları mümkün mü?

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 ARALIK 2003 · KAYIT 12143

Yılbaşı ve Noel

Aralık ayının başından itibaren bütün dünyada noel ve yılbaşı telaşı başladı. Avrupa, ABD gibi Hristiyan ülkelerindeki bu hazırlığı anlıyoruz. Doğru veya

yanlış kendi Hristiyan inançlarının gereğini yerine getiriyorlar. Japonya, Çin, Kore, Türkiye, Mısır gibi.. farklı dinden olan ülkelerde yediden yetmişe her yaştaki kimselerin Noel Baba hayranlığını anlamakta zorlanıyorum.

Bunu, doğrudan Hristiyanlıkla irtibatlandırmak ta yanlış olur. Bunların çoğu ne yaptığının farkında bile değil. “Hakim kültür” baskısı, bu hayranlığı kamçılıyor. Osmanlının zirvede olduğu dönemlerde de, dünyada bilhassa Avrupa’da “Osmanlı” kılık kıyafeti hayranlığı vardı. Avrupa’da bazı bilim adamları, başlarına sarık sarmaya başlamıştı. Çünkü o devirde sarık, ilmi, medeniliği temsil ediyordu. Şimdi gelelim Noel olayına:

Noel baba bir hurâfeden ibârettir.Gerçekle hiç bir ilgisi yoktur. Ticarî maksatlarla sonradan uydurulmuştur. Hediyeleşme sektörüne milyonlarca dolar kazandıran Noel baba, kapitalizmin oyuncacı olmuştur.

Önceleri Noel kutlamaları yoktu. Hristiyan âleminin, Noel kutlamaları, Roma İmparatorlarının birincisi olan Kostantin ile başlar. Kostantin, Eflâtun'un ortaya koyduğu teslîs "Trinite" yani üç tanrı inancını, papazlara yazdırdığı yeni İncile koydurdu ve Noel gecesini bayram ilân etti.

Îsâ aleyhisselâmın İncilinde ve Havârilere Barnabas'ın yazdığı İncilde, Allahın bir olduğu bildirilmişti. Fakat bu İncil elde bulunmadığı için, filozof diyerek kıymet verdikleri Eflatun'un teslîs fikri, daha sonra yazılan dört İncilde, yani Matta, Markus, Luka ve Yuhanna'da yer almıştır. Kostantin, dört İncildeki bu teslîs fikrini de yeni İncile koydurdu.

Hiz. Îsâ'nın doğumu hakkında, o zamanın edip ve aydınlarının eserlerinde hiçbir bilgiye rastlanmamaktadır. Çünkü, İsevîler, az ve asırlarca gizli yaşadıklarından, mîlâd yani doğum doğru anlaşılmamıştır.

Aralık ayının yirmibirinde, yirmibeşinde veya ocak ayının altıncı veya başka gün olduğu sanıldığı gibi, bugünkü mîlâdî senenin beş sene fazla olduğu, çeşitli dillerdeki kitaplarda yazılıdır. O hâlde, mîlâdî sene, Müslümanların senesi olan hicrî sene gibi doğru ve kat'î olmayıp, günü de, senesi de şüpheli ve yanlıştır. İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin bildirdiğine göre, üçyüz seneden fazla olarak noksandır ve Îsâ aleyhisselâm ile Muhammed aleyhisselâm arasındaki zaman, bin seneden az değildir. En küçük vak'aları bile yazan Roma tarihçilerinin, Îsâ aleyhisselâm gibi büyük bir peygamber hakkında derin bir sükût göstermeleri ayrıca dikkate şâyaandır.

Noelin aslında hazret-i İsâ'nın doğumu ile hiç ilgisi yoktur. Noel, hristiyanlara, putperestlerden geçmiştir. Nitekim Newyork Üniversitesi'nde tarih profesörü olan Waelance Ferguson diyor ki: "Hristiyanların yortuları, putperest yortuları ile aynı tarihlere rastlar. Meselâ, Noel tarihi, İrân ve Roma'da güneş tanrısı Mithras'ın doğum tarihi idi. Ayrıcı bu tarih çok eskiden beri putperest dünyasında önemli bir yortu günü idi İngiltere'de yayınlanan, 24 Aralık 2003 tarihli The Times gazetesindeki yazısında Başpiskopos Tom Wright, " Her sene kutlanan Noel günün Hristiyanlıkla bir ilgisi yoktur. Putperestlerin, ateistlerin ilk çağlardan kalan bir adetidir. Bunlar, 17-25 Aralık tarihleri arasında bir hafta yeme - içme, eğlence partisi düzenlerlerdi." demektedir.

Hristiyanların kutladığı Noel bir hurefeden, uydurmadan ibârettir. Hattâ bazı Hristiyan teşkilâtlarının da artık Noeli bir hurâfe kabûl ettikleri, dünya basınında çıkan haberler arasındadır. Nitekim, ABD'de yayınlanan 17 Aralık 1996 tarihli haftalık Newsweek dergisi bu gerçeği şöyle dile getirmektedir:

"Noel baba bir hurâfeden ibârettir. Gerçekle hiç bir ilgisi yoktur. Ticari maksatlarla sonradan uydurulmuştur. Hediyelik eşya sektörüne milyonlarca dolar kazandıran Noel baba, kapitalizmin oyuncağı olmuştur. Tarihçi, Stephan Nissenbaun, (Yılbaşı ile mücadele) "The battle for Christmas" kitabında Hristiyanlığın temelinde yılbaşı kutlamalarının ve Noel babanın bulunmadığını, bunun yasaklanmasının gerekli olduğunu bildirmektedir."

GÖNÜL BAHÇESİ · 27 ARALIK 2003 · KAYIT 12144

Noel ve diğer ayinlere katılmak

Dün Noel'in tarihçesinden bahsederek; aslında Hristiyanlıkta da böyle bir ibadet şeklinin olmadığını, sonradan uydurulan bir hurafeden ibaret olduğunu Batı kaynaklarından mehzaz gösterek izah etmiştik. Şu bir gerçek ki, aslı olsada olmasa da, bugün Hristiyanlar bunu dini bir gerekçeyle, yani ibadet niyeti ile kutluyorlar. Bunun için bugün de, bir Müslümanın bunu kabul ederek veya etmeyerek Noel kutlamalarına katılsa, buna değer verse ne olur? Dini yönden imanına, inancına zarar gelir mi bunun üzerinde durmak istiyorum:

Önce şu temel bilgiyi sizlere sunayım: Bize gayri müslimlerden gelen şeyler iki çeşittir. Birincisi dinleri ile ilgisi olmayıp, âdet olarak yaptıkları şeyler. Meselâ, ceket, pantolon giymeleri, kravat takmaları, âdet olarak yaptıkları şeylerdir. Bir Müslümanın bunları kullanmasında mahzur yoktur. İkincisi, dinlerinin gereği olarak yaptıkları şeyler. Meselâ boyunlarına haç takmaları, bellerine zünnar bağlamaları, Noel, yortu kutlamaları bu kısma girer.

Bunları dinlerinin gereği olarak yaptıkları için, bir Müslüman bunları ne niyetle takarsa taksın, hattâ şaka için, Hristiyanlarla alay etmek için dahi olsa, dinden çıkar. Hristiyanların dinlerinin gereği, ibâdet niyetiyle yaptıkları giydikleri bütün şeyler de böyledir. Bunun için Hristiyanlardan gelen şeylerin önce aslına bakmak lâzım. Hristiyanlar, bunu ne için yapıyorlar. Dinlerinin icâbı olarak mı, yoksa âdet olarak mı? Bu önemlidir.

Küfür olan, dinden çıkmaya sebep olan şeyler zamanla âdet hâline gelse, bir kimse, bunun küfür olduğunu bilmeden kullansa, yine dinden çıkar. Küfür olan şeyin çok kimse tarafından kullanılması bunu küfür alâmeti olmaktan çıkarmaz. Çünkü bu, bilinmesi zarûrî olan bilgilerden olduğu için bilmemek özür değildir. İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyurdu ki: “Hindûların bayram günlerine, ateşe tapanların nevrüz günlerine ve Hristiyanların Noel gecelerine ve diğer paskalyalarına hürmet etmek, o zamanlarda onların âdetlerini onlar gibi yapmak, insanı îmândan çıkarır.”

Yeri gelmişken biraz da diğer küfür yani insanın dinden çıkmasına sebep olan şeyler üzerinde duralım. Çünkü bu konu çok önemli. Bırakın dinle alakası olmayanı beş vakit namaz kılan, orucunu tutan pek çok kimse bu yolla dinden çıkıyor fakat bundan haberleri olmuyor.

Dinimizin emri gereğince, hürmet edilmesi, saygı gösterilmesi gereken şeylere hürmetsizlik eden, saygısızlık yapan, kötülenmesi, beğenilmemesi gereken şeylere hürmet eden, beğenen dinden çıkar. Meselâ, Allahü teâlâyâ, enbiyâsına, evliyâsına, âlimlerine ve bunların sözlerine, fıkıh kitaplarına, fetvâlarına tazîm edilecek, hürmet gösterilecek iken tahkîr edilirse, kötülenirse dinden çıkılmış olur.

Dinimizce inanılması zarûrî olan din bilgilerinden birine inanmamak veya önem vermemek küfürdür. Meselâ, “Ben melekleri, cinnileri göremediğim için inanmam” demek, bugünkü Hristiyanların ve Yahudilerin de Cennete gireceğine inanmak küfürdür.

Dinin bildirdiği haramları, farzları kabul etmemek, önem vermemek de küfürdür. Mesela, içkinin haram olduğuna; tesettürün farz olduğuna inanmamak böyledir. Ancak kişi, harâm olan şeyin harâmlığına inanır, nefsine uyararak yaparsa, yaptığından pişmânlık duyarsa günâhkâr olur. Dinden çıkmaz. Buna îmânsız denemez.

----- TEŞEKKÜR: Ramazan ayında sizlere sunduğumuz; Vatikan'ın İslamın içinin boşaltılması, “light” laştırılması faaliyetinin önemli bir parçası olan, “Dinlerarası diyalog” projesinin belgelerle iç yüzünü ortaya koyan, “Dinlerarası Diyalog Tuzağı” kitabının birinci baskısı kısa sürede bittiği için ikinci baskısı yapıldı. Gösterdiğiniz yakın ilgiden dolayı teşekkür ediyorum. Temin edememiş olanlar, Arı sanat yayınevi'in den (0212 520 41 51) ve kitapçılardan temin edebilirler.